BEST SELLER JUNIOR

Louisa May Alcott

MICUȚELE DOAMNE

CORINT JUNIOR

BEST SELLER JUNIOR

Louisa May Alcott

MICUȚELE DOAMNE

CORINT JUNIOR

Louisa May Alcott

Micuţele doamne

Traducere de Diana Maria Laibăr

Editura CORINT JUNIOR

2004

CORINT

Editura Corint

Difuzare şi Clubul Cărţii

Calea Plevnei nr. 145, sector 6, Bucureşti, cod poştal 060012

Tel.: 021.319.88.22, 021.319.88.33, 021.319.88.77.

Fax: 021.319.88.66

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.grupulcorint.ro

Redactor: Sorin Petrescu

Coperta: Walter Riess

Ilustraţii: Mihai Ţenovici

ISBN ePub: 978-973-128-392-0

ISBN PDF: 978-973-128-369-2

ISBN print: 978-973-7789-08-3

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau

comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

elefant.ro

Raftul cu autori

Scriitoarea americană Louisa May Alcott, a doua fiică a lui Amos Bronson Alcott şi a Abigail „Abba” May, s-a născut la 29 noiembrie 1832, în Germantown, Pennsylvania. În anul 1840, familia s-a mutat la Concord, unde Louisa a luat contact cu viaţa la ţară, împărţindu-şi timpul între „piesele” jucate cu surorile ei, piese pe care le scria ea însăşi, şi plimbările prin natură. În anul 1852, Louisa publică, în hebdomanarul lui Peterson, sub pseudonimul Flora Fairfield, primul ei poem – „Lumina soarelui”. Trei ani mai târziu, în 1855, publică primul ei roman, „Fabulele florilor”.

În 1862, Louisa pleacă la Washington, pentru a servi drept infirmieră în Războiul Civil. Asemenea multor altor infirmiere, Louisa a contractat febră tifoidă şi, deşi s-a recuperat treptat, efectele mercurului folosit în acele vremuri drept tratament aveau să-şi pună amprenta pe tot restul vieţii ei. Din perioada aceasta, datează romanul „Schiţe din spital” (1863), urmat de „Dispoziţii” (1864).

Apoi, editorul scriitoarei, Thomas Niles, i-a cerut un roman „despre şi pentru fetiţe”. Întrucât îşi petre-cuse viaţa alături de surorile sale, Louisa a reuşit ca în numai două luni şi jumătate să scrie „Micuţele doamne”, roman inspirat din propria-i experienţă. Publicat la 30 septembrie 1868, cartea a avut un succes imediat, vânzându-se în mai mult de 2.000 de exemplare. Urmarea a fost un al doilea volum (1869) care s-a vândut într-un tiraj de 13.000 de exemplare.

În anul 1870, publică „Bătrânele fete demodate”, iar în acelaşi an pleacă în Europa, însoţită de sora ei mai mică, May. Este o perioadă în care succesele scriitoarei urmează unul după altul: 1871 – „Micuţii domni”, 1873 – „Munca”, 1874 – „Opt verişori”, 1876 – „Trandafirul înflorit”.

Louisa May Alcott devine o adevărată luptătoare pentru drepturile femeii, fiind prima care-şi va exercita dreptul la vot în comitetul electoral al şcolii din Concord. Deşi îşi continuă activitatea literară, publicând în 1886 romanul „Băieţii lui Jo”, mercurul folosit drept tratament începe să-şi facă simţite consecinţele. În 1888, moare tatăl ei, iar două zile mai târziu, pe 6 martie, la vârsta de 56 de ani, se stinge din viaţă, la Boston, şi Louisa May Alcott.

Capitolul I

JOCUL DE-A PELERINII

— Crăciunul nu va fi Crăciun fără cadouri, mormăi Jo, stând întinsă pe covor.

— E îngrozitor să fii sărac! oftă Meg, uitându-se în jos la rochia ei verde.

— Nu cred că e drept ca unele fete să aibă multe lucruri frumoase, iar altele să nu aibă nimic, adăugă micuţa Amy, cu un zâmbet dureros.

— Îi avem pe tata şi pe mama şi ne avem unele pe altele, zise Beth, cu mulţumire, din colţul ei.

Cele patru feţişoare tinere pe care strălucea focul se luminară la auzul acestor cuvinte vesele, dar se întunecară din nou când Jo spuse cu tristeţe:

— Dar tata nu este cu noi, şi nu vom fi împreună mult timp de-acum încolo.

Nu spusese „probabil că niciodată”, dar fiecare adăugă acest lucru în sinea ei, gândindu-se la tatăl lor care era departe, în război.

Nici una dintre ele nu vorbi un timp; apoi Meg spuse pe un alt ton:

— Ştiţi că motivul pentru care mama a propus să nu ne facem cadouri de Crăciunul acesta a fost că va fi iarnă grea pentru toată lumea. Ea crede că nu ar trebui să cheltuim bani, pentru a ne face plăcerile, când bărbaţii suferă atât de mult în armată. Nu putem realiza cine ştie ce, însă putem face mici sacrificii şi ar trebui să le facem bucuroase. Totuşi, mă tem că eu nu voi fi în stare! adăugă Meg şi îşi scutură capul, gândindu-se cu regret la toate lucrurile drăguţe pe care şi le dorea.

— Dar nu cred că puţinii bani pe care i-am cheltui i-ar putea ajuta pe ei cu ceva. Avem fiecare câte un dolar şi nu am putea sprijini armata doar cu atât. Sunt de acord să nu mă aştept la nimic de la voi sau de la mama, dar vreau să-mi cumpăr cartea „Undine şi Sintram”, mi-o doresc de atâta vreme, zise Jo, care era un adevărat şoarece de bibliotecă.

— Eu m-am gândit să-mi cheltui banii pe ceva muzică nouă, zise Beth, cu un

oftat slab, pe care nu-l auzi nimeni, decât vătraiul şi ceainicul.

— Eu o să-mi cumpăr o cutie de creioane colorate, am mare nevoie de ele, zise Amy, hotărâtă.

— Mama nu a spus nimic despre banii noştri şi nu va vrea să renunţăm la toate. Haideţi să ne cumpărăm fiecare ceea ce ne dorim şi să ne distrăm puţin. Sunt sigură că am muncit din greu ca să ne meritătm banii, strigă Jo, cercetându-şi tocurile pantofilor, aşa cum fac bărbaţii.

— Eu chiar că am muncit, chinuindu-mă să le predau aproape toată ziua acelor copii neastâmpăraţi, când puteam să vin acasă şi să mă relaxez, începu Meg să se plângă din nou.

— Tu nu suferi nici pe jumătate cât mine, zise Jo. Cum ţi-ar plăcea să stai închisă ore în şir cu o doamnă bătrână, nervoasă şi capricioasă, care te cicăleşte mereu, nu e niciodată mulţumită şi îşi face atâtea griji până când îţi vine să zbori pe fereastră sau să urli.

— Nu e frumos să te plângi, dar cred că să speli vasele şi să faci curăţenie este munca cea mai grea din lume. Mă oboseşte foarte mult, şi mâinile mi se întăresc atât de tare că nu mai pot exersa deloc, spuse Beth şi îşi privi mâinile cu un suspin pe care, de această dată, îl auzi toată lumea.

— Cred că nici una dintre voi nu suferă atât de mult ca mine, exclamă Amy. Voi nu trebuie să mergeţi la şcoală cu nişte fete impertinente, care te jignesc dacă nu îţi ştii lecţiile, râd de hainele tale, te insultă când ai un nas urât şi îţi etichetează tatăl în fel şi chip dacă nu este bogat.

— Vrei să spui că îl „numesc” în fel şi chip, nu îl „etichetează”, ca şi cum tata ar fi un borcan cu murături, o sfătui Jo, râzând.

— Ştiu eu ce-am vrut să spun şi nu este cazul să devii „satirică”. Este bine să foloseşti cât mai multe cuvinte şi să-ţi îmbunătăţeşti „vocabularul”, replică Amy, cu demnitate.

— Nu vă mai certaţi, copii. Nu vă doriţi să fi avut acum banii pe care i-a pierdut tata când eram mici, Jo? Vai de mine, cât de mulţumite şi fericite am fi, dacă nu am avea nici o grijă! zise Meg, care îşi amintea de vremurile mai bune.

— Spuneai, zilele trecute, că tu crezi că suntem mai fericite decât copiii familiei King, pentru că ei se ceartă şi se împung tot timpul, chiar dacă au mulţi bani.

— Chiar aşa am spus, Beth. Păi, cred că suntem, căci, deşi obligate să muncim, ne distrăm bine între noi şi suntem o adunătură foarte veselă, după cum ar spune Jo.

— Jo foloseşte prea multe expresii din argou, observă Amy, cu o privire dezaprobatoare către silueta întinsă pe covor.

Jo se ridică imediat, îşi puse mâinile în buzunare şi începu să fluiere.

— Nu face asta, Jo! E un gest atât de băieţos!

— De aceea îl şi fac!

— Detest fetele nepoliticoase şi prost crescute!

— Şi mie nu-mi plac sclifositele!

— „Păsărelele în cuibuşorul lor se împacă”, începu Beth să cânte, pentru a face pace, cu o figură atât de amuzantă.

— Zău aşa, fetelor, amândouă sunteţi de vină, zise Meg, începând să le ţină o predică în stilul ei de soră mai mare. Sunteţi destul de mari încât să lăsaţi apucăturile băieţeşti şi să vă purtaţi mai bine, Josephine. Nu conta prea mult când erai fetiţă, dar acum eşti atât de înaltă şi ai părul prins, aşa că ar trebui să-ţi aminteşti că eşti o tânără doamnă.

— Nu sunt! Şi dacă părul ridicat mă face să par aşa, atunci am să-l port în cozi până la douăzeci de ani, ţipă Jo, scoţându-şi fileul şi scuturându-şi coama castanie. Nu-mi place să mă gândesc la maturizare, şi cum e să fii domnişoara March, şi să port rochii lungi, şi să fiu dichisită ca un vas de porţelan. E şi aşa destul de rău să fii fată, când mie îmi plac jocurile, ocupaţiile şi purtările băieţilor. Nu pot să nu fiu dezamăgită că nu sunt băiat; şi acum e mai rău ca oricând, pentru că aş vrea tare mult să merg şi să lupt alături de tata, iar eu nu pot decât să stau acasă şi să tricotez, ca o biată femeie bătrână!

Jo scutură şosetele albastre cazone până când andrelele începură să sune ca nişte castaniete, iar ghemul de lână se rostogoli prin cameră.

— Şi dacă părul ridicat mă face să par aşa, atunci am să-l

port în cozi până la douăzeci de ani, ţipă Jo.

— Biată Jo! E păcat, dar nu avem ce face, aşa că trebuie să te mulţumeşti cu faptul că ţi-ai făcut numele băieţesc şi că te porţi ca un frate cu noi, celelalte fete, zise Beth, mângâind capul cu păr rebel, sprijinit de genunchiul ei, cu o mână pe care nici spălatul vaselor şi nici ştersul prafului din toată lumea nu ar fi putut-o face neplăcută la atingere.

— Cât despre tine, Amy, continuă Meg, tu eşti prea băţoasă şi sclifosită. Acum eşti cam ciudată, dar, dacă nu ai grijă, când vei fi mare o să fii o adevărată mironosiţă. Îmi plac manierele tale îngrijite şi felul rafinat de a vorbi atunci când nu încerci să fii elegantă. Dar uneori cuvintele tale absurde sunt la fel de rele ca şi argoul lui Jo.

— Dacă Jo e un băieţaş şi Amy e o mironosiţă, atunci eu ce sunt, mă rog? întrebă Beth, gata să-şi primească porţia ei de morală.

— Tu eşti o scumpă, şi nimic altceva, îi răspunse Meg, cu căldură.

Şi nimeni nu o contrazise, căci „Şoricelul” era mascota familiei.

Deoarece tinerilor cititori le place să ştie „cum arată omenii”, ne vom opri un moment pentru a le oferi un portret al celor patru surori care stăteau tricotând în lumina amurgului. Încăperea era veche şi confortabilă, deşi covorul era uzat, iar mobila foarte simplă; pe pereţi atârnau vreo două tablouri frumoase, etajerele erau pline cu cărţi, la ferestre înfloreau crizanteme şi trandafiri, şi totul era învăluit într-o atmosferă caldă, de cămin.

Margaret, cea mai mare dintre cele patru surori, avea şaisprezece ani şi era foarte drăguţă, fiind bine făcută, cu ochii mari, părul castaniu, bogat şi mătăsos, o gură dulce şi mâini albe, cu care se mândrea. Jo, de cincisprezece ani, era foarte înaltă, zveltă şi avea părul castaniu, amintind cumva a mânz, căci niciodată nu prea ştia ce să facă cu membrele ei lungi, care mereu păreau a-i sta în cale. Avea o gură hotărâtă, un nas caraghios şi ochi albăstrui, iscoditori, ca şi cum ar fi ţinut

totul sub observaţie, fiind, pe rând, neînduplecaţi, veseli sau gânditori. Părul ei lung şi bogat era marea ei frumuseţe, dar de cele mai multe ori îl purta prins într-un fileu, pentru a nu o deranja. Jo avea umerii rotunzi, mâini şi picioare mari, hainele fluturau pe ea, iar înfăţişarea îi era stângace ca a unei fete care se transformă rapid în femeie şi căreia nu îi face plăcere acest lucru. Elizabeth, sau Beth, cum o striga toată lumea, era o fată rumenă de treisprezece ani, cu părul moale şi ochii strălucitori, cu o atitudine reţinută şi o voce timidă, şi avea o expresie de împăcare care doar rareori îi dispărea de pe faţă. Tatăl ei o numea „Micuţa cea liniştită”, şi numele i se potrivea de minune, pentru că părea a locui într-o lume a ei proprie şi fericită, din care ieşea doar pentru a-i întâlni pe puţinii oameni pe care îi iubea şi în care avea încredere. Amy, deşi cea mai mică, era o persoană foarte importantă — cel puţin după părerea ei. Era o fată cu pielea albă, ochi albaştri şi părul blond ce i se cârlionţa pe umeri, zveltă şi palidă, şi care se purta mereu ca o doamnă, foarte atentă la manierele şi la felul său de a se exprima. Cât despre caracterele celor patru surori, vă vom lăsa să le descoperiţi.

Ceasul bătu ora şase, şi, după ce mătură prin faţa căminului, Beth puse o pereche de papuci de casă să se încălzească. Într-un fel, vederea încălţărilor vechi avu un efect pozitiv asupra fetelor, căci venea mama şi toată lumea se însenină pentru a o primi: Meg se opri din citit şi aprinse lampa, Amy eliberă scaunul balansoar fără să i se fi cerut acest lucru, iar Jo uită cât de obosită era şi se ridică de la locul ei pentru a ţine papucii mai aproape de flacără.

— Sunt cam uzaţi. Mămicii i-ar trebui o pereche nouă.

— M-am gândit să-i cumpăr eu din banii mei, zise Beth.

— *Nu, eu am să-i cumpăr! strigă Amy.*

— Eu sunt cea mai mare… începu Meg, dar Jo o întrerupse foarte hotărâtă:

— Eu sunt bărbatul în casă, acum, că tata este plecat, aşa că eu îi voi cumpăra papucii, pentru că el mi-a spus să am mare grijă de mama cât timp va lipsi.

— Îţi spun eu cum facem, zise Beth. Haideţi să-i cumpărăm fiecare câte ceva de Crăciun, şi să nu mai cumpărăm nimic pentru noi.

— Aşa te vreau, drăguţă! Ce să-i cumpărăm? exclamă Jo.

Toate se gândiră cu seriozitate câteva momente, apoi Meg anunţă, ca şi cum

ideea i-ar fi fost sugerată de vederea propriilor ei mâini frumoase:

— Eu îi voi da o pereche de mănuşi.

— Bocancii de armată, cei mai buni din lume, sări Jo.

— Nişte batiste, toate brodate, zise Beth.

— Eu îi voi cumpăra o sticluţă cu apă de colonie; îi place şi, cum nu costă mult, îmi vor rămâne şi mie bani pentru creioane, adăugă Amy.

— Cum îi vom da toate aceste lucruri?

— O să le punem pe masă şi apoi o să stăm cu ea când deschide pachetele. Nu mai ţineţi minte cum făceam când era ziua noastră? strigă Jo.

— Îmi era atât de teamă când îmi venea rândul să stau pe scaunul cel mare cu coroniţa pe cap şi să vă văd pe toate cum vă apropiaţi de mine cu cadourile şi mă sărutaţi. Îmi plăceau darurile şi sărutările, dar era îngrozitor să staţi acolo şi să vă uitaţi la mine când desfăceam pachetele, zise Beth, care îşi prăjea şi faţa, şi pâinea pentru ceai în acelaşi timp.

— Mai bine s-o lăsăm pe mama să-şi închipuie că ne cumpărăm lucruri pentru noi şi apoi să-i facem o surpriză. Mâine după-amiază trebuie să mergem la cumpărături, Meg, avem atâtea de făcut pentru piesa din seara de Crăciun, zise Jo, mergând încoace şi încolo cu mâinile la spate şi cu nasul în vânt.

— Asta e ultima oară când vreau să mai joc într-o piesă, sunt deja prea mare pentru astfel de lucruri, observă Meg, căreia totuşi, ca oricărui copil, îi plăcea să se costumeze în fel şi chip.

— Ştiu eu, lasă, că nu te vei opri atât timp cât te poţi fâţâi de colo-colo în rochie albă, lungă, cu părul lăsat pe umeri şi purtând bijuterii din hârtie aurie. Tu eşti cea mai bună actriţă pe care o avem şi dacă tu ne părăseşti, nu ne vom putea descurca fără tine, zise Jo. Ar trebui să repetăm în seara asta. Vino încoace, Amy, şi joacă scena leşinului, pentru că eşti tare băţoasă în ea.

— N-am ce-i face, nu am văzut niciodată pe nimeni leşinând, şi nici nu vreau să mă umplu de vânătăi, aşa cum faci tu când cazi lată la pământ. Dacă voi putea aluneca uşor, aşa voi face, dacă nu, o să cad graţios pe un scaun, nu-mi pasă dacă

sluga mă va ameninţa cu pistolul, replică Amy, care nu prea avea talente dramatice, dar fusese aleasă pentru că putea fi cărată cu uşurinţă pe braţe de către personajul negativ al piesei.

— Fă aşa: împreunează-ţi mâinile şi împiedică-te prin cameră, strigând: „Rodrigo! Salvează-mă! Salvea-ză-mă!” Şi aici Jo se prăbuşi, cu un ţipăt melodramatic cu adevărat înfricoşător.

Amy o urmă, dar îşi ţinea mâinile foarte ţepene şi căzu ca şi când ar fi fost trasă în jos de un mecanism. Iar strigătul îi era mai degrabă unul de durere, decât unul de spaimă şi desperare. Jo scoase un strigăt de exasperare, iar Meg râse cu poftă, în timp ce Beth arse pâinea urmărind toată distracţia cu mare interes.

— Degeaba! Fă şi tu ce poţi atunci când îţi vine rândul, şi dacă publicul va râde, să nu dai vina pe mine. Haide, Meg!

Apoi lucrurile merseră bine, căci Don Pedro înfruntă lumea într-un discurs de două pagini care fu rostit fără greşeală, Hagar, vrăjitoarea, cântă o incantaţie îngrozitoare deasupra ceaunului ei colcăind cu broaşte râioase, cu un efect foarte ciudat, Rodrigo îşi scutură lanţurile bărbăteşti, iar Hugo muri într-o agonie de remuşcări şi arsenic, cu un strigăt sălbatic.

— Cam atât am reuşit să facem până acum, zise Meg, în timp ce tâlharul din piesă se ridicase şi îşi freca coatele.

— Nu ştiu cum poţi să scrii şi să şi interpretezi asemenea lucruri minunate, Jo. Eşti un adevărat Shakespeare! exclamă Beth.

— Nu chiar, replică Jo, cu modestie. Şi eu cred că „Blestemul vrăjitoarei” este o piesă drăguţă, dar mi-ar plăcea să încerc „Macbeth” dacă am avea o uşă secretă pentru Banquo. Mereu mi-am dorit să joc în scena asasinatului. Este oare acesta un pumnal, mormăi Jo, rotindu-şi ochii şi făcând gesturi disperate, aşa cum văzuse ea făcând un actor celebru.

— Nu, este furculiţa de prăjit pâine, cu papucul mamei în loc de pâine. Beth a intrat în pielea personajului! strigă Meg, şi repetiţia se termină într-un hohot general de râs.

— Mă bucur să vă găsesc aşa de vesele, fetele mele, răsună o voce voioasă la uşă, iar actorii şi publicul se întoarseră cu faţa pentru a întâmpina o doamnă

înaltă, cu o figură afectuoasă şi cu o expresie încântătoare de bunătate pe faţă. Nu era îmbrăcată elegant, dar avea o înfăţişare nobilă, iar fetele ştiau că sub pelerina gri şi boneta uzată se ascunde cea mai bună mamă din lume.

— Ei, dragele mele, cum aţi petrecut voi astăzi? Erau atâtea lucruri de făcut, de pregătit cutiile pentru mâine, că nu am mai ajuns acasă la timp pentru cină. M-a căutat cineva, Beth? Cum mai stai cu răceala, Meg? Jo, arăţi obosită de moarte. Vino şi sărută-mă, draga mea.

În timp ce le punea aceste întrebări, doamna March îşi scoase hainele ude, îşi puse papucii calzi şi, aşezân-du-se în balansoar, o trase pe Amy la ea în poală, pregătindu-se să se bucure de ceasul cel mai fericit al zilei sale ocupate. Fetele roiau încoace şi încolo, încercând, fiecare în felul său, să o facă să se simtă cât mai confortabil. Meg aranjă masa pentru ceai, Jo aduse lemne şi scaune la masă, scăpând din mână, pocnind şi lovind tot ceea ce atingea. Beth robotea tăcută între hol şi bucătărie, în timp ce Amy le dădea indicaţii tuturor, stând cu mâinile încrucişate.

După ce se adunară în jurul mesei, doamna March spuse, cu o figură foarte fericită:

— Am o surpriză foarte plăcută pentru voi, după cină.

Un zâmbet strălucitor lumină feţele fetelor ca o rază de soare. Beth bătu din palme, fără să-i pese de biscuitele pe care îl avea în mână, iar Jo îşi aruncă şervetul, strigând:

— O scrisoare! O scrisoare! De trei ori ura pentru tata!

— Da, o scrisoare lungă şi frumoasă. E sănătos şi crede că va depăşi anotimpul rece mai uşor decât ne temeam noi. Ne trimite multe gânduri frumoase de Crăciun şi un mesaj special pentru voi, fetelor, zise doamna March.

— Grăbeşte-te şi termină de mâncat! Nu mai zăbovi asupra farfuriei şi nu-ţi mai suge degetul mic, Amy! strigă Jo, înecându-se cu ceaiul şi scăpându-şi pe covor felia de pâine, cu partea unsă în jos, atât era de grăbită să audă surpriza.

Beth nu mai mâncă deloc, ci se strecură în colţul ei întunecos ca să se gândească la încântarea ce va urma, până când terminau celelalte masa.

— Cred că tata a făcut un lucru admirabil, să plece pe front ca preot, când el era prea în vârstă pentru a fi recrutat şi nu era suficient de puternic pentru a fi soldat, zise Meg, cu căldură.

— Mi-ar plăcea să plec ca toboşar, sau cum îi spune, ca asistentă medicală, pentru a putea să fiu lângă el să-l ajut, exclamă Jo, cu un suspin.

— Trebuie să fie tare neplăcut să dormi în cort şi să mănânci tot felul de lucruri rele la gust, sau să bei din căni de lut, suspină Amy.

— Când vine acasă, mami? întrebă Beth, cu un tremur slab în voce.

— Nu mai devreme de câteva luni, draga mea, decât dacă este bolnav. Va rămâne acolo şi îşi va face munca lui cu devotament atât timp cât va putea, iar noi nu-i vom pretinde să se întoarcă mai devreme nici măcar cu un minut decât este nevoie de el acolo. Acum haideţi să vă citesc scrisoarea.

Se traseră toate lângă foc, mama stând pe fotoliul cel mare, cu Beth la picioarele ei, Meg şi Amy cocoţate pe braţele fotoliului, şi Jo în spatele lor, unde nimeni nu ar fi observat emoţia de pe figura ei dacă scrisoarea ar fi fost una foarte sentimentală. În acele vremuri grele doar foarte puţine epistole nu erau emoţionante, mai ales acelea trimise acasă de taţi. În această scrisoare nu se spuneau prea multe lucruri despre greutăţile îndurate, despre pericolele înfruntate sau despre lupta cu dorul de casă; era o scrisoare veselă, plină de speranţă, plină de descrieri fidele ale vieţii cazone, ale marşurilor şi de ultimele ştiri de pe front. Doar la sfârşit, din inima autorului se revărsa dragostea paternă şi dorul de fetiţele de acasă:

„Transmite-le toată dragostea mea şi câte un sărut. Spune-le că mă gândesc la ele zi de zi, mă rog pentru ele în fiecare noapte, şi îmi găsesc alinare în dragostea lor în cele mai grele momente. Un an pare un timp foarte lung de aşteptare până când le voi revedea, dar reaminteşte-le că în acest timp trebuie să muncim, ca să nu irosim nici aceste zile de încercare. Ştiu că îşi vor aminti tot ceea ce le-am învăţat, că îţi vor fi copii iubitori, îşi vor face datoria cu dăruire, îşi vor înfrunta temerile cu curaj şi se vor stăpâni atât de bine, încât atunci când mă voi întoarce voi fi şi mai legat şi mai mândru ca niciodată de micuţele mele doamne.”

Toate suspinau când au ajuns la acest pasaj; Jo nu se ruşină de lacrima uriaşă care îi atârna în vârful nasului, iar pe Amy nu o mai interesa că îşi strica zulufii îngropându-şi capul în umărul mamei sale şi plângând.

— Sunt o fată egoistă! Dar chiar voi încerca să fiu mai bună, ca să nu fie dezamăgit de mine.

— Toate vom încerca! strigă Meg. Eu mă gândesc prea mult la înfăţişarea mea şi nu-mi place să muncesc, dar mă voi îndrepta, dacă îmi voi da toată silinţa.

— Voi încerca să fiu aşa cum îi place lui să mă numească, „O micuţă doamnă”, şi n-am să mai fiu sălbatică şi nepotolită, şi îmi voi face datoria aici, pe loc, şi nu îmi doresc să fiu în altă parte, zise Jo, gândindu-se că a-şi păstra cumpătul acasă era o sarcină mult mai dificilă decât să-i înfrunte pe rebelii din Sud.

Beth nu spuse nimic, ci doar îşi şterse lacrimile cu ciorapul albastru pe care îl împletea pentru soldaţi şi începu să tricoteze cu şi mai mult zel, nemaipierzând nici o clipă pentru a-şi face datoria, în timp ce în sufleţelul ei liniştit luă hotărârea să fie exact ceea ce aştepta tatăl său de la ea, atunci când acesta va reveni în sfârşit acasă, după un an.

Doamna March rupse tăcerea care urmă, spunând cu vocea ei veselă:

— Mai ţineţi minte cum vă jucaţi de-a pelerinii când eraţi micuţe de tot? Nimic nu mă încânta mai mult decât să vă leg eu în spinare sacoşele mele ca pe nişte desagi, să vă dau pălării, bastoane şi suluri de hârtie, şi să vă las să alergaţi prin casă din pivniţă, care era Cetatea Pierzaniei, sus, sus, până în pod, unde ţineaţi toate lucrurile minunate pe care le colecţionaţi pentru oraşul vostru Celest.

— Ce bine ne distram, mai ales când ne băteam cu leii, ne luptam cu Diavolul şi treceam prin valea hobgobinilor, zise Jo.

— *Mie-mi plăcea partea când ne cădeau boccelele din spate şi se rostogoleau pe scări, zise Meg.*

— Partea mea preferată era când ieşeam de sub acoperiş, unde ne ţineam florile, arborii şi celelalte lucruri drăguţe, şi cântam toate de bucurie în lumina soarelui, zise Beth, zâmbind ca şi cum ar fi retrăit acel moment plăcut.

— Eu nu-mi mai amintesc multe despre asta, doar că îmi era frică de pivniţă şi de intrarea ei întunecoasă, şi mereu îmi plăceau laptele şi prăjiturile pe care le găseam sus. Dacă n-aş fi prea mare pentru aşa ceva, mi-ar plăcea să mai jucăm jocul ăsta, zise Amy, care vorbea despre renunţarea la unele lucruri copilăreşti la matura vârstă de doisprezece ani.

— Niciodată nu suntem prea mari pentru aşa ceva, draga mea, pentru că este un joc pe care îl jucăm mereu, într-un fel sau altul. Poverile noastre sunt aici, drumul se aşterne în faţa noastră, iar dorinţa de bunătate şi fericire ne călăuzeşte prin multe necazuri şi greşeli către pacea care este un adevărat oraş Celest. Şi acum, micuţii mei pelerini, să zicem că o luaţi de la capăt, dar nu în joacă, ci de-adevăratelea, şi vedeţi cât de departe puteţi ajunge înainte ca tata să se întoarcă acasă.

— Serios, mamă? Unde ne sunt poverile? întrebă Amy, care lua toate lucrurile la propriu.

— Toate aţi spus mai devreme care sunt poverile voastre, mai puţin Beth. Cred că ea nu are nici una, zise mama ei.

— Ba da, am. Poverile mele sunt vasele murdare, şi ştersul prafului, şi teama de oameni, şi faptul că le invidiez pe fetele cu piane frumoase.

Povara lui Beth era atât de caraghioasă, încât toate au vrut să izbucnească în râs, dar nici una nu a zâmbit, pentru că ar fi rănit-o foarte mult.

— Haideţi să facem acest lucru, zise Meg, gânditoare. Este doar un alt nume pentru a încerca să fim mai îngăduitoare, iar această poveste ne-ar putea ajuta, căci, deşi ne dorim să fim bune, e o muncă grea, o evităm şi nu facem tot ce ne stă în putinţă.

— Eram pierdute în Ceaţa Disperării în această seară, dar mama a venit şi ne-a scos de acolo, la fel cum făcea şi Help în carte. Acum ar trebui să avem fiecare sarcinile noastre, precum Christian. Ce-ar trebui să facem? întrebă Jo, încântată de fantezia care dădea puţin farmec plictisitoarei sale sarcini zilnice de a-şi face datoria.

— Să căutaţi sub perne în dimineaţa de Crăciun şi veţi găsi acolo îndrumarea, răspunse doamna March.

Mai discutară despre planul lor, în timp ce bătrâna Hannah strângea masa. Apoi îşi scoaseră cele patru coşuleţe de lucru, şi acele cu care fetele coseau cearşafuri pentru mătuşa March parcă zburau. Era un lucru foarte plictisitor, dar în seara aceea nimeni nu se plângea. Adoptară planul lui Jo, de a împărţi materialul în patru şi de a numi acele sferturi Europa, Asia, Africa şi America, şi astfel progresară foarte mult, mai ales că vorbeau despre ţări din cele patru colţuri ale lumii, în timp ce coseau locurile în care acestea se aflau.

La ora nouă încetară lucrul şi, ca de obicei, cântară înainte de a merge la culcare. Nimeni în afară de Beth nu mai cânta la vechiul pian, iar ea avea un fel deosebit de a mângâia uşor clapele îngălbenite, acompaniind în mod plăcut cântecele simple pe care le fredonau. Meg avea o voce ca de flaut, şi ea şi mama sa conduceau micul cor. Amy scotea nişte sunete ca de greieraş, iar Jo se „plimba” printre octave după pofta inimii, intervenind mereu, exact când nu era cazul, cu un cotcodăcit sau cu un mârâit care strica orice melodie. Cântau în fiecare seară, de când învăţaseră să vorbească, şi devenise un obicei al casei, căci mama lor era o cântăreaţă înnăscută. În fiecare dimineaţă primul sunet era vocea ei, trebăluind prin casă şi cântând ca o privighetoare, iar ultimul sunet seara era aceeaşi voce veselă, căci fetele nu erau prea mari pentru un cântec de leagăn.

Capitolul II

UN CRĂCIUN FERICIT

Jo a fost prima care s-a trezit în dimineaţa cenuşie de Crăciun. Pe şemineu nu atârna nici un ciorăpel pentru cadouri, şi pentru câteva momente se simţi la fel de dezamăgită precum fusese cu mult timp în urmă, când ciorăpelul ei căzuse pentru că era burduşit cu bunătăţi. Apoi îşi aminti de promisiunea mamei ei şi, strecurân-du-şi mâna sub pernă, scoase o cărticică roşie. O cunoştea foarte bine, pentru că era acea poveste veche a unei vieţi trăite cu mult folos, iar Jo simţi că era o adevărată călăuză pentru orice pelerin care porneşte într-o călătorie lungă. O trezi pe Meg, urându-i „Crăciun fericit!” şi îi spuse să se uite sub pernă, să vadă ce a primit. Descoperi o carte cu coperte verzi, cu aceleaşi poze înăuntru şi cu câteva cuvinte scrise de mama ei, care făceau ca darul să fie foarte preţios pentru ea. Atunci se treziră Beth şi Amy, pentru a-şi găsi şi ele cărticelele — una gri, cealaltă albastră, şi toate stăteau privindu-le şi vorbind despre ele, în timp ce orizontul se colora uşor în roz, pe măsură ce răsărea soarele.

În ciuda micii ei vanităţi, Margaret avea un suflet bun şi pios ce, în mod inconştient, le influenţa şi pe surorile ei, mai ales pe Jo, care o iubea din toată inima şi o asculta, pentru că ştia să dea sfaturi cu multă blândeţe.

— Fetelor, zise Meg serioasă, mutându-şi privirea de la căpşorul culcat lângă ea până la cele două boneţele din camera alăturată, mama vrea că noi să citim, să iubim şi să învăţăm din aceste cărţi, şi trebuie să începem imediat. Înainte citeam mai multe, dar de când a plecat tata şi am avut atâtea necazuri, am neglijat multe lucruri. Voi faceţi cum vreţi, dar eu îmi voi ţine cartea aici, pe noptieră, şi voi citi puţin în fiecare dimineaţă de îndată ce mă voi trezi, pentru că ştiu că îmi va face bine şi mă va ajuta în tot restul zilei.

Apoi îşi deschise noua carte şi începu să citească. Jo o cuprinse în braţe, şi, apropiindu-şi obrazul de al ei, începu şi ea să citească, cu o expresie foarte liniştită, care putea fi doar rar întâlnită pe figura sa.

— Cât de bună este Meg! Haide, Amy, să facem şi noi ca ele. Te voi ajuta eu la cuvintele mai grele, iar ele ne vor explica tot ceea ce nu înţelegem, şopti Beth, foarte impresionată de cărţile acelea frumoase şi de exemplul surorilor sale.

— Mă bucur că a mea este albastră, zise Amy.

Apoi în cameră se făcu foarte linişte, în timp ce paginile erau întoarse uşor, iar strălucirea soarelui se furişa înăuntru pentru a le atinge creştetele şi feţele serioase ca o felicitare de Crăciun.

— Unde este mama? întrebă Meg, în timp ce ea şi Jo coborau pentru a-i mulţumi de daruri, o jumătate de oră mai târziu.

— Dumnezeu ştie! O creatură sărmană a venit să cerşească şi mama voastră a plecat imediat cu ea, ca să vadă de ce avea nevoie. N-am mai cunoscut niciodată o femeie care să dăruiască atâta mâncare, băutură, haine şi lemne de foc, răspunse Hannah, care locuia cu familia de când se născuse Meg şi era considerată de toţi mai mult o prietenă decât o servitoare.

— Cred că se va întoarce curând, aşa că prăjiţi pâinea şi pregătiţi totul, zise Meg, uitându-se la cadourile strânse într-un coş aşezat sub canapea, gata să fie scoase la momentul potrivit.

— Unde este sticluţa cu parfum de la Amy? adăugă ea, nevăzând-o.

— A scos-o din coş acum un minut şi a plecat să-i pună o fundă sau ceva de genul ăsta, răspunse Jo, care dansa prin cameră cu papucii cei noi, ca să se mai lase.

— Cât de frumoase sunt batistele mele, nu-i aşa? Hannah le-a spălat şi le-a călcat, iar eu le-am cusut monograme la toate, zise Beth, privind mândră literele inegale, la care muncise atât de mult.

— Binecuvântată să fii, copilă! A cusut pe ele „Mama” în loc de „M. March”. Ce ciudat! exclamă Jo, uitându-se la o batistă.

— Şi nu e corect aşa? M-am gândit că e mai bine să fac astfel, pentru că iniţialele lui Meg sunt „M.M.”, şi nu vreau să mai folosească altcineva batistele acestea, în afară de mama, zise Beth, puţin necăjită.

— E foarte bine, draga mea, o idee foarte drăguţă şi sensibilă, şi nimeni nu se va mai putea înşela acum. Sunt sigură că îi va plăcea foarte mult, zise Meg, încruntân-du-se la Jo şi zâmbindu-i lui Beth.

— Se întoarce mama. Repede, ascundeţi coşul! strigă Jo, auzind o uşă trântită şi paşi în hol.

Amy intră grăbită, părând uimită să-şi vadă surorile aşteptând-o.

— Unde-ai fost şi ce ascunzi la spate? întrebă Meg, surprinsă când observă, după bonetă şi pelerină, că leneşa Amy ieşise din casă atât de devreme.

— Nu râde de mine, Jo! N-am vrut să afle nimeni înainte să vină momentul. Am vrut doar să schimb sticla mică pentru una mare, şi mi-am cheltuit toţi banii ca s-o cumpăr. Încerc din răsputeri să nu mai fiu egoistă.

În timp ce vorbea, Amy le arătă sticla cea frumoasă care o înlocuise pe cea ieftină. Arăta atât de sinceră şi de uimită în încercarea ei de a fi altruistă, că Meg o îmbrăţişă pe loc. Jo o făcu „ştrengăriţă”, în timp ce Beth fugi la geam şi culese cel mai frumos trandafir al ei pentru a împodobi sticla.

— Vedeţi, m-am simţit ruşinată de cadoul meu, după ce azi dimineaţă am citit şi am vorbit despre bunătate, aşa că, imediat ce m-am dat jos din pat, am fugit la colţ şi l-am schimbat. Şi sunt aşa de bucuroasă, pentru că acum cadoul meu e cel mai frumos.

Un alt zgomot la uşa de la intrare le făcu să împingă din nou coşul sub canapea şi să se adune în jurul mesei, nerăbdătoare să ia micul dejun.

— Crăciun fericit, mămico! Mulţi ani de acum înainte! Îţi mulţumim pentru cărţi. Am citit din ele şi vrem să facem asta în fiecare zi! strigară ele în cor.

— Crăciun fericit, fetiţele mele! Mă bucur că aţi început deja şi sper să continuaţi tot aşa. Dar vreau să vă spun ceva, înainte să ne aşezăm. Nu departe de aici stă o femeie săracă, cu un copil nou-născut. Alţi şase copii se înghesuie într-un pat ca să nu îngheţe, pentru că nu au foc. Nu au nimic de mâncare, iar băiatul cel mare a venit la mine să-mi spună că suferă de foame şi de frig. Fetele mele, vreţi să le daţi micul vostru dejun ca dar de Crăciun?

Tuturor le era foarte foame, pentru că aşteptaseră aproape o oră, şi câteva momente nici una nu spuse nimic; doar câteva momente, pentru că după aceea Jo exclamă cu entuziasm:

— Mă bucur atât de mult că ai venit înainte să începem!

— Pot să merg să te ajut să duci totul la acei copilaşi? zise Beth, nerăbdătoare.

— Eu voi duce frişca şi brioşele, adăugă Amy eroic, renunţând la lucrurile care îi plăceau cel mai mult.

Meg deja acoperea prăjiturile şi aduna feliile de pâine pe o farfurie mare.

— M-am gândit eu că o să fiţi de acord, zise doamna March, zâmbind cu satisfacţie. Veţi merge cu mine să mă ajutaţi, iar când ne vom întoarce, vom mânca pâine cu lapte la micul dejun şi ne vom revanşa la cină.

În curând erau gata şi porniră. Din fericire era devreme şi ele mergeau pe străzi lăturalnice, aşa că puţini oameni le văzură şi nimeni nu râse de ciudata procesiune.

Era o cameră sărăcăcioasă, goală şi mizerabilă, cu ferestrele sparte, fără foc, cu aşternuturile soioase, o mamă bolnavă, un copil neajutorat şi alţii palizi şi înfometaţi, înghesuiţi cu toţii sub o singură cuvertură pentru a se încălzi.

Cum se mai uitau cu ochii lor mari şi cum mai zâmbeau buzele învineţite de frig, când intrară fetele!

— Ah, Dumnezeul meu! Au venit la noi îngerii cei buni! zise biata femeie, plângând de bucurie.

— Ciudaţi îngeri, cu paltoane şi mănuşi, zise Jo, făcându-i să râdă.

În câteva minute era ca şi cum spiritele bune s-ar fi pus pe treabă. Hannah, care adusese lemne, făcu focul şi acoperi spărturile din geamuri cu pălării vechi şi cu propria ei pelerină. Doamna March îi dădu mamei ceai şi o consolă cu promisiuni de ajutor, în vreme ce îl îmbrăca cu tandreţe pe bebeluş, ca şi când ar fi fost al ei. Fetele, între timp, puseseră masa, îi adunaseră pe copii lângă foc şi îi hrăneau ca pe nişte păsărele înfometate, vorbind, râzând şi încercând să înţeleagă engleza lor stricată.

— Ce bun e! Ce îngeri de fete! exclamau copiii, în timp ce mâncau şi îşi încălzeau mâinile învineţite la foc.

Fetelor nu li se mai spusese niciodată îngeri şi le plăcu foarte mult, mai ales lui Jo, care era considerată un drăcuşor de când se născuse. A fost un mic dejun

foarte voios, fetele nu au mâncat deloc. Iar când au plecat, lăsând în urma lor atâta bucurie, nu cred că mai erau în tot oraşul patru oameni mai veseli decât fetiţele flămânde, care renunţaseră la micul dejun şi se mulţumiseră cu pâine şi lapte în dimineaţa de Crăciun.

— Asta înseamnă să-ţi iubeşti aproapele mai mult decât pe tine însăţi, şi îmi place, zise Meg în timp ce îşi pregăteau cadourile, iar mama lor era sus şi strângea haine pentru familia Hummel.

Darurile nu erau cine ştie ce, dar în cele câteva bocceluţe fusese adunată şi multă dragoste, iar vaza cea mare cu trandafiri roşii şi crizanteme albe, care stătea în mijloc, dădea mesei un aer chiar elegant.

— Vine! Dă-i drumul, Beth! Deschide uşa, Amy! De trei ori „ura!” pentru mămica! strigă Jo, sărind într-un picior, în timp ce Meg merse s-o conducă pe mama lor la locul de onoare.

Beth cânta un marş foarte vesel. Amy deschise uşa, iar Meg îşi îndeplini rolul de escortă cu multă demnitate. Doamna March era şi surprinsă, şi emoţionată, şi zâmbea cu ochii mari, în timp ce privea cadourile şi citea bileţelele care le însoţeau. Îşi puse imediat papucii, o batistă nouă în buzunar, stropită din belşug cu parfum de la Amy, trandafirul şi-l prinse în piept, iar mănuşile acelea frumoase îi veneau ca turnate.

Urmară râsete, sărutări şi explicaţii, în acel mod simplu şi iubitor, care face ca aceste sărbători în familie să fie atât de plăcute pe moment şi să devină amintiri atât de dragi mult timp după aceea; apoi se apucară toate de treabă. Munca de caritate şi ceremoniile au durat atât de mult, încât restul zilei a fost dedicat pregătirilor pentru festivităţile de seară.

Nefiind îndeajuns de bogate încât să-şi poată permite o montare grandioasă pentru spectacolul lor, fetele îşi puseră mintea la lucru şi, cum nevoia te învaţă, reuşiră să confecţioneze tot ce le trebuia. Unele invenţii de ale lor erau chiar ingenioase — lămpi antice făcute din vechi borcane pentru unt, acoperite cu hârtie argintie, minunate robe din bumbac, pe care străluceau bucăţele de metal luate de la conserve, şi armuri strălucitoare. Mobila a fost dată peste cap şi întreaga cameră deveni scena unor jocuri inocente.

Nici un domn nu fusese primit, aşa încât Jo putea să joace rolurile masculine după pofta inimii, fiind foarte satisfăcută de o pereche de cizme din piele

foşnitoare, dăruite de un prieten. Aceste cizme şi o floretă veche erau cele mai preţioase comori ale lui Jo şi le folosea la toate ocaziile. Numărul mic al fetelor făcea ca actriţele principale să joace mai multe roluri fiecare, şi meritau toate laudele pentru munca lor de a învăţa trei sau patru roluri, de a se schimba foarte repede dintr-un costum în altul şi de a-şi mai şi spune rolurile pe scenă. Era un excelent exerciţiu pentru memoria lor, o distracţie nevinovată şi care le răpea multe ore pe care altfel le-ar fi petrecut lenevind, plictisindu-se, sau într-o companie mai puţin potrivită.

În seara de Crăciun, fetele se adunaseră grămadă în pat, care era şi cabină în acelaşi timp, şi stăteau în faţa cretonului albastru cu galben, aşteptând nerăbdătoare şi flatate. Din spatele cortinei veneau pocnituri şi şoapte, puţin fum de la o lampă şi câte un chicotit de la Amy, care mereu se emoţiona în astfel de momente solemne. Apoi sună un clopot, cortina fu trasă şi tragedia începu.

O „pădure întunecoasă”, aşa cum se spunea în scenariu, era reprezentată de câţiva arbuşti în ghivece, nişte cârpe verzi pe jos şi o peşteră în fundal. Peştera era alcătuită dintr-o prelată pe post de acoperiş şi din birouri pe post de pereţi. În ea era o mică maşină de gătit, cu focul aprins şi cu o oală neagră la fiert, deasupra căreia stătea aplecată o bătrână vrăjitoare. Scena era întunecată şi strălucirea focului producea un efect deosebit, mai ales că din oală ieşea abur adevărat când vrăjitoarea luă capacul. A trecut un moment în care toată lumea s-a înfiorat, apoi apăru ticălosul de Hugo, purtând o sabie la brâu, o pălărie turtită, barbă neagră, o pelerină misterioasă şi cizme. După ce se plimbă de colo până colo foarte agitat, se lovi peste frunte şi izbucni într-un torent de sunete sălbatice, cântând despre ura lui pentru Rodrigo, iubirea pentru Zara şi hotărârea lui de a-l ucide pe primul şi de a o cuceri pe a doua. Tonul grav al vocii lui Hugo, punctat din când în când şi de câte un strigăt atunci când sentimentele îl copleşeau, era foarte impresionant, şi audienţa îl aplaudă când se opri să-şi tragă răsuflarea. Înclinându-se, ca unul ce era obişnuit să fie lăudat în public, se repezi apoi în peşteră şi îi ordonă lui Hagar să iasă, strigându-i: „Hei, vrăjitoareo! Am nevoie de tine!”

Atunci ieşi Meg, cu nişte laţe gri din păr de cal atârnându-i în jurul feţei, cu o rochie cu roşu şi negru, o baghetă şi o pelerină cu semne cabalistice pe ea. Hugo îi ceru o poţiune care s-o facă pe Zara să îl adore, şi una cu care să îl distrugă pe Rodrigo. Hagar, pe o melodie frumoasă şi foarte dramatică, i le promise pe amândouă şi începu să invoce spiritul care avea să-i aducă licoarea iubirii:

— „De acolo, de acolo, din sălaşul tău,

Spirit al văzduhului, te conjur să apari

Născut din flori, hrănit cu rouă,

Tu poţi născoci farmece şi licori.

Adu-mi aici, cu viteza elfilor,

Licoarea înmiresmată de care am nevoie;

Fă-o dulce şi îmbătătoare şi puternică,

Spirite, răspunde cântecului meu!”

Se auzi o muzică puternică, şi apoi în fundul peşterii apăru o figură micuţă, cu o aureolă albă, cu aripi strălucitoare, păr auriu şi o ghirlandă de trandafir pe frunte. Fluturându-şi o mână, cântă:

— „Iată că vin.

Chiar din văzduh, sălaşul meu,

Departe în lunca argintie,

Ia acest leac magic

Şi foloseşte-l cu chibzuinţă,

Căci altfel puterea i se va stinge curând!”

Şi, aruncând o sticluţă împodobită la picioarele vrăjitoarei, spiritul dispăru. După

o altă cântare a lui Hagar, se mai ivi o arătare — deloc frumoasă, căci, însoţit de un tunet, apăru un duh negru şi urât, care, după ce croncăni un răspuns, aruncă o sticlă înnegrită la picioarele lui Hugo şi dispăru, cu un râs batjocoritor. Mormăind nişte mulţumiri şi punând cele două sticle în cizme, Hugo îşi văzu de drum, iar Hagar înfioră publicul cum că, deoarece el îi omorâse în trecut pe câţiva dintre prietenii ei, ea îl blestemase şi intenţiona să-i încurce planurile şi să se răzbune. Apoi cortina căzu, iar publicul se odihni şi mâncă bomboane, discutând despre meritele piesei.

Înainte să se ridice din nou cortina, se auziră o mulţime de zgomote de ciocan, dar atunci când în faţă le apăru o adevărată capodoperă a tâmplăriei, nimeni nu mai fu supărat de întârziere. Era cu adevărat extraordinar! Un turn se ridica până la tavan; la jumătatea lui se găsea o fereastră la care ardea o lampă, iar în spatele cortinei albe apăru Zara într-o minunată rochie albastră, cu paiete argintii, aşteptându-l pe Rodrigo. El veni minunat înveşmântat, cu pene la pălărie, mantie roşie, cu zulufi castanii, o chitară şi, bineînţeles, cu cizme. Îngenunchind la picioarele turnului, cântă o serenadă pe un ton cald şi melodios. Zara îi răspunse şi, după un dialog muzical, consimţi să „zboare”. Atunci se produse şi marele efect de regie al piesei. Rodrigo scoase la iveală o scară de funie, cu cinci trepte, aruncă în sus unul din capete şi o invită pe Zara să coboare. Aceasta se furişă timidă din iatacul ei, îşi puse mâna pe umărul lui Rodrigo şi tocmai se pregătea, graţioasă, să coboare, când la: „Zara, păzeşte!” uită de trenă, care se prinse de marginea ferestrei, turnul se clătină, se aplecă înainte şi se prăbuşi cu mult zgomot, îngropându-i sub ruinele sale pe nefericiţii îndrăgostiţi!

Un fior de spaimă străbătu publicul la vederea cizmelor care se zbăteau sălbatic şi a căpşorului blond care exclama: „Ţi-am spus eu! Ţi-am spus eu!”

Cu o minunată prezenţă de spirit, Don Pedro, stăpânul cel crud, se repezi în scenă, o trase deoparte pe fiica lui, şoptindu-i în grabă: „Nu râde! Poartă-te ca şi cum totul ar fi în regulă!” şi, ordonându-i lui Rodrigo să se ridice, îl izgoni din regatul său, acoperit de ruşine şi de dispreţ. Deşi afectat serios de căderea turnului peste el, Rodrigo îl sfidă pe bătrânul domn şi refuză să se urnească din loc. Exemplul lui curajos o înflăcără pe Zara: îl sfidă şi ea pe tatăl său, iar acesta îi trimise pe amândoi în temniţele întunecoase ale castelului. Un temnicer scund apăru cu nişte lanţuri şi îi scoase din scenă, părând foarte înspăimântat şi uitând, evident, replicile pe care ar fi trebuit să le spună.

Actul al treilea se petrecea în sala cea mare a castelului. Acolo apăru Hagar,

venită să-i elibereze pe îndrăgostiţi şi să-l distrugă pe Hugo. Ea îl aude venind şi se ascunde; îl vede turnând licorile în două pocale cu vin şi rugându-l pe un mic servitor: „Du-le prizonierilor în celule şi spune-le că voi veni şi eu”. Servitorul îl ia pe Hugo de-o parte ca să-i spună ceva şi Hagar schimbă pocalele cu două neotrăvite. Micuţul Ferdinando, spiritul din pădure, le duce pocalele prizonierilor, iar Hagar pune la loc cupa cu otravă destinată lui Rodrigo. Hugo, însetat după drumul său lung, o bea, îşi pierde minţile şi, după ce se agaţă cu desperare de obiectele din jurul său, cade lat şi moare. În acest timp, Hagar îi povesteşte ce a făcut, într-un cântec plin de forţă.

Aceasta a fost cu adevărat o scenă înfiorătoare, deşi unele persoane ar fi putut crede despre căderea unei mari cantităţi de păr lung că strica tot efectul morţii ticălosului. Acesta fu chemat în faţa cortinei şi apăru foarte mândru, conducând-o pe Hagar, al cărei cântec fu considerat mai frumos decât tot spectacolul la un loc.

Actul al patrulea îl prezenta pe nefericitul Rodrigo pe punctul de a-şi lua viaţa, pentru că i se spusese că Zara l-a părăsit. Chiar când pumnalul i se apropie de inimă, un cântec minunat se aude sub fereastra lui, spunându-i că Zara i-a rămas credincioasă şi că încă o mai poate salva de pericol dacă vrea. O cheie este aruncată înăuntru, cu care să descuie uşa, şi cu o smucitură puternică îşi rupe lanţurile şi se repede afară din celulă ca să o găsească şi să o salveze pe doamna inimii sale.

Actul al cincilea începea cu o scenă furtunoasă între Zara şi Don Pedro. El vrea ca ea să plece la mănăstire, dar ea nici nu vrea să audă. Şi, după ce îl imploră cu lacrimi în ochi, e cât pe-aci să leşine. Atunci intră Rodrigo şi îi cere mâna. Don Pedro refuză, pentru că acesta nu este bogat. Strigă şi gesticulează amândoi cu putere, dar nu cad de acord, iar Don Pedro se pregăteşte s-o târască după el pe Zara, care e epuizată, când servitorul cel timid intră, aducând o scrisoare şi o tolbă de la Hagar, care dispăruse în mod misterios. Aceasta îi informează că dăruieşte tinerei perechi o avere nemăsurată şi îl blestemă pe Don Pedro, dacă nu le îndeplineşte dorinţele. Tolba este deschisă, şi din ea se varsă multe monede strălucitoare, care umplu scena cu licăririle lor. Acest lucru îl îmblânzeşte pe bătrânul cel aspru: el încuviinţează cu un murmur, toţi i se alătură într-un cor vesel, iar cortina cade, în timp ce îndrăgostiţii îngenunchează într-o atitudine graţioasă şi romantică pentru a primi binecuvântarea lui Don Pedro.

Urmară aplauze furtunoase, dar se întâmplă ceva neaşteptat: culisele se prăbuşiră

peste spectatorii entuziaşti. Rodrigo şi Don Pedro se grăbiră să-i salveze, şi nimeni nu fu rănit, deşi toţi mureau de râs. Veselia încă mai plutea în aer, când apăru Hannah, transmiţându-le complimentele doamnei March şi poftindu-le pe domnişoare la cină.

Aceasta era o surpriză, chiar şi pentru actriţe şi, când văzură masa, se priviră între ele foarte amuzate. Aşa era mămica, mereu le pregătea câte ceva bun, dar aşa bunătăţi chiar că numai văzuseră din zilele îmbelşugate. Aveau îngheţată — chiar două feluri, albă şi roz —, şi prăjituri, şi fructe, şi bomboane franţuzeşti, şi, în mijlocul mesei, patru buchete minunate de flori.

Fetelor li se tăie răsuflarea, uitându-se mai întâi uimite la masă, apoi la mama lor, care părea a se simţi foarte bine.

— Să fi fost oare zânele? întrebă Amy.

— Sunt de la Moş Crăciun, zise Beth.

— Nu, mama a făcut totul, zise Meg, zâmbind dulce.

— Mătuşa March a fost în toane bune şi ne-a trimis cina, strigă Jo.

— Toate vă înşelaţi. Bătrânul domn Laurence le-a trimis, răspunse doamna March.

— Bunicul băiatului Laurence! Cum de i-a fi venit o asemenea idee? Nici nu-l cunoaştem! exclamă Meg.

— Hannah i-a spus unuia dintre servitorii lui despre micul vostru dejun. E un bătrân ciudat, dar acest lucru l-a încântat. L-a cunoscut pe tatăl meu, cu ani în urmă. Mi-a trimis un bilet politicos în după-amiaza aceasta, spunând că speră să-i îngădui să-şi exprime sentimentele de prietenie faţă de copiii mei, trimiţându-le câteva fleacuri cu ocazia Crăciunului. Nu l-am putut refuza, aşa că în seara asta vă veţi ospăta cu bunătăţi, ca să vă luaţi revanşa pentru micul dejun cu pâine şi lapte.

— Băiatul l-a pus să facă asta. Sunt sigură! E un copil bun şi mi-ar plăcea să facem cunoştinţă. Pare că şi el vrea să ne cunoască. Dar e atât de ruşinos, şi Meg e atât de înţepată, că nu mă lasă să vorbesc cu el când îl vedem, zise Jo, în timp ce se înfruptau din dulciuri, iar îngheţata dispărea, însoţită de exclamaţii de

plăcere.

— Te referi la oamenii care locuiesc în casa aceea mare de lângă noi, nu-i aşa? întrebă una dintre fete. Mama îl cunoaşte pe bătrânul domn Laurence, dar spune că este foarte încrezut şi nu-i place să aibă de-a face cu vecinii. ÎI ţine pe nepotul lui mai mult închis, atunci când nu călăreşte sau nu se plimbă cu profesorul lui, şi îl pune să studieze din greu. L-am invitat la petrecerea noastră, dar nu a venit. Mama spune că e foarte drăguţ, deşi nu vorbeşte niciodată cu noi fetele.

— Nouă odată ne-a fugit pisica, şi el ne-a adus-o înapoi, şi am vorbit peste gard, şi pălăvrăgeam despre cricket şi tot felul de alte lucruri, când a văzut-o pe Meg venind şi s-a îndepărtat. Vreau să-l cunosc într-o zi, pentru că se vede că are nevoie să se distreze, zise Jo.

— Îmi place cum se poartă, şi arată ca un mic gentleman, aşa că nu mă împotrivesc să faceţi cunoştinţă cu el, dacă apare o ocazie potrivită. Chiar el a adus florile şi l-aş fi invitat, dacă aş fi ştiut cu precizie ce se întâmplă sus. Părea atât de trist când a plecat, auzind chiotele voastre vesele, şi mi-am dat seama că el nu prea are parte de aşa ceva.

— Bine că nu l-ai invitat mamă! râse Jo. Dar o să mai facem altă piesă cândva, pe care să o poată vedea şi el. Poate chiar o să joace în ea. Nu-i aşa că ar fi frumos?

— Niciodată nu am mai primit un buchet atât de încântător. Ce flori minunate! spuse Meg şi îşi cercetă florile cu mult interes.

— Chiar că sunt frumoase. Dar trandafirii de la Beth sunt cei mai frumoşi, zise doamna March, mirosindu-şi bucheţelul pe jumătate ofilit de la cingătoare.

Beth se cuibări lângă ea şi şopti încetişor:

— Aş vrea să-i fi putut trimite tatii. Mă tem că el nu are parte de un Crăciun atât de vesel ca al nostru.

Capitolul III

BĂIATUL DIN FAMILIA LAURENCE

— Jo! Jo! Unde eşti? strigă Meg de la picioarele scării spre pod.

— Aici! răspunse o voce ascuţită de sus, şi, urcând pe scară, Meg o găsi pe sora ei mâncând mere şi plângând pentru „Moştenitorul din Redclyffe”, înfăşurată într-o pătură călduroasă şi întinsă pe o canapea cu trei picioare, lângă o fereastră însorită.

Aici era locul de refugiu al lui Jo. Aici îi plăcea să se retragă cu câte o gustare şi o carte bună, ca să se bucure de linişte şi de compania unui şobolan care trăia prin apropiere şi pe care nu îl deranja prezenţa ei. Când apăru Meg, Scrable intră la loc în gaura lui. Jo îşi şterse lacrimile de pe obraji şi aşteptă să audă vestea.

— Ce mai distracţie o să fie! Jo, uite! O invitaţie de la doamna Gardiner pentru mâine seară! strigă Meg, fluturând hârtia preţioasă, şi apoi citind-o cu mare plăcere: „Doamna Gardiner ar fi încântată de prezenţa domnişoarei March şi a domnişoarei Josephine la o mică petrecere de Anul Nou”. Mămica ne dă voie să mergem. Dar în ce să ne îmbrăcăm, oare?

— Ce rost are să mai întrebi asta, când ştii foarte bine că o să purtăm rochiile de poplin, pentru că oricum nu avem altceva? răspunse Jo, cu gura plină.

— Dacă aş avea o rochie de mătase! suspină Meg. Mama spune că o să am atunci când o să împlinesc optsprezece ani, dar doi ani e o perioadă mult prea lungă ca să aştept.

— Sunt sigură că poplinul nostru arată ca mătasea, şi rochiile sunt destul de frumoase pentru noi. A ta e ca şi nouă, dar am uitat că a mea e arsă şi ruptă… Ce să mă fac? Arsura se vede foarte urât şi nu o pot acoperi.

— Trebuie să stai cât mai mult timp nemişcată şi să nu-ţi arăţi spatele, pentru că în faţă dă bine. Eu o să-mi pun o fundă nouă în păr, mămica îmi va împrumuta broşa ei cu perlă, noii mei pantofi sunt minunaţi, iar mănuşile sunt destul de bune, chiar dacă nu sunt atât de frumoase pe cât mi-aş dori.

— Ale mele sunt pătate cu limonadă, şi nu-mi pot lua altele, aşa că am să merg fără, zise Jo, care nu prea se preocupa de îmbrăcăminte.

— Trebuie să porţi mănuşi, altfel eu nu mai merg, zise Meg, hotărâtă. Mănuşile sunt mai importante decât orice altceva. Aş fi foarte supărată dacă nu le-ai avea.

— Atunci nu mă mişc de aici.

— Nu-i poţi cere mamei altele noi, pentru că sunt atât de scumpe, iar tu eşti atât de neglijentă. Când le-ai pătat pe celelalte a spus că nu-ţi va mai cumpăra altele iarna asta. Nu le poţi curăţa cumva? întrebă Meg, nerăbdătoare.

— Le pot ţine boţite în mână, şi aşa nimeni nu va vedea cât sunt de pătate, asta este tot ce pot să fac. Nu, îţi spun eu cum ne putem descurca — fiecare vom purta una bună şi vom ţine în mână una pătată, înţelegi?

— Mâinile tale sunt mai mari decât ale mele, şi o să-mi întinzi mănuşa îngrozitor, începu Meg, pentru care mănuşile reprezentau un punct sensibil.

— Atunci voi merge fără. Nu-mi pasă de ce spune lumea! strigă Jo, reluându-şi cartea.

— Bine, bine, ţi-o dau! Numai să n-o pătezi şi poartă-te frumos. Să nu-ţi ţii mâinile la spate, sau să te holbezi, sau să zici „Drace!”, te rog!

— Nu-ţi face griji în privinţa mea. Voi fi cât se poate de îngrijită şi nu mă voi murdări deloc, dacă voi reuşi să mă abţin… Acum du-te şi răspunde la invitaţie şi lasă-mă să termin povestea asta minunată.

Aşa că Meg plecă să „accepte cu plăcere”, să-şi inspecteze rochia şi să-şi calce volănaşele de dantele, cântând, în timp ce Jo îşi termină povestea, cele patru mere şi se jucă puţin cu Scrable.

În seara de Ajun, holul era gol, pentru că surorile mai mici făceau pe cameristele, iar cele mai mari erau foarte ocupate să se pregătească pentru petrecere. Chiar dacă toaletele lor erau foarte simple, fugeau de colo până colo, râzând şi vorbind, şi, la un moment dat, în casă se răspândi un miros de păr ars. Meg voia câţiva cârlionţi în jurul feţei, iar Jo se apucase să-i pună bigudiuri din hârtie şi să-i răsucească zulufii cu cleştele încins.

— Chiar trebuie să scoată un asemenea fum? întrebă Beth, de la locul ei din pat.

— E apa care se usucă, răspunse Jo.

— Un miros ciudat, ca de pene arse, observă Amy, mângâindu-şi cârlionţii ei frumoşi cu un aer de superioritate.

— Uite, acum voi scoate hârtiile şi vei avea o mulţime de zulufi, zise Jo, punând cleştele jos.

Şi chiar scoase hârtiile, dar nu apăru nici un cârlionţ pentru că părul căzu o dată cu hârtiile, şi coafeza îngrozită înşiră o grămăjoară de şuviţe pe birou, în faţa victimei sale.

— Oh, ce mi-ai făcut? Sunt distrusă! Nu pot merge aşa! Părul meu, părul meu! se văieta Meg, privindu-şi cu disperare şuviţele inegale de pe frunte.

— Ăsta e norocul meu întotdeauna! N-ar fi trebuit să mă rogi pe mine să-ţi aranjez părul, pentru că eu mereu stric tot. Îmi pare rău, dar cleştele a fost prea încins, şi din cauza asta s-a întâmplat, gemu biata Jo, privind şuviţele negre cu lacrimi în ochi.

— Nu e distrus, doar zburleşte-l puţin, leagă-ţi panglica în aşa fel încât capetele ei să vină pe frunte şi vei avea o coafură după ultima modă. Am văzut multe fete pieptănate aşa, zise Amy ca s-o consoleze.

— Aşa-mi trebuie, dacă am vrut să mă prostesc. Mai bine mi-aş fi lăsat părul în pace, plângea biata Meg.

— Aşa e, era atât de moale şi de frumos. Dar o să-ţi crească repede la loc, zise Beth, care venise s-o sărute şi s-o consoleze pe oaia tunsă.

După alte câteva nenorociri mai mici, Meg fu în sfârşit aranjată, şi, după eforturile conjugate ale întregii familii, Jo fu îmbrăcată şi i se ridică părul. Arătau foarte bine în hainele lor simple: Meg în rochie argintie, cu un şal de catifea albastră, volănaşe de dantelă şi broşa cu perlă; Jo în maro, cu un guler de bumbac foarte sobru şi cu una sau două crizanteme, ca singurele ei podoabe. Fiecare îşi puse o mănuşă bună, ţinând în mână una pătată şi toată lumea fu de acord că efectul era mulţumitor. Pantofii cu toc ai lui Meg erau foarte strâmţi şi o strângeau, deşi ea nu recunoştea acest lucru, iar cele nouăsprezece ace de păr ale

lui Jo păreau înfipte direct în cap, lucru ce nu era prea comod; dar, cum se spune, suferă baba la frumuseţe!

— Distracţie plăcută, dragele mele! le spuse doamna March, în timp ce fetele înaintau încet pe alee. Să nu mâncaţi prea mult şi să vă întoarceţi la ora unsprezece, când o trimit pe Hannah după voi.

În timp ce poarta se închidea în urma lor, o voce striga de la fereastră:

— Fetelor, fetelor! Aveţi amândouă batiste frumoase în buzunare?

— Da, da, destul de drăguţe, iar a lui Meg mai e şi parfumată, strigă Jo, şi adăugă râzând în timp ce se îndepărtau: Cred că mămica ne-ar fi întrebat asta şi dacă ar fi fost cutremur.

— Este unul dintre obiceiurile aristocratice, şi e unul foarte bun, pentru că o adevărată doamnă se distinge mereu prin încălţăminte curată, mănuşi şi batiste frumoase, răspunse Meg, care avea şi ea destule „obiceiuri aristocratice”.

— Să nu uiţi să ţii ascunsă arsura din rochie, Jo. Îmi stă bine eşarfa? Şi părul arată chiar atât de rău? zise Meg, după ce se privise prelung în oglinda din holul doamnei Gardiner.

— Sunt sigură că o să uit. Dacă mă vezi făcând ceva nepotrivit, fă-mi cu ochiul ca să-mi atragi atenţia, da? răspunse Jo, aranjându-şi gulerul şi pieptănându-se grăbită.

— Nu, o doamnă nu trebuie să facă cu ochiul. Îmi voi ridica sprâncenele, dacă este ceva în neregulă, şi voi da din cap, dacă totul este în regulă. Acum ţine-ţi umerii drepţi şi mergi cu paşi mici şi să nu dai cumva mâna cu cineva când au loc prezentările: aşa ceva nu se face.

— Cum reuşeşti tu să înveţi manierele frumoase? Eu niciodată nu pot. Nu-i aşa că muzica aceea e veselă?

Şi intrară, simţindu-se puţin intimidate, pentru că nu prea mergeau des la petreceri şi, oricât de neprotocolară ar fi fost această mică adunare, pentru ele era un eveniment. Doamna Gardiner, o impunătoare femeie în vârstă, le întâmpină cu amabilitate şi le lăsă în grija celor mai mari dintre cele şase fiice ale sale. Meg o cunoştea pe Sallie şi în curând se acomodă foarte uşor; dar Jo, care nu se prea

înţelegea cu fetele şi căreia nu-i plăceau bârfele acestora, rămase singură, cu spatele lipit grijuliu de perete şi se simţea la fel de stingheră ca un mânz într-o grădină cu flori. Câţiva băieţi foarte veseli vorbeau despre patine într-un colţ al camerei, şi şi-ar fi dorit să li se alăture, pentru că patinajul era una dintre pasiunile sale. Îşi „telegrafie” dorinţa către Meg, dar sprâncenele se ridicară atât de vehement, încât nici nu îndrăzni să se mai mişte. Nimeni nu venea să-i vorbească, şi, unul câte unul, toţi cei din jurul ei plecară, până când rămase complet singură. Nu putea să se plimbe prin cameră şi să se distreze pentru că i s-ar fi văzut arsura din rochie, aşa că stătea şi se uita la lume foarte nefericită, până când începu dansul. Meg fu invitată de îndată, iar pantofii cei strâmţi se mişcau atât de repede, că nimeni nu ar fi ghicit durerea pe care trebuia să o îndure, zâmbind, stăpâna lor. Jo văzu un tânăr roşcat care se apropia de locul ei şi, temându-se ca acesta să nu o invite la dans, se strecură într-un colţ, după o draperie, intenţionând să tragă cu ochiul de acolo, unde va fi lăsată în pace. Din nefericire, o altă persoană timidă alesese acelaşi refugiu, căci, atunci când draperia căzu în urma ei, se trezi faţă în faţă cu „băiatul Laurence”.

— Vai de mine, n-am ştiut că e cineva aici! se bâlbâi Jo, pregătindu-se să plece la fel de repede precum apăruse.

Dar băiatul râse şi îi spuse foarte amabil, deşi părea puţin uimit:

— Nu mă băga în seamă, rămâi aici dacă vrei.

— Nu te deranjez?

— Deloc. Am venit aici pentru că nu cunosc multă lume şi m-am simţit cam ciudat la început, ştii tu.

— Şi eu la fel. Te rog, nu pleca, decât dacă vrei. Băiatul se aşeză din nou, privindu-şi picioarele, până când Jo spuse, încercând să fie politicoasă şi degajată: Cred că am mai avut plăcerea de a te vedea. Locuieşti lângă noi, nu-i aşa?

— Chiar vizavi! Şi începu să râdă uitându-se la ea, pentru că purtarea politicoasă a lui Jo era chiar amuzantă, la amintirea conversaţiei despre cricket, atunci când îi adusese pisica acasă.

Acest lucru o făcu pe Jo să se simtă în largul ei, şi zise, din inimă:

— Ne-am bucurat foarte mult de cadoul tău de Crăciun.

— Bunicul l-a trimis.

— Da, dar tu l-ai convins, nu-i aşa?

— Ce-ţi mai face pisica, domnişoară March? întrebă băiatul, încercând să fie sobru, în timp ce ochii îi străluceau amuzaţi.

— Foarte bine, mulţumesc, domnule Laurence. Dar nu sunt „domnişoara March”, sunt pur şi simplu Jo, îi răspunse fata.

— Iar eu nu sunt „domnul Laurence”, sunt Laurie.

— Laurie Laurence, ce nume caraghios!

— Prenumele meu este Theodore, dar nu-mi place, pentru că băieţii îmi spuneau Dora, aşa că acum mi se spune Laurie.

Dar băiatul râse şi îi spuse foarte amabil:

— Nu mă băga în seamă, rămâi aici dacă vrei.

— Nici mie nu-mi place numele meu — e atât de sentimental! Aş vrea să mi se spună numai Jo, nu Josephine. Cum i-ai făcut pe băieţi să nu-ţi mai spună Dora?

— I-am cotonogit.

— Eu nu pot s-o cotonogesc pe mătuşa March, aşa că presupun că va trebui să suport în continuare! Şi Jo se resemnă cu un suspin.

— Îţi plac petrecerile? întrebă ea, după un moment.

— Uneori. Vezi tu, am fost în străinătate mulţi ani şi nu prea ştiu cum se procedează pe aici.

— În străinătate! strigă Jo. Povesteşte-mi cum a fost! Îmi place la nebunie să aud oamenii vorbind despre călătoriile lor.

Laurie nu prea ştia de unde să înceapă, dar întrebările nerăbdătoare ale lui Jo îl făcură să-şi dea drumul la gură şi îi povesti cum fusese el la şcoală la Vevay, unde băieţii nu purtau pălării, şi aveau o flotă de bărci pe lac, iar în vacanţe plecau în excursii prin Elveţia cu profesorii lor.

— Ce mi-ar fi plăcut să fiu şi eu acolo! zise Jo. Ai fost la Paris?

— Am petrecut iarna trecută acolo.

— Ştii franţuzeşte?

— Nu aveam voie să vorbim altă limbă la Vevay.

— Ia spune ceva! Eu ştiu să citesc, dar nu pot să pronunţ!

— Quel nom a cette jeune demoiselle en les pantoufles jolis? zise Laurie, cu naturaleţe.

— Ce frumos sună! Ia să văd… ai zis „Cine e domnişoara cu pantofi frumoşi?”, nu-i aşa?

— Oui, mademoiselle!

— Este sora mea, Margaret, şi tu ştiai asta! Crezi că e frumoasă?

— Da, îmi aduce aminte de fetele din Germania, e atât de proaspătă şi de liniştită.

Jo era de-a dreptul încântată de acest compliment făcut de un băiat surorii sale şi îl ţinu minte ca să i-l repete lui Meg. Amândoi trăgeau cu ochiul şi îi criticau pe ceilalţi, sporovăind, până când s-au simţit ca şi cum s-ar fi cunoscut de când lumea. Timiditatea lui Laurie dispăru curând, pentru că purtarea băieţoasă a lui Jo îl amuza şi-l făcea să se simtă în largul lui, iar Jo se înveseli din nou, pentru că uitase de rochie şi nimeni nu mai ridica sprâncenele la ea. Îl plăcea pe „băiatul Laurence” mai mult ca oricând şi se uita mai bine la el, ca să-l poată descrie fetelor, pentru că nu aveau fraţi, doar câţiva veri, aşa că băieţii erau nişte creaturi aproape necunoscute pentru ele.

„Păr negru ondulat, piele măslinie, ochi mari, negri, nas frumos, dinţi regulaţi, mâini şi picioare mici, mai înalt decât mine, foarte politicos pentru un băiat şi vesel. Oare câţi ani o avea?”

Lui Jo îi stătea pe limbă să-l întrebe acest lucru, dar se opri la timp, şi, cu un tact neobişnuit, încercă să afle pe căi ocolite.

— Presupun că vei merge curând la colegiu, nu? Te văd mereu buchisind nişte cărţi, adică, vreau să spun că studiezi din greu, zise Jo roşind din cauza cuvântului „a buchisi” care îi scăpase.

Laurie zâmbi, dar nu păru surprins şi răspunse, ridicând din umeri:

— Peste un an sau doi, oricum nu înainte de a împlini şaptesprezece ani.

— Atunci ai cam cincisprezece ani, nu-i aşa? întrebă Jo, privindu-l pe băiatul înalt, despre care credea că avea deja şaptesprezece ani.

— Fac şaisprezece luna viitoare.

— Cât de mult mi-ar plăcea să merg la colegiu. Tu nu pari să te bucuri.

— Nici nu vreau să mă gândesc la asta! Toată ziua pescuieşti şi înalţi zmee! Şi nu-mi place cum se poartă băieţii din ţara asta.

— Dar ce-ţi place?

— Să trăiesc în Italia şi să mă distrez în felul meu.

Jo şi-ar fi dorit foarte mult să-l întrebe care era felul acesta, dar sprâncenele lui negre păreau foarte ameninţătoare, aşa cum le unise între ele. Aşa că schimbă subiectul, zicând, în timp ce bătea măsura cu piciorul:

— E un pian minunat alături. De ce nu-l încerci?

— Numai dacă vii şi tu, răspunse el, cu o mică plecăciune elegantă.

— Nu pot, pentru că i-am spus lui Meg că n-o să fac asta… pentru că…. Aici Jo se opri şi părea nehotărâtă dacă să-i spună sau să râdă.

— De ce? întrebă Laurie, curios.

— Promiţi să nu spui?

— Da.

— Vezi tu, îmi place să stau lângă foc şi mereu îmi ard hainele, aşa am distrus şi rochia asta. Şi deşi a fost cusută, tot se mai cunoaşte, iar Meg mi-a spus să stau nemişcată, ca să nu vadă nimeni. Poţi să râzi dacă vrei, ştiu că e amuzant.

Dar Laurie nu râse, doar se uită puţin în pământ, iar expresia feţei lui o intrigă pe Jo, atunci când el zise cu blândeţe:

— Nu contează. Te rog, vino.

Jo îi mulţumi şi merse cu plăcere, dorindu-şi să fi avut două mănuşi bune, când le văzu pe acelea frumoase, de culoarea perlei, purtate de partenerul ei.

Când muzica se opri, se aşezară, iar Laurie tocmai povestea despre un festival al elevilor de la Haidelberg, când Meg veni să-şi caute sora. Îi făcu semn, iar Jo o urmă fără chef într-o altă cameră, unde o găsi întinsă pe o canapea, fiind foarte

palidă şi ţinându-se de un picior.

— Mi-am scrântit glezna. Nenorocitul ăla de toc s-a rupt şi am căzut. Mă doare atât de rău, că de-abia pot să stau în picioare, şi nu ştiu cum am să mai pot ajunge acasă, zise ea, legănându-se înainte şi înapoi de durere.

— Ştiam eu c-o să-ţi rupi picioarele în pantofii ăia caraghioşi. Îmi pare rău. Dar nu văd ce altceva poţi face, decât să iei o trăsură, sau să rămâi aici toată noaptea, răspunse Jo, masându-i uşor glezna rănită în timp ce vorbea.

— Nu pot lua o trăsură, costă prea mult. Toţi de aici au venit cu trăsurile lor, grajdurile sunt departe şi nu are cine să se ducă până acolo.

— Mă duc eu.

— Nu! E trecut de ora nouă şi e foarte întuneric. Nu pot rămâne aici, casa e plină. Sallie a invitat nişte fete să rămână peste noapte. Mă voi odihni până vine Hannah, şi apoi mă voi strădui cât pot.

— Îl voi ruga pe Laurie, te va duce el, zise Jo, părând foarte mulţumită de această idee care îi venise.

— Doamne, nu! Nu ruga şi nu spune nimănui! Adu-mi galoşii şi pune pantofii ăştia printre lucrurile noastre. De îndată ce se termină cina, uită-te după Hannah şi anunţă-mă imediat ce soseşte.

— Acum merg toţi la cină. Eu o să rămân cu tine, e mai bine aşa.

— Nu, draga mea, du-te la masă şi adu-mi nişte cafea. Sunt atât de obosită, că nici nu mă pot mişca.

Aşa că Meg se retrase, ascunzându-şi galoşii, iar Jo îşi croi drum până în sufragerie, pe care o găsi după ce intră mai întâi într-o debara, apoi în camera unde bătrânul domn Gardiner îşi lua gustarea. Repezindu-se la masă, luă cafeaua, pe care o vărsă imediat, făcând ca şi partea din faţă a rochiei sale să arate la fel de rău precum cea din spate.

— O, Doamne, cât de neîndemânatică sunt! exclamă Jo, stricând şi mănuşa lui Meg, frecându-se cu ea pe rochie.

— Pot să te ajut cu ceva? zise o voce prietenoasă.

Şi iată-l pe Laurie, cu o ceaşcă plină într-o mână şi o farfurie cu gheaţă în cealaltă.

— Încercam să-i duc ceva lui Meg, care e foarte obosită, şi cineva m-a împins. Şi uite cum arăt acum, răspunse Jo, privind cu groază de la fusta pătată la mănuşa distrusă de cafea.

— Ce păcat! Căutam pe cineva căruia să-i dau asta. Pot să i-o duc surorii tale?

— Vai, îţi mulţumesc! Îţi voi arăta unde este. Nu mă ofer să i-o duc chiar eu, pentru că aş mai face precis încă o boacănă.

Jo îl conduse, şi, ca şi când ar fi fost obişnuit să le servească pe doamne, Laurie trase lângă ei o măsuţă, mai aduse o cafea şi pentru Jo şi se purtă atât de curtenitor, încât până şi Meg spuse despre el că era un „băiat drăguţ”. S-au distrat foarte bine mâncând bomboane şi tocmai erau în mijlocul unui joc liniştit de cărţi cu alţi doi-trei tineri care mai apăruseră, când veni Hannah. Meg uitase de picior şi se ridică atât de repede, încât fu nevoită să se sprijine de Jo, cu o exclamaţie de durere.

— Taci, nu spune nimic, şopti ea, adăugând cu voce tare: Nu-i nimic. Mi-am sucit puţin piciorul, atâta tot! Şi şchiopătă până sus să-şi ia lucrurile.

Hannah o certă, Meg plângea şi Jo îşi ieşea din minţi până când hotărî să ia lucrurile în mâinile ei. Strecurându-se din cameră, fugi jos şi, găsind un servitor, îl întrebă dacă îi putea aduce o trăsură. Acesta era un chelner angajat atunci care nu cunoştea cartierul, iar Jo se uită în jurul ei căutând ajutor, când Laurie, care auzise ce spusese, veni la ea şi îi oferi trăsura bunicului său, care tocmai venise după el, zicea băiatul.

— E atât de devreme! Doar nu vrei să pleci acum! începu Jo, părând uşurată, dar ezitând să accepte oferta.

— Mereu plec devreme, serios! Te rog, lasă-mă să vă duc acasă. E în drumul meu şi am auzit că mai şi plouă.

Acest argument fu hotărâtor şi, povestindu-i despre isprava lui Meg, Jo acceptă oferta cu graţie, fugind sus să-şi aducă însoţitoarele. Hannah ura ploaia la fel de

mult ca o pisică, aşa că nu se împotrivi şi plecară de acolo în trăsura luxoasă, simţindu-se foarte elegante. Laurie sui pe capră, aşa că Meg îşi putea ţine piciorul ridicat, iar fetele vorbiră în voie despre petrecere.

— Eu m-am simţit foarte bine. Tu? întrebă Jo, desfăcându-şi părul pentru a se simţi mai confortabil.

— Şi eu, până când m-am rănit. Prietenei lui Sallie, Annie Moffat, i-a plăcut de mine şi m-a invitat să stau o săptămână la ea împreună cu Sallie. Ea merge la primăvară, când vine opera, şi ar fi minunat dacă mama m-ar lăsa să merg, răspunse Meg, înveselindu-se la acest gând.

— Te-am văzut cu tânărul acela cu părul roşu, de care am fugit eu. Era drăguţ?

— Da, foarte! Şi părul lui e roşcat închis, nu roşu. Şi e foarte politicos.

— Arăta ca o lăcustă în foc. Eu şi Laurie am râs tot timpul de el. Ne-ai auzit?

— Nu, dar oricum aţi fost foarte nepoliticoşi. Şi voi ce-aţi făcut, ascunşi acolo tot timpul?

Jo îşi povesti aventurile şi, când termină, erau deja acasă. Cu multe mulţumiri, spuseră „Noapte bună!” şi se strecurară în casă, pentru a nu deranja pe nimeni, dar cum deschiseră uşa de la camera lor, apărură două boneţele de noapte şi două glasuri obosite dar nerăbdătoare se auziră:

— Cum a fost petrecerea? Cum a fost petrecerea?

Cu ceea ce Meg numise „o lipsă crasă de maniere”, Jo adusese câteva bomboane pentru fetiţe, care adormiră curând, după ce auziră cele mai importante evenimente ale serii.

— Chiar că mă simt ca o doamnă, să mă întorc acasă de la petrecere în trăsură şi să stau în cămaşă de noapte cu o cameristă care să mă servească, zise Meg, în timp ce Jo îi bandaja piciorul şi îi peria părul.

— Cred că doamnele adevărate nu se distrează atât de bine ca noi, în ciuda părului ars, a rochiilor vechi, a mănuşilor desperecheate şi a pantofilor strâmţi cu care ne scrântim gleznele, dacă suntem suficient de prostuţe încât să-i purtăm.

Capitolul IV

GREUTĂŢI

— Oh, dragă, ce greu pare să iei totul de la capăt, suspină Meg, în dimineaţa de după petrecere, căci sărbătorile trecuseră, aşa că după o săptămână de veselie, îi era greu să se apuce de lucruri care nu-i plăceau.

— Aş vrea să fie mereu Crăciunul şi Anul Nou, n-ar fi frumos? întrebă Jo, căscând cu amărăciune.

— Atunci nu ne-am mai distra deloc atât de bine ca acum. Dar pare frumos să ai mereu parte de supeuri, şi de buchete de flori, şi să mergi la petreceri, şi să vii cu trăsura acasă, şi să citeşti, şi să nu munceşti deloc. Unii oameni aşa trăiesc, şi le invidiez pe fetele care fac asta tot timpul. Îmi place atât de mult luxul, zise Meg, încercând să-şi dea seama care dintre cele două rochii ponosite era mai puţin ponosită.

— Ei, bine, nu ne putem permite aşa ceva, aşa că să nu mai mormăim, ci să ne înhămăm la greutăţile noastre şi să le ducem la fel de vesele ca mămica. Sunt sigură că mătuşa March se poartă cu mine ca un tiran, dar când voi învăţa s-o deplasez fără să mai plâng, fie se va da peste cap, fie va deveni atât de uşoară încât nici nu o voi mai simţi.

Această idee îi gâdilă imaginaţia lui Jo şi o bine dispuse. Dar Meg nu se înveseli, căci povara ei, formată din patru copii răsfăţaţi, părea mai grea decât de obicei. Nu mai avea tragere de inimă nici să se facă frumoasă, ca de obicei, punându-şi o panglică albastră la gât şi ondulându-şi părul în felul în care îi stătea cel mai bine.

— Ce folos are să arăt bine, când şi aşa nu mă vede nimeni, decât piticii ăia răutăcioşi, şi nimănui nu-i pasă dacă sunt frumoasă ori nu, mormăi ea, închizându-şi sertarul. Va trebui să muncesc din greu toată viaţa şi să am parte de puţină distracţie din când în când, să ajung bătrână, urâtă şi acră, pentru că sunt săracă şi nu mă pot bucura de viaţă ca alte fete. Şi e păcat!

Aşa că Meg coborî, având o figură îndurerată şi nu a fost deloc prea plăcută la micul dejun. Toate păreau cam supărate şi cu chef de ceartă. Beth avea o

migrenă şi stătea întinsă pe canapea, jucându-se cu pisica şi cu cei trei pui ai acesteia. Amy era înspăimântată pentru că nu-şi învăţase lecţiile şi nu-şi găsea galoşii. Jo fluiera şi făcea mult zgomot pregătindu-se. Doamna March era foarte ocupată să termine o scrisoare care trebuia trimisă de îndată, iar Hannah era supărată pentru că nu îi plăcea să se culce seara târziu.

— N-am mai văzut aşa o familie sucită! zise Jo, pierzându-şi răbdarea când se lovi de o etajeră, îşi rupse amândouă şireturile de la bocanci şi se aşează pe pălărie.

— Şi tu eşti cea mai sucită dintre toate! i-o retează Amy, care ştergea cu lacrimi adunările de pe tăbliţa de şcoală.

— Beth, dacă nu ţii pisicile astea oribile în pivniţă, o să le înec, exclamă Meg, furioasă, încercând să scape de pisoiul care i se urcase pe spinare şi se cuibărise acolo, nemaiputând să-l dea jos.

Jo râse, Meg o certă, Beth o imploră, iar Amy se văicărea pentru că nu-şi mai aducea aminte cât face nouă înmulţit cu doisprezece.

— Fetelor, fetelor, tăceţi un minut! Trebuie să trimit scrisoarea asta la prima oră şi voi mă deranjaţi cu ţipetele voastre, strigă doamna March, tăind a treia propoziţie pe care o greşise în scrisoare.

Urmă un moment de tăcere, întrerupt de Hannah care intră, puse două plăcinte fierbinţi pe masă şi ieşi iar. Aceste plăcinte erau o adevărată instituţie, fetele le numeau brioşe, în lipsă de altceva, şi le făceau foarte bine în dimineţile geroase. Hannah nu uita niciodată să le coacă, oricât ar fi fost de ocupată sau de supărată, pentru că drumul era lung şi greu, fetele nu luau prânzul şi rar ajungeau acasă înainte de ora două.

— Culcă-ţi pisicile şi lasă durerea de cap, Beth. La revedere, mămico! Suntem cam rele în dimineaţa asta, dar când ne vom întoarce vom fi ca nişte îngeraşi. Haide, Meg! zise Jo şi plecă, simţind că pelerinii nu porneau la drum aşa cum ar fi trebuit.

Mereu priveau în urmă înainte de a da colţul, pentru că mama lor stătea tot timpul acolo să le facă semn cu mâna, să dea din cap şi să zâmbească. Părea că nu pot începe o nouă zi fără acest lucru, pentru că, oricum s-ar fi simţit, o ultimă privire aruncată mamei avea efectul unei raze de soare.

— Dacă mămica, în loc de a ne face cu mâna, ne-ar arăta pumnul, ne-ar fi învăţătură de minte, pentru că nu s-au mai pomenit fiinţe mai nerecunoscătoare decât noi, zise Jo, simţind o plăcere vinovată în acel drum acoperit de zăpadă şi în vântul aspru.

— Nu mai folosi asemenea expresii, zise Meg, din cutele acelui văl în care se înfăşurase ca o călugăriţă sătulă de lume.

— Îmi plac cuvintele tari, care înseamnă ceva, răspunse, privindu-şi pălăria care îi căzuse din cap, înainte de a fi din nou, luată de vânt.

— Ţie poţi să-ţi spui cum vrei. Eu nu sunt nici rea, nici nerecunoscătoare şi nu-mi place să fiu numită astfel.

— Astăzi eşti foarte supărată pentru că nu poţi trăi în lux tot timpul. Draga de tine, aşteaptă doar până mă voi îmbogăţi eu şi o să te saturi de trăsuri, de îngheţată, de pantofi cu toc şi de băieţi roşcaţi cu care să vorbeşti.

— Cât de ridicolă eşti, Jo! spuse Meg, care râse de această prostioară, simţindu-se mai bine, în ciuda ei.

— Norocul tău că sunt aşa, pentru că tare bine ne-ar mai sta dacă mi-aş lua şi eu aerul ăsta distrus şi aş fi supărată ca tine. Slavă Domnului, eu pot găsi mereu ceva amuzant care să mă bine dispună. Nu mai bombăni atât şi întoarce-te acasă veselă.

Jo o bătu pe umăr pe sora ei în semn de încurajare la despărţire, fiecare plecând pe alt drum, ţinând în mână plăcinta caldă şi încercând să fie veselă, în ciuda vremii reci, a muncii grele şi o dorinţelor tinereşti neîmplinite.

Când domnul March îşi pierduse averea în încercarea de a-şi ajuta un prieten aflat la ananghie, cele două fete mai mari îşi imploraseră părinţii să le lase să facă ceva, măcar pentru propria lor întreţinere. Considerând că nu e niciodată prea devreme pentru a începe să cultive la fetele lor hărnicia, priceperea şi independenţa, părinţii lor consimţiră, şi amândouă începură să muncească, având în suflet acea ambiţie care, în ciuda tuturor obstacolelor, duce la reuşită. Margaret şi-a găsit un post de guvernantă şi se simţea foarte bogată cu micul ei salariu. După cum spunea şi ea, îi plăcea luxul şi cel mai mare necaz al ei era sărăcia. I se părea mai greu de îndurat decât celelalte, pentru că ea îşi amintea de vremurile când casa era frumoasă, viaţa era uşoară şi plăcută şi nu ştiau ce era

nevoia. Încerca să nu fie invidioasă ori nemulţumită, dar era normal ca o tânără ca ea să tânjească după lucruri frumoase, prieteni veseli, împliniri şi o viaţă fericită. La familia King vedea toate lucrurile pe care şi le dorea, pentru că surorile mai mari tocmai îşi făcuseră debutul în societate, iar Meg putea vedea des tot felul de rochii pentru petreceri, auzea bârfe vesele despre teatre, concerte, petreceri şi distracţii dintre cele mai felurite şi vedea bani cheltuiţi pe tot felul de nimicuri care erau atât de preţioase pentru ea. Biata Meg se plângea rar, dar un sentiment de nedreptate o făcea să se simtă uneori supărată pe cei din jur, pentru că încă nu învăţase să-şi dea seama cât era de bogată în toate acele binecuvântări care, prin ele însele, pot face viaţa fericită.

Jo nimeri la mătuşa March, care era şchioapă şi avea nevoie de o persoană tânără şi activă care s-o servească. Bătrâna doamnă nu avea copii şi se oferise să adopte pe una dintre fete atunci când veniseră necazurile, simţin-du-se foarte jignită când oferta îi fusese refuzată. Alţi prieteni le spuseseră soţilor March că pierduseră astfel orice şansă de a fi amintiţi în testamentul bătrânei doamne bogate, dar ei răspunseră doar atât:

— Nu putem renunţa la fetele noastre pentru toate averile din lume. Bogaţi sau săraci, vom rămâne împreună şi vom fi fericiţi unii cu alţii.

Bătrâna doamnă nu a mai vorbit cu ei o vreme, dar, întâlnind-o pe Jo la nişte prieteni, ceva din figura ei comică şi purtările ei băieţoase îi plăcură şi îi propuse să o ia ca însoţitoare. Acest lucru nu-i convenea deloc lui Jo, dar acceptă pentru că nu se ivise altceva mai bun şi, spre surprinderea tuturor, se înţelegea extraordinar de bine cu ruda ei irascibilă. Se mai certau uneori, şi Jo fugise odată acasă, spunând că nu o mai putea suporta, dar mătuşa March îşi revenea repede şi o chema înapoi atât de insistent, încât nu putea refuza, pentru că, în adâncul sufletului, îi plăcea acea bătrână impulsivă.

Presupun că adevărata atracţie era o bibliotecă mare, plină cu cărţi bune, care fusese lăsată în paragină de la moartea unchiului March. Jo şi-l amintea pe acest domn amabil, care o lăsa să construiască drumuri şi poduri din dicţionarele lui mari, îi spunea poveşti despre pozele ciudate din cărţile latineşti şi îi cumpăra prăjituri cu ghimbir de câte ori se întâlneau pe stradă. Camera prăfuită şi întunecoasă, cu statuete care priveau de sus, de pe rafturi, scaunele comode, globurile pământeşti şi, mai presus de orice, mulţimea de cărţi, din care putea citi orice, făceau ca biblioteca să fie un adevărat paradis pentru ea. Când mătuşa March îşi făcea siesta sau era ocupată cu musafirii, Jo se grăbea în acest loc tăcut

şi, cuibărindu-se într-un scaun, devora poezii, poveşti de dragoste, istorie, aventuri şi cărţi cu poze, ca un adevărat şoarece de bibliotecă. Dar această fericire nu dura mult pentru că, de îndată ce ajungea în inima poveştii, sau la cel mai dulce vers, la cea mai periculoasă aventură a călătorului din poveste, o voce ascuţită o chema: „Josephine! Josephine!”, şi trebuia să părăsească acest paradis pentru a răsuci fire de lână, a spăla căţelul sau a citi „Eseurile” lui Belsham ore în şir.

Presupun că adevărata atracţie era o bibliotecă mare, plină

cu cărţi bune, care fusese lăsată în paragină.

Ambiţia lui Jo era să realizeze ceva extraordinar. Nici ea nu ştia prea bine ce, dar se gândea că va afla cu vremea. Între timp, cea mai mare suferinţă a ei era că nu putea citi, alerga şi călări atât de mult pe cât îşi dorea. Temperamentul vulcanic, limba ascuţită şi o purtare de nestăpânit o făceau să dea mereu peste necazuri, şi viaţa ei era o alternanţă de suişuri şi coborâşuri atât comice, cât şi poetice. Dar antrenamentul primit la mătuşa March era exact ceea ce avea nevoie, iar gândul că se întreţinea singură o făcea fericită, în ciuda nelipsitului „Josephine!”.

Beth era prea timidă ca să meargă la şcoală. Încercase acest lucru, dar suferise atât de mult, încât o lăsaseră în pace, şi îşi făcea lecţiile acasă cu tatăl ei. Chiar şi când el plecase, iar mama ei îşi dedica priceperea şi energia Societăţi de Ajutorare a Soldaţilor, Beth continuase de una singură, străduindu-se cât putea mai bine. Era o fiinţă de casă şi o ajuta pe Hannah să păstreze încăperile curate şi confortabile pentru ceilalţi, nedorindu-şi altă recompensă decât să fie iubită. Zilele ei erau lungi şi tăcute, dar nu singuratice sau plictisitoare, căci mica ei lume era populată de prieteni imaginari, şi ea era ca o mică albinuţă harnică. În fiecare dimineaţă avea de trezit şi de îmbrăcat şase păpuşi, pentru că Beth era încă un copil şi îi plăcea foarte mult să se joace. Toate păpuşile erau urâte şi stricate, toate fuseseră oropsite până le luase Beth, pentru că ea le moştenise de la surorile mai mari, deoarece Amy nu ar fi acceptat nimic vechi sau stricat. Beth le iubea şi mai mult din cauza asta şi îşi făcuse un spital pentru păpuşile infirme. Nu înfigea niciodată ace în trupurile lor de bumbac, nu le vorbea urât şi nu le lovea, nu o neglija nici pe cea mai urâtă dintre ele. Toate erau hrănite şi îmbrăcate, îngrijite şi mângâiate, cu o afecţiune ce nu slăbea niciodată.

O bucată nefericită de păpuşă îi aparţinuse lui Jo şi, deoarece dusese o existenţă foarte agitată, nu mai rămăsese mare lucru din ea, până când fusese salvată de Beth şi dusă în adăpostul acesteia. Deoarece îi lipsea partea superioară a capului, îi pusese o mică bonetă, şi, pentru că îi lipseau şi mâinile şi picioarele, ascunsese aceste defecte înfăşurând-o într-o pătură şi cedându-i aceste invalide cronice patul cel mai bun. Dacă ar fi cunoscut cineva grija revărsată asupra acelei

păpuşele, ar fi fost foarte emoţionat, chiar dacă ar fi râs. Îi cumpăra bunătăţi, îi citea, o scotea afară la aer, ascunzând-o sub haina ei, îi cânta cântece de leagăn şi niciodată nu mergea la culcare fără să-i sărute feţişoara murdară şi să-i şoptească tandru:

— Sper că vei avea o noapte bună, draga mea.

Beth avea şi ea necazurile ei, ca toată lumea. Şi pentru că nu era un înger, ci doar o fetiţă, „plângea câte un plâns” liniştit uneori, cum zicea Jo, pentru că nu putea să ia lecţii de pian şi să aibă unul nou. Iubea muzica atât de mult, încerca atât de stăruitor să înveţe şi repeta atât de răbdătoare la instrumentul acela vechi, încât părea că cineva (poate chiar mătuşa March) trebuie s-o ajute. Totuşi, nimeni nu făcea acest lucru şi nimeni nu o vedea ştergând lacrimile de pe clapele galbene, care nu voiau să ţină ritmul, atunci când era singură. Cânta ca o turturică atunci când muncea, nu era niciodată prea obosită să cânte pentru mămica şi pentru fete şi zi de zi îşi spunea, plină de speranţă: „Ştiu că într-o zi voi putea să cânt dacă voi fi cuminte”.

Sunt multe fete ca Beth pe lume, timide şi tăcute, care stau în colţul lor până când este nevoie de ele şi trăiesc pentru alţii cu atâta bucurie, încât nimeni nu vede sacrificiile lor; apoi, micul greiere încetează să mai cânte şi prezenţa aceea dulce şi luminoasă dispare, lăsând în urmă tăcere şi întuneric.

Dacă ar fi întrebat-o cineva pe Amy care era cea mai mare nenorocire a vieţii sale, ar fi răspuns fără nici o ezitare: „Nasul”. Când era mică, Jo o scăpase din greşeală în coşul pentru cărbuni, iar Amy era convinsă că lovitura aceea îi distrusese năsucul pentru totdeauna. Nu era nici mare, nici roşu, era doar puţin turtit, şi oricât de mult ar fi fost ciupit, tot nu căpăta acea ascuţime aristocratică. Nimeni nu-l băga în seamă, în afară de ea, şi nasul se străduia din răsputeri să crească, dar Amy resimţea din plin lipsa unui nas grecesc. Ca să se consoleze, umplea zeci de coli de hârtie cu asemenea desene.

„Micuţul Rafael”, cum o numeau surorile ei, avea mare talent la desen şi marea ei plăcere era să copieze flori, să-şi imagineze tot felul de zâne sau să ilustreze poveşti cu imagini fantastice. Profesorii ei se plângeau că, în loc să-şi facă adunările, ea acoperea tăbliţa cu animale; pe paginile goale alb-albăstrui copia hărţi, şi, în cele mai nepotrivite momente, zburau dintre paginile cărţilor ei caricaturi ale celor mai bizare fiinţe. Se străduia să facă faţă la cursuri cât putea de bine şi reuşea să scape de pedepse, fiind un monument de cuminţenie. Colegii

ei de şcoală o plăceau foarte mult, pentru că era liniştită şi ştia să se facă iubită fără eforturi prea mari. Micile ei aere şi maniere îi erau foarte admirate, ca şi realizările ei, căci, în afară de desenat, ştia să cânte douăsprezece melodii, să croşeteze şi să citească în franceză, fără să stâlcească mai mult de două treimi din cuvinte. Avea un mod încântător de a spune: „Când tatăl meu era bogat, făceam aşa şi pe dincolo”, lucru care mişca pe toată lumea, iar cuvintele lungi folosite de ea erau considerate de către fetiţe „culmea eleganţei”.

Astfel că Amy ajunsese foarte răsfăţată, pentru că toată lumea o mângâia, iar micile ei vanităţi şi egoismul său creşteau văzând cu ochii. Totuşi, un lucru îi diminua vanitatea: trebuia să poarte hainele unei verişoare. Mama Florencei nu avusese pic de gusturi, iar Amy suferea foarte mult pentru că trebuia să poarte o bonetă roşie, în loc de una albastră, rochii care nu i se potriveau şi şorţuri caraghioase care nu-i veneau bine. Toate lucrurile erau de calitate, bine făcute şi puţin purtate, dar simţul artistic al lui Amy fusese foarte afectat, mai ales în această iarnă, când mergea la şcoală într-o rochie purpurie cu buline galbene şi fără nici un ornament.

— Singura mea alinare, îi spunea ea lui Meg, cu lacrimi în ochi, este că mama nu-mi face pliuri la rochie de câte ori nu sunt cuminte, cum face mama Mariei Park. Draga mea, e de-a dreptul îngrozitoare, uneori este atât de rea, încât rochia îi ajunge până la genunchi şi nu poate veni la şcoală. Când mă gândesc la o asemenea degradare, simt că pot suporta şi nasul cârn, şi rochia purpurie cu buline galbene.

Meg era supraveghetoarea şi confidenta lui Amy şi, printr-o ciudată atracţie a contrariilor, Jo era confidenta blândei Meg. Doar lui Jo îi dezvăluia copila cea timidă gândurile sale. Beth exercita, în mod incoştient, mai multă influenţă decât oricare altcineva din familie asupra surorilor ei celei zăpăcite. Cele două surori mai mari se înţelegeau foarte bine între ele, dar fiecare o luase pe una din cele mai mici sub aripa ei şi o veghea în felul ei. „A o face pe mama”, aşa numeau ele acest lucru şi le puneau pe surorile mai mici în locul păpuşilor abandonate, revărsându-şi asupra lor instinctele materne ale unor femei în devenire.

— Are cineva ceva de spus? A fost o zi atât de plictisitoare, că acum am mare nevoie să mă amuz, zise Meg, în timp ce coseau împreună în acea seară.

— Azi a fost o zi ciudată cu mătuşa, şi, pentru că m-am descurcat bine, o să vă spun şi vouă, începu Jo, căreia îi plăceau foarte mult să povestească. Citeam din

interminabilul acela de Belsham, şi tot lungeam cuvintele, aşa cum fac eu de obicei, pentru că mătuşa aţipeşte iute, ca apoi să îmi iau o carte frumoasă şi s-o citesc repede-repede până se trezeşte ea. Când colo, mi s-a făcut mie somn şi, înainte ca ea să înceapă să moţăie, am căscat atât de tare, încât m-a întrebat dacă, din moment ce am deschis o gură aşa de mare, nu voiam să înghit toată cartea. „Aş vrea s-o înghit şi să termin odată cu ea”, zisei eu, încercând să nu fiu obraznică. Atunci mi-a ţinut o lungă predică despre păcatele mele şi mi-a spus să stau cuminte şi să mă gândesc la acest lucru, până aţipea ea puţin. Numai că ea de obicei doarme mai mult, aşa că în momentul în care capul a început să i se clatine, ca o dalie bogată în bătaia vântului, mi-am scos din buzunar „Vicarul din Wakefield” şi am început să citesc, cu un ochi la carte, şi cu unul la mătuşa. Tocmai ajunsesem la partea când cad toţi în apă, când am uitat de ea şi am început să râd în gura mare. Mătuşa s-a trezit şi, pentru că era bine dispusă după somn, mi-a spus să citesc un pic, ca să vadă şi ea ce carte frivolă preferam eu merituosului şi instructivului Belsham. M-am străduit cât am putut, şi i-a plăcut, deşi a spus doar: „N-am înţeles despre ce e vorba. Ia-o de la început, copilă”. Aşa că am luat-o de la capăt şi am încercat să fac totul să pară cât mai interesant. Odată am fost atât de şmecheră, încât m-am oprit la un pasaj foarte palpitant şi am spus: „Mă tem că vă oboseşte, doamnă. Ce-ar fi să mă opresc acum?” „Termină capitolul şi nu fi impertinentă, domnişoară.”

— Şi a recunoscut că i-a plăcut? întrebă Meg.

— Doamne fereşte, nu, dar l-a lăsat în pace pe Belsham. Şi când m-am întors după mănuşi, după-amiază, stătea şi citea din „Vicarul” atât de concentrată, că nici nu m-a auzit când am început să râd, gândindu-mă ce bine mă voi simţi de aici înainte. Ce viaţă plăcută ar putea să aibă, dacă ar vrea! Nu o invidiez prea mult, în ciuda averii ei, pentru că oamenii bogaţi au la fel de multe griji ca şi cei săraci, cred eu, adăugă Jo.

— Asta-mi aduce aminte, zise Meg, că am şi eu ceva să vă spun. Nu e o poveste amuzantă, ca a lui Jo, dar m-am gândit mult la ea în drum spre casă. Astăzi, la familia King, era mare agitaţie, şi una dintre fetiţe mi-a spus că fratele cel mai mare făcuse ceva cumplit, iar tatăl lor îl izgonise de acasă. Am auzit-o pe doamna King plângând şi pe domnul King ţipând, iar Orore şi Ellen şi-au întors feţele când au trecut pe lângă mine, ca să nu văd că aveau ochii roşii de plâns. Bineînţeles că nu am pus întrebări, dar mi-a părut atât de rău de ele şi m-am bucurat că nu am un frate rău care să comită lucruri nesocotite şi să facă familia de râs.

— Cred că să te faci de râs la şcoală e mult mai „încercător” decât orice ar face un băiat rău, zise Amy, clătinând din cap, ca şi când ar fi avut o lungă experienţă de viaţă. Susie Perkins a venit azi la şcoală cu un inel roşu minunat. Mi-l doream foarte mult şi aş fi dat orice să fiu în locul ei. Ei, bine, ea l-a desenat pe domnul Davis, cu un nas monstruos şi cu cocoaşă, şi cu cuvintele „Domnişoarelor, sunt cu ochii pe voi!” ieşindu-i din gură într-un balonaş. Râdeau toate de desen, când, deodată, el era chiar cu ochii pe noi, poruncindu-i lui Susie să vină la el cu tăbliţa. Era paralizată de frică, dar s-a dus, şi, of, ştiţi ce i-a făcut? A luat-o de ureche — de ureche! imaginaţi-vă ce groaznic — şi a dus-o în faţa clasei, şi a pus-o să stea acolo o jumătate de oră, ţinând tăbliţa s-o vadă toată lumea.

— Şi fetele n-au râs de desen? întrebă Jo, căreia îi plăceau detaliile sordide.

— Să râdă? Nici una! Stăteau toate cuminţi ca nişte şoricei, iar Susie plângea pe înfundate, ştiu eu. Atunci nu am mai invidiat-o, pentru că ştiam că, după o asemenea păţanie, nici un milion de inele roşii nu m-ar putea face fericită. Nu aş putea trece niciodată peste agonia unui asemenea calvar.

Şi Amy continuă să lucreze, conştientă şi mândră de virtutea ei şi de cuvintele dificile pe care le putea pronunţa.

— De dimineaţa am văzut ceva ce mi-a plăcut şi am vrut să vă spun la cină, dar am uitat, zise Beth, făcând ordine în harababura din coşul lui Jo, în timp ce vorbea. Când m-a trimis Hannah să cumpăr stridii, domnul Laurence era şi el la pescărie, dar nu m-a văzut, pentru că mă pitisem după un butoi, şi era ocupat cu domnul Cutter, pescarul. O femeie sărmană a intrat în prăvălie, cu o căldare şi o mătură, şi l-a întrebat pe domnul Cutter dacă o lasă să facă puţină curăţenie în schimbul unei bucăţi de peşte, pentru că nu avea ce să le dea de mâncare la copii şi nu avusese suficient de lucru în ziua aceea. Domnul Cutter se grăbea şi a refuzat-o scurt. Aşa că ea voia să plece, părând înfometată şi foarte tristă, când domnul Luarence a înhăţat un peşte mare cu vârful bastonului şi i l-a întins. A fost atât de bucuroasă şi de surprinsă, că a luat peştele în braţe şi i-a mulţumit domnului Laurence cu lacrimi în ochi. El i-a spus „să plece şi să-l gătească” şi ea a plecat, foarte fericită! Nu-i aşa că a fost foarte frumos din partea lui? Iar ea era atât de caraghioasă, îmbrăţişând peştele alunecos, şi rugându-se ca domnul Laurence să aibă un loc bun în Rai.

După ce râseră de povestea lui Beth, o rugară şi pe mama lor să le spună una. Gândindu-se câteva momente, ea începu, serioasă:

— Când stăteam astăzi şi croiam vestoane albastre, m-am simţit foarte îngrijorată pentru tatăl vostru şi m-am gândit cât de singure şi de neajutorate am fi dacă i s-ar întâmpla ceva. Nu era un lucru prea înţelept ce gândeam, dar am continuat să-mi fac griji, până când a intrat un om bătrân, cu o comandă pentru nişte haine. S-a aşezat lângă mine şi am început să-i vorbesc, căci părea sărac, obosit şi plin de griji.

— „Ai băieţii în armată?” l-am întrebat eu, căci biletul cu care venise nu era pentru mine.

— „Da, doamnă, am avut patru, dar doi au fost ucişi, unul e prizonier, iar eu mă duc să-l văd pe celălalt, care este internat într-un spital din Washington”, îmi răspunse el molcom.

— „Aţi făcut multe pentru ţara dumneavoastră, domnule”, i-am spus eu, cu respect acum în loc de milă.

— „Nu mi-am făcut decât datoria, doamnă. M-aş duce şi eu la luptă, dacă aş mai putea. Dar pentru că nu pot, i-am trimis pe băieţii mei, şi nu am cerut nimic în schimb.”

Vorbea cu atâta veselie, părea atât de sincer şi de bucuros să dea tot ce avea, că mi-a fost ruşine cu mine. Eu dădusem un singur bărbat şi mi se păruse prea mult, iar el dăduse patru fără să crâcnească. Eu aveam fetele mele acasă care să mă aline, pe când ultimul lui fiu era la mile depărtare, aşteptând poate să-şi ia „adio” de la el! M-am simţit atât de bogată, de fericită, gândindu-mă la binecuvântările mele, că i-am pregătit o bocceluţă frumoasă, i-am dat nişte bani şi i-am mulţumit din inimă pentru lecţia pe care mi-o dăduse.

— Mai spune-ne o poveste mamă, tot una cu tâlc, la fel ca asta. Îmi place să mă gândesc la ele după ce le ascult, dacă sunt poveşti adevărate şi nu foarte pretenţioase, zise Jo, după un moment de tăcere.

Doamna March zâmbi şi începu de îndată, căci le spunea poveşti de ani de zile şi ştia cum să le mulţumească.

— Au fost odată ca niciodată patru fete, care aveau ce mânca, bea şi îmbrăca, multe lucruri frumoase şi distracţii, părinţi şi prieteni buni care le iubeau foarte mult, şi totuşi ele nu erau mulţumite. (Aici ascultătoarele se priviră una pe alta pe furiş şi începură să coase cu mai multă atenţie.) Aceste fete voiau foarte mult

să fie bune şi luau multe hotărâri în acest sens, pe care nu le respectau prea bine şi spuneau mereu: „Ce bine ar fi dacă am avea asta” sau „Ce bine ar fi dacă am putea face aia”, uitând cât de mult aveau deja şi cât de multe lucruri plăcute puteau face. Aşa că au întrebat-o pe o bătrână ce vrajă să folosească pentru a fi fericite, iar ea le-a spus:

— „Când vă simţiţi nemulţumite, gândiţi-vă la binecuvântările voastre şi fiţi recunoscătoare.” (Aici Jo se uită repede în sus, ca şi cum ar fi vrut să vorbească, dar se răzgândi, văzând că povestea nu se terminase încă.)

— Fiind fete sensibile şi cuminţi, hotărâră să-i urmeze sfatul şi curând fură uimite să vadă cât de bine se simţeau. Una a descoperit că banii nu ţin ruşinea şi durerea departe de casa omului, alta că, deşi era săracă, era mult mai fericită cu tinereţea, sănătatea şi voioşia ei, decât o anumită bătrână neajutorată care nu se putea bucura de confortul ei; a treia că, oricât de neplăcut ar fi să munceşti pentru a pregăti cina, era şi mai neplăcut să cerşeşti pentru ea; iar a patra, că nici inelele nu sunt mai valoroase decât o purtare cuviincioasă. Aşa că s-au hotărât să nu se mai plângă, să se bucure de lucrurile cu care fuseseră binecuvântate şi să încerce să le merite, ca să nu le fie luate de tot, în loc să li se mai dea şi altele. Şi cred că nu au fost niciodată dezamăgite că au urmat sfatul bătrânei.

— Acum, mămico, nu crezi că a fost un mic şiretlic din partea ta să întorci propriile poveşti împotriva noastră şi să ne ţii o predică în loc de poveste?

— Îmi place genul ăsta de predică. Seamănă cu cele pe care le ţinea tata, zise Beth, gânditoare, îndreptând acele din perniţa lui Jo.

— Eu nu mă plâng aşa de mult ca alţii şi acum voi fi mai atentă ca oricând, pentru că am învăţat ceva din greşeala lui Susie, zise Amy, moralizatoare.

— Aveam nevoie de această lecţie şi nu o vom uita. Iar dacă o uităm, tu doar spune-ne, precum făcea Chloe în „Unchiul Tom”: „Aveţi grijă ce faceţi, copii, aveţi grijă”, adăugă Jo, care nu se putea abţine să nu se amuze puţin, deşi povestea îi mersese şi ei la inimă, ca şi celorlalte.

Capitolul V

VECINI BUNI

— Acum ce mai ai de gând să faci, Jo? o întrebă Meg într-o după-amiază cu ninsoare, în timp ce sora ei tropăia prin hol în cizme de cauciuc, cu o mantie veche, o mătură într-o mână şi o lopată în cealaltă.

— Mă duc afară să fac puţină mişcare, răspunse Jo, cu o sclipire şmecherească în ochi.

— Credeam că ţi-au ajuns cele două lungi plimbări de azi dimineaţă. Afară e frig şi te-aş sfătui să stai la căldură lângă foc, aşa cum fac eu, zise Meg, tremurând.

— Eu nu urmez niciodată sfaturile altora! Nu pot sta locului cât e ziua de lungă şi, pentru că nu sunt o pisicuţă, nici nu-mi place să mă încălzesc la foc. Mie îmi plac aventurile, aşa că plec în căutarea lor.

Meg se întoarse iar la foc şi la cartea pe care o citea, „Ivanhoe”. Jo începu să sape tuneluri prin zăpadă cu multă energie. Zăpada era uşoară, şi curând reuşi să croiască o cărare în jurul grădinii, ca Beth să aibă pe unde merge când ieşea soarele, căci păpuşile bolnave aveau nevoie de aer. Grădina separa casa familiei March de cea a familiei Laurence. Amândouă fuseseră construite într-o suburbie a oraşului, care arăta ca pe la ţară, cu tufişuri şi pajişti, curţi mari şi străzi liniştite. Un gard viu, scund separa cele două proprietăţi. De o parte era o casă veche, maronie, arătând cam părăsită şi părăginită, fiind lipsită de viţa care îi umplea zidurile vara şi de florile care o înconjurau. De cealaltă parte era o vilă mare de piatră, care afişa din plin confortul şi luxul din interior, grajdul mare, terenul bine îngrijit, iar printre draperiile bogate se zăreau lucruri minunate. Totuşi, părea o casă singuratică şi lipsită de viaţă, pentru că nu erau copii să se joace pe pajişte, nici o figură blândă nu zâmbea părinteşte la fereastră şi puţini oameni intrau acolo, cu excepţia bătrânului domn şi a nepotului său.

În imaginaţia bogată a lui Jo, casa aceea frumoasă părea un palat fermecat, plin de splendori şi minunăţii de care nu se bucura nimeni. Voia de mult timp să cunoască aceste lucruri ascunse şi să-l întâlnească pe „băiatul Laurence”, care părea şi el că ar vrea să fie cunoscut de ceilalţi, dar nu ştia cum să spargă gheaţa. De la petrecere, era mai nerăbdătoare ca oricând şi îşi făcuse multe planuri cum

să se împrietenească cu el; dar nu îl mai văzuse în ultimul timp şi Jo începu să creadă că plecase, când într-o zi zări o faţă măslinie, la o fereastră de sus, privind cu tristeţe în grădină, unde Beth şi Amy se băteau cu bulgări de zăpadă.

„Băiatului îi lipsesc prietenii şi distracţia, îşi zise în sinea ei. Bunicul lui nu ştie ce e bine pentru el şi îl ţine singur şi închis. Are nevoie de nişte băieţi năzdrăvani cu care să se joace, sau de cineva tânăr şi plin de viaţă. Tare-mi vine să mă duc să-i spun bătrânului asta!”

Ideea o anima pe Jo, căreia îi plăcea să facă lucruri îndrăzneţe şi o scandaliza mereu pe Meg cu boacănele sale. Planul de a se duce până acolo nu fusese uitat şi, în acea după-amiază cu ninsoare, Jo se hotărî să încerce să facă ceva în acest sens. Îl văzu pe domnul Laurence plecând cu trăsura, apoi ieşi şi începu să-şi croiască drum prin gardul viu, unde se opri uitându-se în stânga şi-n dreapta. Era linişte peste tot — draperiile erau coborâte la ferestrele de jos, servitorii nu se zăreau pe nicăieri; nu se vedea nimic omenesc, decât un cap negru, cârlionţat sprijinit pe o mână subţire, la una din ferestrele de sus.

— Ia te uită la el, zise Jo, bietul băiat! Singur-singurel în ziua asta urâtă. E păcat de el. O să arunc un bulgăre în sus, ca să-l fac să se uite pe geam, apoi o să-i spun o vorbă bună.

Şi aruncă în sus o mână de zăpadă moale, iar el întoarse capul imediat, cu o figură care îşi pierdu imediat expresia de plictiseală, ochii mari se înseninară şi începu să zâmbească. Jo dădu din cap şi râse, fluturându-şi mătura şi strigând:

— Ce faci? Ţi-e rău?

Laurie deschise fereastra şi croncăni ca un corb:

— Mă simt mai bine, mulţumesc. Am fost răcit rău şi am stat în casă o săptămână.

— Îmi pare rău. Tu cu ce te distrezi?

— Cu nimic. E plictisitor ca într-un mormânt aici.

— Nu citeşti?

— Nu prea. Nu mă lasă.

— Nu poate să-ţi citească cineva?

— Îmi citeşte bunicul, uneori, dar cărţile mele nu-l interesează şi trebuie să-l rog mereu pe Brooke.

— Atunci invită pe cineva la tine.

— Nu vreau să văd pe nimeni. Băieţii fac mare deranj şi eu am inima slabă.

— Nu e nici o fată drăguţă care să-ţi citească şi să te distreze? Fetele sunt liniştite şi le place să facă pe infirmierele.

— Nu cunosc nici una.

— Ne cunoşti pe noi, începu Jo, apoi se opri şi râse.

— Aşa e! Vrei să vii, te rog?

— Eu nu sunt drăguţă şi liniştită, dar vin, dacă mă lasă mama. Mă duc s-o întreb. Închide geamul ca un copil cuminte şi aşteaptă până mă întorc.

Spunând acestea, Jo îşi puse mătura pe umăr şi mărşălui până în casă, întrebându-se ce-i vor spune cu toţii. Laurie era foarte încântat de ideea de o avea companie şi fugi să se pregătească, pentru că, aşa cum spunea doamna March, era un mic gentleman. În cinstea musafirei sale îşi pieptănă părul cârlionţat, îşi puse un guler nou şi încercă să facă puţină ordine în camera care numai curată nu era, în ciuda tuturor servitorilor. După o vreme, se auzi lung soneria, apoi o voce hotărâtă întrebând de „domnul Laurie”, şi un servitor foarte surprins veni să anunţe o tânără domnişoară.

— E-n regulă, spune-i să urce, e domnişoara Jo, zise Laurie, ducându-se la uşa micului său hol pentru a o întâmpina pe Jo, care apăru, rumenă în obraji, amabilă şi foarte în largul ei, cu un vas acoperit într-o mână şi cu cei trei pisoiaşi ai lui Beth în cealaltă.

— Iată-mă, cu căţel şi cu purcel, zise ea, repede. Mama îţi trimite toată dragostea şi se bucură că pot face ceva pentru tine. Meg m-a rugat să-ţi aduc lapte de pasăre preparat de ea, îl face foarte bun, iar Beth s-a gândit că îţi vor plăcea pisicuţele ei. Ştiam că o să râzi de ele, dar n-am putut s-o refuz, era foarte hotărâtă să contribuie şi ea cu ceva.

Se întâmplă că împrumutul cel vesel al lui Beth fu cel mai potrivit lucru, căci, râzând de pisicuţe, Laurie îşi uită timiditatea şi deveni foarte sociabil.

— Asta arată prea bine pentru a o mânca, zise el, zâmbind cu plăcere, în timp ce Jo descoperi vasul şi îi arătă laptele de pasăre, înconjurat de frunze verzi şi de florile purpurii de la Amy.

— Nu e mare lucru, doar că au vrut să fie prietenoase cu tine şi să-ţi arate acest lucru. Spune-i servitoarei să ţi-l păstreze pentru ceai. E ceva uşor, îl poţi mânca şi, fiind moale, va aluneca fără să-ţi facă rău la gât. Ce cameră plăcută ai!

— Ar fi aşa dacă ar fi ordonată, dar servitoarele sunt leneşe, iar eu nu ştiu cum să le fac să le pese, şi acest lucru mă frământă.

— Ţi-o curăţ eu în două minute. Trebuie doar să mătur grătarul din faţa căminului, aşa; şi să aranjez lucrurile de pe policioară, aşa; să pun cărţile aici şi sticla acolo, iar canapeaua ta trebuie întoarsă de la lumină şi pernele puţin înfoiate. Gata, acum e mai bine.

Şi aşa era. Pentru că în timp ce vorbea şi râdea, Jo pusese lucrurile la locul lor, dând o cu totul altă înfăţişare camerei. Laurie o urmărea cu o tăcere respectuoasă, iar când ea îi făcu semn să vină pe canapea, el se aşeză cu un suspin de satisfacţie, spunându-i recunoscător:

— Cât eşti de bună! Da, de asta aveam nevoie. Acum aşează-te, te rog, în fotoliul cel mare, şi lasă-mă să fac ceva ca să te distrez.

— Nu. Eu am venit să te distrez pe tine. Să-ţi citesc? Şi Jo privi cu drag către nişte cărţi îmbietoare din apropiere.

— Mulţumesc. Le-am citit pe toate şi, dacă nu te superi, aşa prefera să vorbim, răspunse Laurie.

— Nu mă supăr deloc. Vorbesc toată ziua când îmi dau drumul la gură. Beth spune că niciodată nu ştiu când să mă opresc.

— Beth e cea îmbujorată, care stă mult pe acasă şi iese din când în când cu un coşuleţ? întrebă Laurie, cu interes.

— Da, aceea e Beth. E fata mea şi să ştii că e foarte bună.

— Cea drăguţică e Meg, iar cea cu părul cârlionţat e Amy, cred.

— Cum ţi-ai dat seama?

Laurie se înroşi, dar răspunse cu sinceritate:

— Păi, vezi tu, vă aud des strigându-vă una pe alta, şi când sunt singur aici sus, nu mă pot abţine să nu privesc spre casa voastră, păreţi că vă distraţi atât de bine. Iartă-mă că sunt atât de nepoliticos, dar uneori uitaţi să coborâţi draperiile de la camera unde ţineţi florile. Iar când aprindeţi lămpile, e ca şi cum aş privi o ilustrată: văd focul, iar voi staţi adunate în jurul mesei cu mama voastră. Ei îi văd cel mai bine figura, care e atât de dulce în spatele florilor, că nu pot să n-o privesc. Ştii, eu nu am mamă, adăugă Laurie şi începu să se joace cu vătraiul în cenuşă, ca să-şi ascundă un tremurat al buzelor pe care nu şi-l putea controla.

Privirea lui singuratică şi tristă îi merse lui Jo drept la inimă. Fusese atât de simplu educată, că nu era nici un gând rău în mintea ei, şi la cincisprezece ani era sinceră şi inocentă ca orice copil. Laurie era bolnav şi singur şi, simţind ce bogăţii de iubire şi fericire avea ea, încercă bucuroasă să le împartă cu el. Faţa ei era foarte prietenoasă şi vocea ei ascuţită neobişnuit de blândă, când spuse:

— Nu vom mai trage niciodată acea draperie şi îţi dau voie să priveşti cât vrei. Totuşi, în loc să tragi cu ochiul, mi-ar plăcea mai mult să vii pe la noi. Mama e minunată, ţi-ar face bine prezenţa ei, iar Beth ţi-ar cânta dacă aş ruga-o eu şi Amy ar dansa. Eu şi Meg te-am distra cu performanţele noastre actoriceşti şi ne-am simţi cu toţii foarte bine. Nu te-ar lăsa bunicul tău să vii?

— Ba cred că da, dacă l-ar ruga mama ta. E un om foarte bun, deşi nu pare aşa. Şi mă lasă să fac cam tot ce vreau, dar îi e teamă să nu-i deranjez pe oamenii străini, zise Laurie, înseninându-se din ce în ce mai mult.

— Noi nu suntem străine, suntem vecinele tale, şi nu ai de ce să crezi că ne deranjezi. Vrem să te cunoaştem şi eu încerc de mult să fac acest lucru. Nu suntem aici de mult timp, ştii, dar i-am cunoscut pe toţi vecinii, mai puţin pe tine.

— Vezi tu, bunicul meu trăieşte în lumea cărţilor şi nu-i pasă prea mult ce se întâmplă în afara lor. Domnul Brooke, profesorul meu, nu locuieşte aici, şi nu am pe nimeni care să stea cu mine, aşa că sunt mereu singur şi mă descurc cum pot.

— E păcat. Ar trebui să te străduieşti şi să mergi în toate vizitele când eşti invitat undeva. Atunci ai avea mulţi prieteni şi ai avea locuri frumoase unde să mergi. Nu mai ţine cont de timiditate, o să dispară cu timpul.

Laurie se înroşi din nou, dar nu se simţi jignit când fu acuzat de timiditate. Era atât de multă bunăvoinţă în Jo, încât nu-i puteai considera micile discursuri decât pline de bunătate, cum, de altfel, şi erau.

— Îţi place şcoala ta? o întrebă băiatul, schimbând subiectul după o mică pauză.

— Nu merg la şcoală. Sunt un om de afaceri, adică o femeie de afaceri, vreau să spun. O servesc pe mătuşa mea, care e o femeie bătrână, sucită şi dragă, răspunse Jo.

Laurie deschise gura să-i mai pună o întrebare, dar îşi aduse aminte la timp că nu e politicos să te bagi în treburile oamenilor, aşa că tăcu din nou, părând foarte încurcat. Lui Jo îi plăcea purtarea lui bună şi nu o deranja să râdă puţin de mătuşa March, aşa că îi făcu o descriere colorată a bătrânei doamne, a pudelului ei gras, a papagalului care vorbea spaniola şi a bibliotecii pe care o îndrăgea. Lui Laurie îi plăcu foarte mult. Iar când îi povesti despre spilcuitul domn în vârstă care venise odată să-i facă curte mătuşii March şi, în mijlocul unei cuvântări, Polly îi smulsese peruca, spre marea lui desperare, băiatul se lăsă pe spate şi râse cu lacrimi, până când o servitoare băgă capul pe uşă să vadă ce se întâmpla.

— Ah, îmi place la nebunie! Continuă, te rog, zise el, scoţându-şi faţa din pernele canapelei, roşie şi strălucind de veselie.

Foarte încântată de succesul ei, Jo continuă să povestească despre jocurile şi planurile lor, despre speranţele şi teama pentru tatăl lor şi despre cele mai interesante evenimente din micul univers în care trăiau surorile. Apoi începură să vorbească despre cărţi şi, spre încântarea lui Jo, află că şi Laurie le iubea la fel de mult ca şi ea şi citise chiar mai mult.

— Dacă îţi plac atât de mult, vino jos să le vezi pe ale noastre. Bunicul a plecat, aşa că nu trebuie să te temi, zise Laurie, ridicându-se.

— Eu nu mă tem de nimic, zise Jo, scuturând din cap.

— Cred! exclamă băiatul, privind-o cu multă admiraţie, deşi în sinea lui ştia că ar fi fost îndreptăţită să-i fie puţin frică de bătrânul domn, dacă l-ar fi prins în

toane rele.

Pentru că în casă era cald ca vara, Laurie o conduse dintr-o cameră în alta, lăsând-o să se oprească şi să admire tot ce-i trecea prin cap. În cele din urmă, ajunseră în bibliotecă unde ea bătu din palme şi tropăi, cum făcea când era încântată de ceva. Erau şiruri întregi de cărţi, şi tablouri, şi statui, şi mici vitrine pline cu monede şi alte curiozităţi, şi fotolii comode, şi măsuţe bizare, şi statuete de bronz, şi, mai presus de orice, un cămin uriaş cu cahle foarte frumoase.

— Câte bogăţii! exclamă Jo, scufundându-se în adâncimile unui fotoliu de catifea şi privind în jurul ei cu un aer de imensă satisfacţie. Theodore Laurence, cred că eşti cel mai fericit băiat din lume, adăugă ea, impresionată.

— Omul nu trăieşte numai cu cărţi, zise Laurie, scuturându-şi capul şi aşezându-se la o masă.

Înainte să poată spune mai multe, sună un clopoţel şi Jo se repezi în sus, strigând speriată:

— Cerule! E bunicul tău!

— Ei, şi ce-i cu asta? Doar ţie nu ţi-e frică de nimic, răspunse băiatul, cu şiretenie.

— Cred că de el îmi e puţin teamă, dar nu ştiu ce motiv aş avea. Mămica mi-a dat voie să vin, şi cred că nici ţie nu-ţi pare rău, zise Jo, încercând să se stăpânească, deşi stătea cu ochii aţintiţi spre uşă.

— Îmi pare foarte bine şi îţi sunt recunoscător. Mă tem doar că te-ai plictisit să vorbeşti cu mine. A fost atât de plăcut, că nu mă pot opri, zise Laurie, vizibil mişcat.

— A venit doctorul să vă vadă, domnule, zise o servitoare.

— Te superi dacă te las singură câteva minute? Cred că trebuie să-l primesc, zise Laurie.

— Nu mă supăr. Mă simt foarte bine aici, răspunse Jo.

Laurie plecă, iar musafira lui se distră în felul ei. Stătea în faţa unui portret foarte

reuşit al bătrânului domn, când uşa se deschise din nou şi, fără să se întoarcă, ea spuse hotărât:

— Acum sunt sigură că nu trebuie să mă tem de el, pentru că are ochi blânzi, deşi gura e cam sumbră şi pare că are o voinţă foarte puternică. Nu e la fel de frumos ca bunicul meu, dar îmi place.

— Mulţumesc, domniţă, spuse o voce puternică în spatele ei, unde, spre marea ei spaimă, stătea bătrânul domn Laurence.

Biata Jo roşi până la cea mai închisă nuanţă de roşu şi inima începu să-i bată foarte repede, gândindu-se la ceea ce spusese. Pentru un minut, fu stăpânită de o dorinţă sălbatică de a fugi, dar asta ar fi fost o laşitate, şi fetele ar fi râs de ea. Aşa că se hotărî să rămână şi să iasă din încurcătură cum o putea. O a doua privire o făcu să descopere că ochii cei vii, de sub sprâncenele cărunte şi stufoase, erau şi mai blânzi decât cei din tablou. Şi mai era în ei o sclipire care îi micşoră mult teama. Vocea era mai tunătoare ca oricând, când bătrânul domn spuse brusc, după acea pauză îngrozitoare:

— Deci nu ţi-e frică de mine, nu-i aşa?

— Nu prea mult, domnule.

— Şi nu crezi că sunt la fel de frumos ca bunicul tău.

— Nu prea, domnule.

— Şi am o voinţă fantastică, nu?

— Am spus doar că asta cred.

— Dar, în ciuda ei, îţi place de mine?

— Da, domnule.

Răspunsul îl bucură pe bătrânul domn. Râse puţin, dădu mâna cu ea şi, apucând-o cu degetele de bărbie, îi ridică faţa, examinând-o cu atenţie, după care îi dădu drumul spunând:

— Ai spiritul bunicului tău, chiar dacă nu ai şi trăsăturile lui. A fost un om bun,

draga mea, dar, cel mai important, a fost cinstit şi curajos, şi am fost mândru să-i fiu prieten.

— Mulţumesc, domnule, şi Jo se simţi în largul ei după aceea.

— Ce-ai făcut cu băiatul ăsta al meu? fu următoarea întrebare, pusă direct.

— Am vrut doar să fiu o bună vecină, zise Jo şi îi povesti cum venise în vizită.

— Crezi că are nevoie să se distreze puţin, nu?

— Da, domnule. Pare cam singuratic şi i-ar face bine prezenţa tinerilor. Noi suntem numai fete, dar ne-ar părea bine să-l putem ajuta, pentru că nu am uitat minunatul cadou de Crăciun pe care ni l-aţi trimis, spuse Jo.

— Ei, asta a fost treaba băiatului. Ce mai face biata femeie?

— Foarte bine, domnule, şi Jo începu să vorbească foarte repede, povestind despre familia Hummel, de care mama ei avusese grijă să se ocupe oameni mai avuţi decât ele.

— Are acelaşi fel de a face bine ca şi tatăl ei. O să vin să o văd pe mama ta într-o zi. Spune-i asta. Sună clopotul pentru ceai. Îl bem mai devreme, din cauza băiatului. Vino şi continuă să faci pe buna vecină.

— Dacă doriţi să rămân, domnule…

— Nu te-aş fi invitat, dacă nu aş fi vrut.

Şi domnul Laurence îi oferi braţul, cu un gest de politeţe demodată.

„Ce-ar zice Meg dacă m-ar vedea?” se gândi Jo, ieşind din cameră, iar ochii îi străluceau de plăcere, gândindu-se cum va povesti acest lucru acasă.

— Hei, ce s-a întâmplat cu băiatul ăsta? zise bătrânul domn, când Laurie coborî, arătându-se foarte surprins la vederea lui Jo la braţul redutabilului său bunic.

— Nu am ştiut că v-aţi întors, domnule, începu el, în timp ce Jo îi aruncă o privire triumfătoare.

— Se vede asta, mai ales după felul cum ai năvălit pe scări. Vino la ceai,

domnule, şi poartă-te ca un gentleman, spuse şi, trăgându-l pe băiat de păr în semn de afecţiune, domnul Laurence merse mai departe, în timp ce Laurie se scălâmbăia în cele mai comice moduri în spatele lor, fiind foarte aproape să-i provoace lui Jo o explozie de râs.

Bătrânul domn nu spuse prea multe în timp ce îşi bău cele patru ceşti de ceai, ci îi urmărea pe tinerii care în curând sporovăiau ca doi vechi prieteni, şi schimbarea produsă în nepotul lui nu-i scăpă. Acum pe figura lui apăruseră culoarea şi lumina, era mai vioi şi râsul îi era cu adevărat vesel.

„Are dreptate, băiatul e singur. Voi vedea eu ce pot face pentru el aceste fetiţe”, se gândea domnul Laurence, în timp ce privea şi îi asculta. Îi plăcea Jo, pentru că manierele ei ciudate şi directe i se potriveau şi părea să-l înţeleagă pe Laurie ca şi cum ea însăşi ar fi fost băiat.

Dacă cei din familia Laurence ar fi fost ceea ce Jo numea „înţepaţi şi ferchezuiţi”, nu s-ar fi înţeles deloc cu ei, pentru că asemenea oameni o făceau mereu să se intimideze şi să nu se simtă în largul ei. Dar pentru că ei erau foarte degajaţi, reuşea să se simtă ea însăşi şi făcea impresie bună. Când s-au ridicat, ea a vrut să plece, dar Laurie a spus că mai are ceva să-i arate şi o duse în seră, care fusese luminată special pentru ea. Lui Jo îi păru un tărâm de basm, plimbându-se pe alei, bucurându-se de florile care o înconjurau, de lumina difuză, de aerul dulce şi umed şi de minunaţii copaci şi arbuşti ale căror ramuri atârnau deasupra ei, în timp ce noul ei prieten tăie cele mai frumoase flori pe care le găsi, până îşi umplu braţele. Apoi le legă, spunând, cu acea expresie veselă pe care îi plăcea lui Jo s-o vadă:

— Te rog, dă-i-le mamei tale şi spune-i că mi-a plăcut foarte mult ceea ce mi-a trimis.

L-au regăsit pe domnul Laurence stând în picioare în faţa focului din cămin, în sufragerie, dar atenţia lui Jo era total absorbită de un pian uriaş, cu capacul deschis.

Lui Jo îi păru un tărâm de basm, plimbându-se pe alei,

bucurându-se de florile care o înconjurau.

— Ştii să cânţi? întrebă ea, întorcându-se spre Laurie cu o figură respectuoasă.

— Mai cânt uneori, răspunse el modest.

— Cântă puţin acum. Vreau să te aud ca să-i povestesc lui Beth după aceea.

— Nu cânţi tu prima?

— Nu ştiu să cânt, sunt prea afonă ca să învăţ. Dar îmi place muzica foarte mult.

Aşa că Laurie cântă, iar Jo ascultă, cufundându-şi nasul în buchetul de flori. Respectul şi consideraţia ei faţă de „băiatul Laurence” crescură foarte mult, pentru că el cânta foarte bine şi nici nu-şi dădea aere. Ar fi vrut să-l poată auzi şi Beth, dar nu i-a spus acest lucru, doar îl lăudă până când bietul băiat se fâstâci de tot şi bunicul lui interveni ca să-l salveze.

— Ajunge, ajunge, domnişoară. Nu e bine să-l lauzi prea mult. Cântă destul de bine, dar sper să se descurce la fel şi cu lucrurile mai importante. Pleci? Ei, îţi sunt foarte recunoscător şi sper să mai vii pe la noi. Transmite-i respectele mele mamei tale. Noapte bună, „doctore” Jo!

Îi dădu mâna prieteneşte, dar părea că îl nemulţumeşte ceva. Când ajunseră în hol, Jo îl întrebă pe Laurie dacă spusese vreun lucru nelalocul lui. El clătină din cap.

— Nu, de mine era vorba. Nu-i place să mă audă cântând.

— De ce?

— Îţi voi spune într-o bună zi. Eu nu pot merge cu tine, aşa că te va conduce John acasă.

— Nu e nevoie. Nu sunt o doamnă şi stau foarte aproape. Ai grijă de tine, da?

— Da, dar sper că vei mai veni!?

— Dacă promiţi să treci pe la noi când te faci bine.

— Promit.

— Noapte bună, Laurie!

— Noapte bună, Jo, noapte bună!

După relatarea aventurilor acelei după-amieze, toată familia avu tendinţa să meargă în vizită în grup, pentru că fiecare din ele găsea ceva foarte atrăgător de partea cealaltă a gardului viu. Doamna March voia să vorbească despre tatăl ei cu bătrânul care nu îl uitase, Meg voia să se plimbe prin seră, Beth suspina după pianul cel mare, iar Amy era nerăbdătoare să vadă minunatele tablouri şi statui.

— Mamă, de ce nu-i place domnului Laurence ca Laurie să cânte? întrebă Jo, care era foarte curioasă de felul ei.

— Nu sunt sigură, dar cred că este din cauza că fiul lui, tatăl lui Laurie, s-a căsătorit cu o muziciană italiancă, lucru care i-a displăcut bătrânului domn, un om foarte mândru. Doamna aceea era bună, drăguţă şi avea multe calităţi, dar lui nu-i plăcea de ea şi nu a mai vorbit cu fiul lui după ce acesta s-a însurat. Amândoi au murit când Laurie era copil, şi atunci bunicul l-a luat la el. Îmi închipui că băiatul, care s-a născut în Italia, nu e prea puternic şi bătrânul îşi face griji să nu-l piardă, de aceea e atât de atent cu el. Laurie a moştenit de la mama lui pasiunea pentru muzică şi cred că bunicul se teme că şi-ar putea dori să fie muzician. Oricum, talentul lui îi aminteşte de acea femeie pe care nu o plăcea, aşa că s-a „întunecat”, cum a zis Jo.

— Doamne, ce romantic! exclamă Meg.

— Ce prostie! zise Jo. Lasă-l să fie muzician, dacă asta îşi doreşte, şi nu-i otrăvi viaţa trimiţându-l la colegiu, dacă el nu vrea să meargă.

— De aceea are ochii aceia negri aşa frumoşi şi purtări alese. Italienii sunt oameni foarte plăcuţi, zise Meg, care era o mică sentimentală.

— Ce ştii tu despre manierele şi ochii lui? N-ai vorbit cu el aproape deloc, zise Jo, care nu era deloc sentimentală.

— L-am zărit la petrecere, şi ceea ce ne povesteşti tu despre el arată că ştie să se poarte. A vorbit frumos despre leacul pe care i l-a trimis mama.

— Se referea la laptele de pasăre, presupun.

— Ce prostuţă eşti, copilă! Se referea la tine, bineînţeles.

— Da? se miră Jo, deschizându-şi larg ochii, ca şi cum nu s-ar fi gândit la asta până atunci.

— N-am mai văzut o asemenea fată! Să nu recunoască un compliment atunci când i se face, zise Meg, cu aerul unei tinere doamne care ştie totul despre aceste lucruri.

— Cred că e o prostie şi ţi-aş mulţumi dacă nu te-ai mai fandosi şi nu mi-ai strica distracţia. Laurie e un băiat drăguţ, îmi place de el şi nu vreau să aud chestii sentimentale despre complimente şi alte asemenea prostii. Toate vom fi bune cu el, pentru că nu are mamă, şi va putea să vină la noi, să ne vadă, nu-i aşa, mămico?

— Da, Jo, micul tău prieten e bine venit, şi sper că Meg îşi va aminti că un copil trebuie să rămână copil cât de mult timp poate.

— Eu nu mă consider copil şi nu sunt încă adolescentă, observă Amy. Ce zici, Beth?

— Mă gândeam la progresele noastre ca „pelerini”, zise Beth, care nu auzise nici un cuvânt. Cum am ieşit din infern şi am trecut prin poarta încercărilor, când am promis să fim bune şi am urcat o coastă abruptă încercând să fim astfel şi, cine ştie, poate că acea casă plină cu lucruri extraordinare va fi pentru noi Palatul Minunilor.

— Mai întâi va trebui să trecem de lei, zise Jo, ca şi cum ar fi încântat-o această perspectivă.

Capitolul VI

BETH GĂSEŞTE PALATUL MINUNILOR

Casa cea mare s-a dovedit a fi un Palat al Minunilor, deşi le-a luat ceva timp tuturor pentru a putea intra, iar lui Beth i s-a părut foarte greu să treacă de lei. Bătrânul domn Laurence era cel mai mare dintre ei. Dar după ce le-a chemat acolo şi după ce a spus câte ceva amuzant sau amabil fiecărei fetiţe şi a vorbit despre vremurile trecute cu mama lor, nimănui nu i-a mai fost teamă de el, mai puţin timidei Beth. Celălalt „leu” era faptul că ele erau sărace şi Laurie era bogat, acest lucru le făcea să roşească atunci când primeau din partea lui atenţii pentru care nu îl puteau răsplăti la rândul lor. Dar, după un timp, au înţeles că el le considera binefăcătoarele lui şi nu putea face destul pentru a-şi arăta recunoştinţa pentru primirea călduroasă a doamnei March, compania lor veselă şi alinarea pe care o găsea în casa lor umilă. Aşa că în curând şi-au uitat mândria şi au fost buni unii cu alţii, fără să stea să judece a cui bunătate era mai mare.

S-au întâmplat atunci tot felul de lucruri plăcute, căci această nouă prietenie înflorea ca florile de primăvară. Toată lumea îl plăcea pe Laurie, iar el i-a spus profesorului său că „domnişoarele March sunt nişte fete minunate”. Cu neasemuitul entuziasm al tinereţii, preţuindu-l, l-au luat pe băiatul singuratic în mijlocul lor, iar el considera compania acestor fete cu suflete simple ceva fermecător şi inocent. Neavând până atunci mamă sau surori, începu să simtă curând influenţa lor, iar purtarea lor vioaie îl făcu să se simtă ruşinat de viaţa de trândăveală pe care o dusese până atunci. Se săturase de cărţi şi acum găsea oamenii atât de interesanţi, încât domnul Brooke fu nevoit să-i facă nişte caracterizări foarte neplăcute, pentru că Laurie se grăbea să-şi termine lecţiile pentru a fugi la familia March.

— Nu contează, lasă-l să ia o vacanţă şi va recupera mai târziu, zicea bătrânul domn. Doamna aceea amabilă, vecina noastră, spune că studiază prea mult şi are nevoie de compania tinerilor, de distracţie şi de mişcare. Cred că are dreptate: l-am cocoloşit pe băiat de parcă aş fi fost bunica lui. Lasă-l să facă ce vrea, atât timp cât e fericit. Nu poate săvârşi vreo prostie în acea micuţă „mănăstire”. Iar doamna March face mai mult pentru el decât putem face noi.

Şi cât de bine se mai distrau! Piese de teatru, plimbări cu sania şi cu patinele, seri atât de plăcute în vechiul salon şi, din când în când, întâlniri încântătoare în casa

cea mare. Meg se putea plimba prin seră după pofta inimii şi putea culege flori, Jo răscolea cu lăcomie prin noua bibliotecă şi schimba păreri contradictorii cu bătrânul domn, Amy copia tablouri şi se bucura din suflet de toate acele frumuseţi, iar Laurie făcea pe stăpânul casei în cel mai amuzant mod.

Dar Beth, deşi tânjea după pianul cel mare, nu-şi putea face curaj pentru a merge la „vila fericirii”, cum o numea Meg. A însoţit-o o dată pe Jo, dar bătrânul domn, care nu ştia cât e de timidă, s-a uitat la ea atât de insistent pe sub sprâncenele lui stufoase şi i-a spus „Hei!” atât de tare, că o speriat-o de „i-au clănţănit dinţii”, după cum i-a povestit ea mamei sale. Aşa că a fugit, spunând că nu se va mai duce niciodată acolo, nici măcar de dragul pianului. Nici munca de convingere, nici promisiunile nu i-au putut înfrânge temerile, până când domnul Laurence, aflând în mod misterios totul, se hotărî să repare lucrurile. În timpul uneia din vizitele scurte pe care le-a făcut, a adus cu multă măiestrie vorba despre muzică şi a vorbit despre noii cântăreţi pe care îi văzuse, despre instrumente minunate pe care le ascultase şi a depănat atâtea anecdote minunate, încât lui Beth i-a fost imposibil să mai stea în colţul său retras şi, fascinată, s-a apropiat din ce în ce mai mult. S-a oprit în spatele scaunului său şi a stat acolo ascultând, cu ochii larg deschişi, cu obrajii îmbujoraţi de emoţia acestui spectacol neaşteptat. Nebăgând-o deloc în seamă, domnul Laurence vorbea mai departe despre lecţiile şi profesorii lui Laurie. Apoi, ca şi cum atunci i-ar fi venit ideea, îi spuse doamnei March:

— Băiatul cam neglijează muzica acum, şi mă bucur, pentru că începuse să-i placă prea mult. Dar pianul nostru stă nefolosit. Nu v-ar plăcea ca fetele să vină din când în când să mai cânte la el, doar aşa, ca să nu se dezacordeze?

Beth făcu un pas înainte, apăsându-şi mâinile cu putere ca să nu bată din palme, pentru că era o tentaţie irezistibilă, iar ideea de a cânta la acel instrument extraordinar îi tăia răsuflarea. Înainte ca mama lor să poată spune ceva, domnul Laurence continuă zâmbind:

— Nu e nevoie să vorbească cu nimeni, pot veni oricând, pentru că eu stau închis la mine în birou, în celălalt colţ al casei, Laurie lipseşte mult, iar servitorii nu mai intră în salon după ora nouă.

Apoi se ridică pentru a pleca, iar Beth se hotărî să vorbească, pentru că acest ultim aranjament îi convenea de minune.

— Vă rog, spuneţi-le domnişoarelor acest lucru. Iar dacă nu vor să vină, ei bine, nu-i nimic.

Atunci o mână mică se strecură într-a lui, şi Beth îl privi cu multă recunoştinţă, spunând în felul ei sigur, dar totuşi timid:

— Oh, ba da, domnule, vor să vină, chiar foarte mult.

— Tu eşti muziciana? întrebă el, fără să mai spună „Hei!” şi privind-o cu multă bunătate.

— Sunt Beth. Îmi place foarte mult muzica şi voi veni, dacă sunteţi sigur că nu mă va auzi nimeni şi nu voi deranja pe nimeni, adăugă ea, temându-se să nu fie nepoliticoasă şi tremurând de propriul ei curaj în timp ce vorbea.

— Nimeni, draga mea. Casa este goală jumătate din zi. Aşa că vino şi fă cât zgomot vrei tu, iar eu îţi voi rămâne îndatorat.

— Cât de bun sunteţi, domnule!

Beth se roşi ca un trandafir sub privirile lui prietenoase. Dar acum nu mai era speriată şi-i strânse mâna puternică cu recunoştinţă, pentru că nu avea cuvinte să-i mulţumească pentru darul nepreţuit pe care i-l făcuse. Bătrânul domn îi mângâie încet părul de pe frunte şi, aplecându-se, o sărută, spunându-i pe un ton pe care puţini oameni îl auziseră folosindu-l:

— Am avut odată o fetiţă cu ochi ca ai tăi. Dumnezeu să te binecuvânteze, draga mea! Bună ziua, doamnă! mai zise şi plecă foarte grăbit.

Beth se bucură alături de mama, apoi se repezi sus că să ducă vestea familiei ei de păpuşi bolnave, pentru că fetele nu erau acasă. Cât de veselă a cântat în seara aceea, şi cum au râs toate de ea, pentru că a trezit-o pe Amy din somn noaptea, cântând cu degetele pe faţa ei ca şi cum ar fi fost un pian. A doua zi, văzându-i pe amândoi domnii plecând de acasă, după două sau trei ezitări, Beth ajunse la uşa din spate şi intră, tăcută ca un şoricel, în salonul unde stătea idolul său. Ca din întâmplare, bineînţeles, pe pian erau aşezate câteva partituri frumoase, şi, cu degete tremurătoare, după mai multe ezitări pentru a asculta şi a se uita în jurul ei, Beth atinse în cele din urmă instrumentul cel mare. Imediat îşi uită teama, pe ea însăşi şi totul în afară de încântarea de nedescris pe care i-o dădea muzica, căci era ca vocea unui prieten iubit.

Rămase până când veni Hannah s-o ia la cină. Dar nu avea poftă de mâncare, ci doar stătea şi zâmbea la toată lumea într-o stare generală de beatitudine.

După aceea, micuţa bonetă cafenie se strecură prin gardul viu aproape în fiecare zi, iar marele salon era bântuit de un spirit al muzicii care venea şi pleca neobservat. Nu ştia că de multe ori domnul Laurence deschidea uşa biroului pentru a auzi cântecele vechi care îi plăceau, nu l-a văzut niciodată pe Laurie stând de pază pe hol pentru a-i îndepărta pe servitori de salon, nu bănuia că partiturile noi şi cărţile cu exerciţii pe care le găsea pe pian erau puse acolo special pentru ea, iar când vorbea despre muzică acasă, se gândea doar cât este de bine să spună lucruri care o încântau atât de mult. Aşa că se simţea minunat şi înţelese, cum nu se întâmpla mereu, că împlinirea dorinţei sale era tot ceea ce sperase. Poate pentru că era atât de recunoscătoare pentru această binecuvântare, i se oferi una şi mai mare, dar, în orice caz, le merita pe amândouă.

— Mamă, am să-i lucrez domnului Laurence o pereche de papuci de casă. El este atât de bun cu mine, că trebuie să-i mulţumesc şi nu ştiu cum s-o fac altfel. E bine să fac asta? întrebă Beth, la câteva săptămâni după acea vizită memorabilă.

— Da, draga mea. Îi va face mare plăcere şi va fi un mod frumos de a-i mulţumi. Fetele te vor ajuta, iar eu voi cumpăra materialul, răspunse doamna March, căreia îi făcea o plăcere deosebită să-i îndeplinească cererile lui Beth, întrucât aceasta rareori cerea ceva pentru ea.

După mai multe discuţii serioase cu Meg si Jo, modelul fu ales, materialele cumpărate şi papucii începuţi. Au ales un material purpuriu cu panseluţe, iar Beth lucra fără încetare, primind ajutor la părţile mai grele. Era o fată foarte pricepută şi îi termină înainte să se plictisească cineva de ei. Apoi scrise un bilet scurt şi simplu şi, cu ajutorul lui Laurie, îi strecură în birou într-o dimineaţă, înainte ca bătrânul domn să se trezească.

Când emoţiile trecură, Beth aşteptă să vadă ce se întâmplă. Trecu toată ziua şi o parte din următoarea, înainte să primească vreo veste, şi începu să se teamă că îşi jignise prietenul. În după-amiaza celei de a doua zile, plecă să facă un comision şi să o plimbe pe biata ei păpuşă Joanna. Când ieşi pe stradă, la întoarcere, văzu trei, nu, patru capete iţindu-se la geam! Erau fetele care, de cum o văzură, îi făcură cu mâna şi strigară cu voci vesele:

— Ai primit o scrisoare de la bătrânul domn! Vino repede s-o citeşti!

— Beth, începu Amy, ţi-a trimis… dar nu mai continuă, pentru că Jo o întrerupse închizând fereastra.

Beth se repezi înăuntru foarte curioasă. La uşă, surorile ei o luară şi o purtară spre salon într-o procesiune triumfală, strigând în cor: „Uite! Uite!”. Beth se uită şi se făcu palidă de încântare şi surprindere, pentru că în faţa ei se afla un pian minunat, cu o scrisoare pe el, adresată „domnişoarei Elisabeth March”.

— Pentru mine? zise Beth, ţinându-se de Jo şi simţind că o să leşine, pentru că era copleşită.

— Da, e pentru tine, scumpa mea. Nu-i aşa că e foarte frumos din partea lui? Nu crezi că e cel mai drăguţ bătrânel din lume? Ai cheia în scrisoare. Nu am deschis-o, dar murim de curiozitate să ştim ce scrie, spuse Jo, îmbrăţişându-şi sora şi oferindu-i scrisoarea.

— Citeşte-o tu! Eu nu pot! Mă simt atât de ciudat! Oh, e mult prea frumos! şi Beth îşi ascunse faţa în şorţul lui Jo, puţin invidioasă pe cadoul ei.

Jo deschise scrisoarea şi începu să râdă pentru că primele cuvinte pe care le citi fură:

— „Domnişoară March, dragă doamnă…”

— Ce frumos sună! Mi-ar plăcea să-mi scrie şi mie cineva aşa, zise Amy, care considera formula aceea învechită foarte elegantă.

— „Am avut multe perechi de papuci în viaţă, dar niciodată nu am avut unii care să mi se potrivească atât de bine ca aceştia”, continuă Jo. „Panselele sunt florile mele preferate şi îmi vor aminti mereu de cea care mi i-a dăruit. Îmi place să-mi onorez datoriile, aşa că ştiu că îi vei permite bătrânului domn să-ţi trimită ceva care i-a aparţinut micuţei nepoate pe care a pierdut-o. Cu mulţumiri din inimă şi cele mai bune urări, rămân prietenul tău recunoscător şi slujitorul tău fidel, James Laurence.”

— Beth, aceasta este o onoare de care trebuie să fii mândră. Laurie mi-a povestit cât de mult ţinea domnul Laurence la copilul care a murit, şi i-a păstrat toate lucruşoarele cu multă grijă. Gândeşte-te doar, ţi-a dat pianul ei. Asta înseamnă să

ai ochi mari, albaştri şi să-ţi placă muzica, zise Jo, încercând s-o liniştească pe Beth, care tremura, mai emoţionată decât fusese vreodată.

— Uite ce suporturi pentru lumânări, şi mătasea verde cu un trandafir auriu în mijloc, şi scaunul, toate sunt întregi, adăugă Meg, deschizând instrumentul şi dându-i la iveală toate minunăţiile.

— „Slujitorul tău fidel, James Laurence”, gândeşte-te numai că ţi-a scris asta. Le voi spune fetelor, vor gândi că e minunat, zise Amy.

— Încearcă-l, iubito! Hai să auzim cum sună pianul ăsta mititel, zise Hannah, care mereu lua parte la bucuriile şi la necazurile familiei.

Aşa că Beth îl încercă, şi toată lumea fu de acord că era cel mai remarcabil pian auzit vreodată. Se vedea că fusese proaspăt acordat, dar, aşa perfect cum era, cred că farmecul lui stătea în cea mai fericită dintre toate feţele care stătea aplecată deasupra lui, căci Beth atingea cu dragoste clapele albe şi negre şi apăsa pedalele strălucitoare.

— Trebuie să mergi să-i mulţumeşti, spuse Jo ca o glumă, căci nu se gândise ca sora ei să-i urmeze sfatul.

— Da, chiar vreau. Cred că voi merge acum, înainte să mă sperii gândindu-mă la asta.

Şi, spre marele amuzament al întregii familii, Beth traversă hotărâtă grădina, gardul viu şi ajunse la uşa familiei Laurence.

— Mă jur pe viaţa mea dacă ăsta nu e cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut. Pianul i-a sucit capul. Altfel nu s-ar fi dus de bunăvoie, zise Hannah, privind în urma ei, în timp ce fetele amuţiseră în faţa minunii.

Ar fi fost şi mai uimite dacă ar fi văzut-o pe Beth după aceea. Dacă mă credeţi, s-a dus şi a bătut la uşa biroului fără să se mai gândească, iar când o voce aspră a strigat „Intră!”, chiar a intrat, s-a dus direct la domnul Laurence, care era foarte surprins, şi i-a întins mâna spunând, cu o mică tremurătură a vocii:

— Domnule am venit să vă mulţumesc pentru…

Dar nu a mai terminat, pentru că el părea atât de prietenos, încât şi-a uitat

discursul şi, amintindu-şi doar că o pierduse pe fetiţa pe care o iubise, şi-a pus mâinile în jurul gâtului lui şi l-a sărutat.

Dacă acoperişul casei s-ar fi prăbuşit atunci, bătrânul domn nu ar fi fost mai uimit. Dar i-a plăcut, da, i-a plăcut la nebunie şi a fost atât de mişcat şi de mulţumit de acel sărut încrezător, că i-a dispărut toată asprimea. A luat-o, aşadar, pe genunchi şi şi-a lipit obrazul lui plin de riduri de cel îmbujorat al ei, simţindu-se ca şi cum ar fi primit-o pe nepoţica lui înapoi. Începând din acel moment, Beth a încetat să se mai teamă de el şi a stat acolo, vorbind foarte în largul ei, ca şi cum l-ar fi cunoscut toată viaţa, căci dragostea ne alungă teama, iar recunoştinţa poate învinge mândria. Când s-a dus acasă, el a condus-o până la poartă, i-a strâns cordial mâna şi şi-a dus mâna la pălărie, stând drept ca un domn ceremonios ce era, în timp ce ea se îndepărta.

Când fetele văzură acest spectacol, Jo începu să danseze, ca să-şi exprime bucuria, Amy aproape căzu de la geam de uimire, iar Meg exclamă, cu mâinile ridicate:

— Ei, cred că lumea asta e pe sfârşite!

Capitolul VII

VALEA UMILINŢEI LUI AMY

— Băiatul ăsta e un ciclop perfect, nu-i aşa? zise Amy într-o zi, pe când Laurie călărea.

— Cum îndrăzneşti să-i spui aşa, când are amândoi ochii, şi chiar unii foarte frumoşi! strigă Jo, care nu putea suporta vreo remarcă răutăcioasă la adresa prietenului ei.

— N-am spus nimic despre ochii lui şi nu înţeleg de ce te superi când eu admir felul în care călăreşte.

— Oh, Doamne! Gâsculiţa asta a vrut să spună centaur şi a nimerit ciclop! exclamă Jo.

Şi-a lipit obrazul lui plin de riduri de cel îmbujorat al ei,

simţindu-se ca şi cum ar fi primit-o pe nepoţica lui înapoi.

— Nu e nevoie să fii atât de nepoliticoasă, e doar o „gaură de memorie”, cum zice domnul Davis, răspunse Amy, punând-o pe Jo la punct cu toată latina ei. Mi-ar plăcea să am şi eu bani, din cei pe care Laurie îi cheltuie pe acel cal, adăugă ca pentru sine, sperând totuşi ca surorile ei s-o audă.

— De ce? întrebă Meg, cu blândeţe, pentru că Jo izbucnise în râs la această nouă replică a lui Amy.

— Am nevoie de ei. Sunt foarte îndatorată şi nu mai primesc bani decât peste o lună.

— Ai datorii, Amy? Ce vrei să spui? întrebă Meg, serioasă.

— Păi datorez cel puţin o duzină de acadele şi nu le pot plăti până nu primesc bani, pentru că mămica mi-a interzis să fac datorii la prăvălie.

— Povesteşte-mi tot. Acum acadelele sunt la modă? Înainte erau bucăţele de catifea din care făceaţi mingi.

Meg încerca să pară încruntată, în timp ce Amy era serioasă.

— Păi, vezi tu, fetele cumpără mereu, şi, dacă nu vrei să fii considerată răutăcioasă, trebuie să cumperi şi tu. Acum sunt doar acadele, toată lumea mănâncă aşa ceva la şcoală şi le schimbă pe peniţe, pe inele cu mărgele, pe păpuşi de hârtie sau pe orice altceva ai nevoie. Dacă o fată o place pe alta îi dă o acadea, dacă e supărată pe ea, mănâncă una în faţa ei, fără s-o lase măcar s-o lingă. Le cumpără cu rândul, iar eu am primit atât de multe, fără să dau nici una înapoi, şi trebuie s-o fac, pentru că e o datorie de onoare.

— Cât costă toate? întrebă Meg, scoţându-şi poşeta.

— Douăzeci şi cinci de cenţi sunt de-ajuns, şi câţiva în plus ca să-ţi cumpăr şi

ţie. Nu-ţi plac acadelele?

— Nu prea. Ia tu şi partea mea. Poftim banii! Ţine-i cât poţi, pentru că nu sunt prea mulţi.

— Oh, îţi mulţumesc! Cred că e atât de bine să ai bani de buzunar! Va fi bine de mine, pentru că nu am mâncat nici o acadea săptămâna asta. N-am vrut să primesc nici una, pentru că nu puteam da nimic înapoi, şi chiar îmi era poftă.

A doua zi, Amy a cam întârziat la şcoală, dar nu a rezistat tentaţiei de a scoate la vedere un pachet de hârtie maronie, înainte de a-l ascunde în pupitru. În următoarele minute, zvonul că Amy March are douăsprezece acadele delicioase (mâncase una pe drum) şi va face cinste se răspândi în grupul ei, şi atenţiile prietenelor deveniră copleşitoare. Katy Brown o invită imediat la următoarea ei petrecere, Mary Kingsley insistă să-i împrumute ceasul ei până la pauză, iar Jenny Snow, o fetiţă amuzantă şi ironică, ce râsese de Amy pentru că nu avea acadele, îngropă imediat securea războiului şi se oferi s-o ajute cu nişte calcule mai grele. Dar Amy nu uitase remarcele usturătoare ale domnişoarei Snow despre „unele persoane care aveau nasul prea mic pentru a mirosi acadelele altora şi oameni care nu erau prea mândri să le ceară”, aşa că imediat îi zdrobi orice speranţă, transmiţându-i mesajul că: „Nu e nevoie să fii atât de politicoasă dintr-o dată, pentru că oricum n-o să primeşti nici una”.

Se întâmplă ca în acea dimineaţă un distins personaj să le viziteze şcoala, iar hărţile frumos colorate ale lui Amy fură lăudate, onoare care a jignit pe inamica ei domnişoara Snow şi a făcut-o pe domnişoara March să-şi dea aerele unei vedete. Dar, vai! mândria precede căderea, iar răzbunătoarea Snow întoarse situaţia în favoarea sa. Imediat ce musafirul îşi împărţise laudele sale seci şi ieşise din clasă, Jenny, prefăcându-se că pune o întrebare importantă, îi spusese domnului Davis, profesorul, că Amy March are acadele în bancă.

Domnul Davis declarase acadelele marfă de contrabandă şi jurase solemn să pedepsească în public prima persoană care va fi prinsă încălcând legea. Acest om răbdător reuşise să scape de guma de mestecat, după multe şi anevoioase încercări, pusese pe foc toate revistele şi romanele confiscate şi suprimase o poştă privată, interzisese strâmbăturile, poreclele şi caricaturile şi făcuse tot ce-i stătea în puteri pentru a ţine în frâu cincizeci de fete năzdrăvane. Băieţii pun răbdarea adulţilor foarte mult la încercare, Dumnezeu ştie, dar fetele sunt mult mai rele, mai ales cu domnii nervoşi, cu apucături tiranice şi nu cu mult mai mult

talent pedagogic decât domnul Blimber. Domnul Davis ştia greacă, latină, algebră şi tot felul de alte ştiinţe, aşa că era considerat un profesor bun, iar manierele, sentimentele şi exemplul său nu erau socotite ca fiind prea importante. Era un moment foarte nepotrivit pentru a o denunţa pe Amy, iar Jenny ştia acest lucru. Domnul Davis băuse o cafea prea tare în acea dimineaţă, apoi bătea un vânt care îi făcea rău la reumatism, iar elevele lui nu-l tratau cu respectul pe care considera că-l merită. Deci, pentru a folosi limbajul dacă nu elegant, atunci expresiv al unei şcolăriţe, era „nervos ca o vrăjitoare şi pornit ca un urs”. Cuvântul „acadele” fu ca o scânteie pentru praful de puşcă. Faţa lui palidă se înroşi, şi se agăţă de catedră cu o energie care o făcu pe Jenny să se repeadă la locul ei cu o rapiditate extraordinară.

— Domnişoarelor, fiţi atente, vă rog!

La acest ordin sever, rumoarea încetă şi cincizeci de perechi de ochi albaştri, negri, verzi şi căprui se opriră pe figura lui încremenită.

— Domnişoară March, vino la catedră!

Amy se ridică, părând foarte calmă, dar o stăpânea o teamă secretă, pentru că acadelele cântăreau adânc în conştiinţa ei.

— Adu cu tine acadelele pe care le ai în pupitru, fu comanda neaşteptată, care o ţintui locului, înainte să iasă din bancă.

— Nu le lua pe toate, şopti vecina ei, o fetiţă cu multă prezenţă de spirit.

Amy luă repede vreo şase şi i le arătă domnului Davis, sperând că orice om cu inimă se va îmbuna când le va simţi mirosul. Din nefericire, domnul Davis nu putea suferi acel miros, aşa că dezgustul se adăugă furiei.

— Sunt toate?

— Nu chiar, se bâlbâi Amy.

— Adu-le şi pe celelalte imediat.

Cu o privire desperată către prietenele ei, se supuse.

— Eşti sigură că nu mai sunt şi altele?

— Eu nu mint niciodată, domnule.

— Văd. Acum ia aceste chestiile astea dezgustătoare, două câte două, şi aruncă-le pe geam.

Se auzi un oftat prelung, care creă un mic curent, în timp ce speranţa le părăsi şi trataţia era răpită buzelor lor nerăbdătoare. Roşie de ruşine şi supărare, Amy făcu drumul dus şi întors de şase ori şi, cu fiecare acadea delicioasă şi înmiresmată care-i zbura din mână, un strigăt din stradă însoţea supărarea fetelor, pentru că gustarea lor căzuse în mâinile copiilor irlandezi, care erau duşmanii lor declaraţi. Asta era prea mult, toate îi aruncară priviri supărate lui Davis, şi o iubitoare pasionată a acadelelor izbucni în plâns.

Când Amy termină, domnul Davis scoase un „Hm!” ameninţător şi spuse, în cel mai inexpresiv mod:

— Domnişoarelor, vă amintiţi ce v-am spus acum o săptămână? Îmi pare rău că s-a întâmplat acest lucru. Dar eu nu pot permite ca regulile mele să fie încălcate şi mereu îmi ţin cuvântul. Domnişoară March, întinde palma!

Amy îşi puse amândouă mâinile la spate, implorându-l cu privirea mult mai bine decât ar fi putut s-o facă în cuvinte. Era printre favoritele „bătrânului Davis”, cum bineînţeles că i se spunea şi cred că şi-ar fi încălcat cuvântul, dacă una dintre fete nu ar fi şuierat de indignare. Acel şuierat, aşa slab cum fusese, îl enervă pe irascibilul domn şi îi hotărî soarta micii răufăcătoare.

— Mâna, domnişoară March! fu singurul răspuns pe care îl primi la rugămintea ei mută.

Prea mândră ca să plângă sau să se roage de el, Amy strânse din dinţi, îşi dădu capul pe spate cu dispreţ şi suportă fără să crâcnească mai multe lovituri peste palma ei micuţă. Nu au fost nici multe, nici grele, dar acest lucru nu conta pentru ea. Era lovită pentru prima oară în viaţă, iar în ochii ei ruşinea era la fel de mare ca şi când ar fi trântit-o la pământ cu loviturile.

— Acum vei sta pe podium până la pauză, zise domnul Davis, hotărât să ducă pedeapsa începută până la capăt.

A fost oribil. Ar fi fost destul de rău să meargă la locul ei şi să vadă privirile compătimitoare ale prietenelor ei, sau pe cele satisfăcute ale celor câtorva

inamice, dar să stea în faţa întregii şcoli, plină de ruşine, părea imposibil, şi pentru o secundă simţi că ar putea să se prăbuşească acolo şi să moară de plâns. Simţul amar al nedreptăţii şi gândul la Jenny Snow o ajutară să suporte şi, luându-şi în primire locul de ruşine, îşi fixă privirea pe burlanul de la sobă care îi evoca sute de figuri şi stătu acolo, atât de nemişcată şi de albă, că fetelor le fu foarte greu să înveţe mai departe cu acea figură patetică în faţa lor.

În următoarele cincisprezece minute, fetiţa mândră şi sensibilă suferi o ruşine pe care nu avea s-o uite. Altora le putea părea un lucru neînsemnat, dar pentru ea era o experienţă dureroasă, căci în cei doisprezece ani de viaţă avusese parte numai de dragoste şi nu mai primise o asemenea lovitură. Durerea din inimă şi amorţeala mâinii fură uitate la gândul că: „Va trebui să povestesc acasă şi vor fi foarte dezamăgite de mine!”

Cele cincisprezece minute părură o oră, dar, în cele din urmă, se sfârşiră, iar cuvântul „Pauză!” nu sunase niciodată mai bine pentru ea.

— Poţi pleca, domnişoară March, zise domnul Davis, arătând şi simţindu-se foarte stânjenit.

Nu avea să uite curând privirea plină de reproş pe care i-o aruncă Amy pe când pleca, fără să spună un cuvânt nimănui, luându-şi lucrurile şi părăsind acel loc „pentru totdeauna”, cum îşi spuse ea cu pasiune. Era într-o stare de plâns când ajunse acasă, şi când sosiră celelalte fete mai târziu, ţinură imediat o şedinţă plină de indignare. Doamna March nu spuse prea multe, dar părea tulburată şi o alină pe fiica ei rănită în cel mai tandru mod.

Meg spălă mâna umflată cu glicerină şi lacrimi. Beth simţi că nici pisicuţele ei nu sunt un leac destul de puternic pentru o asemenea durere. Jo propuse furioasă ca domnul Davis să fie arestat imediat, iar Hannah îşi ridică pumnul ameninţându-l pe „ticălos” şi zdrobi cartofii pentru cină ca şi cum ar fi fost chiar el în locul lor.

Nimeni nu observase fuga lui Amy, decât colegele ei cele mai apropiate, dar fetele descoperiră că în acea după-amiază domnul Davis era neobişnuit de nervos. Chiar înainte de închiderea şcolii, apăru Jo, cu o expresie sumbră pe faţă, în timp ce se îndreptă spre catedră cu o scrisoare de la mama ei. Apoi luă lucrurile lui Amy şi plecă, ştergându-se pe picioare foarte meticulos la ieşire, ca şi cum s-ar fi scuturat de murdăria acelui loc.

— Da, poţi să lipseşti o vreme de la şcoală, dar vreau să studiezi în fiecare zi cu Beth, zise doamna March în acea seară. Nu sunt de acord cu pedepsele fizice, mai ales pentru fete. Nu îmi place metoda domnului Davis şi nu cred că fetele cu care eşti prietenă te ajută prea mult, aşa că îi voi cere sfatul tatălui tău înainte de a te trimite în altă parte.

— Ce bine! Mi-ar plăcea să plece toate fetele şi să rămână fără şcoala lui. Îmi vine să înnebunesc când mă gândesc la acadelele alea minunate, suspină Amy, cu aerul unui martir.

— Nu-mi pare rău că le-ai pierdut, pentru că ai încălcat regulile şi meritai să fii pedepsită pentru neascultarea ta, fu răspunsul sever, care cam dezamăgi pe cea care se aştepta doar la compătimire.

— Vrei să spui că-ţi pare bine că am fost făcută de ruşine în faţa întregii şcoli? se plânse Amy.

— Eu nu te-aş fi pedepsit în felul ăsta, răspunse mama ei, dar nu sunt sigură dacă nu-ţi va face mai mult bine decât o metodă mai blândă. Devii cam încrezută, draga mea, şi ar fi timpul să începi să te dezveţi de acest lucru. Ai multe daruri şi virtuţi, dar nu e nevoie să faci paradă de ele, pentru că îngâmfarea strică toate calităţile. Nu e nici un pericol ca talentele şi bunătatea să fie trecute cu vederea mult timp şi chiar dacă ar fi aşa, conştiinţa faptului că le posezi şi le foloseşti cum trebuie îţi va aduce mulţumire, iar marele farmec al puterii sufleteşti e modestia.

— Aşa este! exclamă Laurie, care juca şah cu Jo într-un colţ. Odată am cunoscut o fată foarte talentată la muzică şi ea nici nu ştia asta, nici nu ghicea ce melodii minunate compunea când era singură şi nu ar fi crezut dacă i-ar fi spus cineva.

— Mi-ar fi plăcut s-o cunosc pe această fată, poate m-ar fi ajutat şi pe mine, eu sunt aşa de prostuţă, zise Beth, care stătea lângă el ascultându-l cu atenţie.

— O cunoşti poate mai bine decât ar putea oricine altcineva, răspunse Laurie, privind-o cu atâta şiretenie în ochii lui negri şi veseli, că Beth roşi imediat şi îşi ascunse faţa în perne, copleşită de această descoperire neaşteptată.

Jo îl lăsă pe Laurie să câştige partida, ca să-l răsplătească pentru lauda adusă lui Beth, pe care, după acel compliment, nu o mai putură convinge să cânte. Aşa că Laurie se strădui şi cântă minunat, fiind într-o dispoziţie foarte veselă, căci celor

din familia March rareori le arăta faţa lui capricioasă. Când plecă, Amy, care stătuse gânditoare toată seara, pe neaşteptate, ca şi cum ar fi fost foarte preocupată de acea idee, întrebă:

— Laurie e un băiat deosebit?

— Da, are o educaţie excelentă şi e foarte talentat. Va fi un băiat bun, dacă nu va fi răsfăţat prea mult, răspunse mama ei.

— Şi nu e îngâmfat, nu-i aşa? făcu Amy.

— Absolut deloc. De aceea e atât de fermecător şi ne place atât de mult.

— Înţeleg. E bine să fii talentat şi elegant, dar să nu faci caz de asta, zise Amy, gânditoare.

— Aceste lucruri, dacă sunt folosite cu modestie, se văd în felul de a fi al fiecăruia, dar nu trebuie să le scoţi în evidenţă, zise doamna March.

— Cum nu e bine nici să-ţi porţi toate rochiile, bonetele şi fundele de-o dată, doar ca să vadă lumea că ai, zise Jo, şi predica se termină cu o veselie generală.

Capitolul VIII

JO ÎL CUNOAŞTE PE NECURATUL

— Fetelor, unde vă duceţi? întrebă Amy, intrând în camera lor într-o sâmbătă după-amiază şi văzând că se pregăteau să iasă, cu un aer foarte serios care îi înflăcără imaginaţia.

— Nu contează, fetiţele nu au trebui să pună întrebări, zise Jo, cu asprime.

Dacă ceva ne jigneşte foarte mult sentimentele în copilărie este să ni se spună acest lucru. Iar să ni se spună: „Pleacă de aici, drăguţă” e şi mai rău. Amy se supără de această insultă şi se hotărî se afle secretul, chiar dacă ar fi însemnat să le descoase o oră. Întorcându-se spre Meg, care nu o refuza niciodată prea mult timp, zise linguşitor:

— Te rog, spune-mi! Lasă-mă şi pe mine să merg, pentru că Beth cântă la pian, şi eu n-am nimic de făcut şi sunt atât de singură.

— Nu pot, draga mea, pentru că nu ai fost invitată, începu Meg.

Dar Jo o întrerupse, nerăbdătoare:

— Meg, taci, o să strici totul! Nu poţi merge cu noi, Amy, aşa că nu fi copil şi nu te mai smiorcăi.

— Mergeţi undeva cu Laurie, ştiu eu. Vorbeaţi în şoaptă şi râdeaţi împreună pe canapea, aseară, şi v-aţi oprit când am intrat eu. Nu mergeţi cu el?

— Ba da. Acum fii cuminte şi nu ne mai deranja.

Amy scoase limba, dar se uită şi o văzu pe Meg punându-şi un evantai în buzunar.

— Ştiu! Ştiu! Mergeţi să vedeţi spectacolul cu „Cele Şapte Castele”! strigă ea, adăugând hotărâtă: Şi voi merge şi eu, căci am banii mei de buzunar, şi aţi fost rele că nu mi-aţi spus la timp.

— Ascultă-mă un minut şi fii copil cuminte, zise Meg, cu blândeţe. Mama nu

vrea să mergi săptămâna asta, pentru că ochii tăi nu vor putea suporta lumina spectacolului. Poţi merge săptămâna viitoare cu Beth şi Hannah şi să te simţi foarte bine.

— Dar îmi place mai mult să merg cu voi şi cu Laurie. Vă rog, luaţi-mă! Am zăcut atâta cu răceala asta şi am stat închisă şi acum vreau să mă distrez. Te rog, Meg! O să fiu cuminte, îşi pledă Amy cauza, încercând să fie cât mai patetică.

— Poate că am putea s-o luăm. Nu cred că mama s-ar supăra dacă am înfofoli-o bine, începu Meg.

— Dacă merge ea, nu mai merg eu, şi dacă nu merg eu, lui Laurie nu-i va plăcea. Şi ar fi foarte nepoliticos, când el ne-a invitat doar pe noi, s-o aducem şi pe Amy. Nu cred că i-ar conveni să meargă undeva unde prezenţa ei nu este dorită, zise Jo, hotărâtă, pentru că îi displăcea ideea de a supraveghea un copil capricios, când ea voia să se distreze.

Tonul şi purtarea ei o supărară pe Amy, care începu să se încalţe, spunând, pe un ton grav:

— Voi merge cu voi. Meg a zis că pot să vin, şi dacă îmi plătesc singură biletul, Laurie nu va avea nimic de-a face cu mine.

— Nu poţi să stai cu noi pentru că avem locuri rezervate, şi nu trebuie să stai singură. Aşa că Laurie îţi va ceda locul lui şi asta ne va strica plăcerea. Sau va lua alt loc pentru tine, şi asta nu e frumos pentru că nu ai fost invitată. Nu te vei mişca de aici, o certă Jo, mai supărată ca oricând, pentru că, în graba ei, se lovise la deget.

Stând pe podea, cu o cizmă în picior, Amy începu să plângă, iar Meg prinse s-o consoleze, când Laurie le strigă de jos, şi cele două fete plecară grăbite, lăsându-şi sora supărată şi văicărindu-se pentru că uneori uita atitudinea ei de om mare şi se purta ca un copil răsfăţat. Chiar în timp ce se pregăteau de plecare, Amy strigă de pe scară, pe un ton ameninţător:

— O să-ţi pară rău pentru asta, Jo March! O să vezi tu!

— Măi să fie! răspunse Jo, trântind uşa.

S-au distrat foarte bine, pentru că spectacolul „Cele şapte castele de pe locul de

diamant” era cu adevărat extraordinar. Dar, în ciuda personajelor amuzante, a elfilor strălucitori şi a prinţilor şi prinţeselor, bucuria lui Jo avea în ea un gust amar. Cârlionţii blonzi ai reginei îi aminteau de cei ai lui Amy, iar între acte se amuza întrebându-se ce ar întreprinde sora ei pentru a o face „să-i pară rău”. Ea şi Amy se certaseră de multe ori până atunci, pentru că amândouă erau iuţi la mânie şi se supărau rău de tot când erau provocate. Amy o tachina pe Jo, iar Jo o irita pe Amy şi, din când în când, izbucneau certuri de care amândouă erau apoi foarte ruşinate. Deşi era mai mare, Jo se controla mai greu şi se chinuia să-şi înfrâneze temperamentul războinic care îi aducea mereu numai necazuri. Supărarea ei nu dura niciodată mult şi după ce îşi mărturisea greşeala se căia şi încerca să fie mai bună. Surorile ei spuneau că le place s-o supere pe Jo, pentru că după aceea era ca un îngeraş. Biata Jo încerca cu desperare să fie bună, dar duşmanul dinăuntrul ei era mereu gata să izbucnească şi s-o învingă şi i-au trebuit ani de eforturi pentru a-l înfrânge.

Când s-au întors acasă, au găsit-o pe Amy citind în salon. Îşi luase un aer jignit şi nu ridică ochii din carte şi nu le întrebă nimic. Poate curiozitatea ar fi învins resentimentele, dacă Beth n-ar fi fost acolo să întrebe şi să primească o descriere fidelă a piesei. Ducându-se sus să-şi pună la loc pălăria cea bună, prima privire a lui Jo fu înspre biroul ei pentru că, la ultima lor ceartă, Amy se consolase răsturnând sertarul de sus al lui Jo. Totuşi, toate lucrurile erau la locul lor şi, după o privire grăbită prin toate dulapurile, genţile şi cutiile ei, Jo hotărî că Amy îi iertase şi-i uitase toate greşelile.

Aici Jo se înşela, pentru că a doua zi făcu o descoperire care produse un adevărat scandal. Meg, Beth şi Amy stăteau împreună, după-amiază târziu, când Jo năvăli în încăpere, foarte nervoasă şi întrebând precipitată:

— Mi-a luat cineva cartea?

Surprinse, Meg şi Beth răspunseră imediat „Nu!”. Amy zgândărea focul şi nu spuse nimic. Jo o văzu roşind şi se repezi la ea.

— Amy, cartea e la tine.

— Nu, nu e la mine.

— Atunci ştii unde e!

— Nu, nu ştiu.

— Asta-i o minciună! strigă Jo, luând-o de umeri şi aruncându-i o privire atât de furioasă, că ar fi speriat şi un copil mai curajos decât Amy.

— Nu e o minciună. Nu e la mine, nu ştiu unde e şi nici nu-mi pasă.

— Ştii tu ceva despre ea şi ar fi bine să-mi spui imediat, sau te voi forţa! şi Jo o zgâlţâi puţin.

— Ţipă cât vrei, că n-o să-ţi mai vezi cartea aia stupidă şi veche! strigă Amy, enervându-se la rândul ei.

— De ce nu?

— Pentru că am ars-o!

— Ce?! Cartea la care ţineam atât şi pe care voiam s-o termin înainte să se întoarcă tata! Chiar ai ars-o!? zise Jo, pălind, cu ochii arzători şi ţinând-o strâns pe Amy.

— Da! Am ars-o! Ţi-am spus că o să plăteşti pentru cât de rea ai fost ieri şi…

Amy nu mai putu continua, căci furia pusese stăpânire pe Jo care o scutura pe Amy făcând-o să-i clănţăne dinţii în gură şi strigând la ea cu durere:

— Copil rău ce eşti! N-o voi putea rescrie niciodată şi nu te voi ierta toată viaţa!

Meg se repezi s-o salveze pe Amy, iar Beth o împăcă pe Jo, care îşi ieşise cu totul din fire. Dându-i o lovitură de despărţire surorii sale, fugi afară din cameră până la vechea sofa de pe pervaz şi termină acolo lupta de una singură.

Jos furtuna se linişti, pentru că doamna March venise acasă şi, auzind povestea, o făcuse pe Amy să înţeleagă cât rău îi pricinuise surorii sale. Cartea lui Jo era mândria inimii ei şi era privită de familie ca o încercare literară foarte promiţătoare. Conţinea doar vreo şase basme, dar Jo lucrase la ele cu multă atenţie, punând mult suflet în munca ei, sperând să poată scrie ceva suficient de bun pentru a fi publicat. Tocmai le copiase cu multă grijă şi rupsese vechiul manuscris, aşa că focul lui Amy distrusese munca mai multor ani. Pentru alţii părea doar o mică pierdere, dar pentru Jo era o calamitate îngrozitoare şi simţea că niciodată nu va mai putea fi reparată. Beth plângea ca şi cum ar fi pierdut un pisoi, iar Meg sări să-şi apere protejata. Doamna March era gravă şi îndurerată,

iar Amy simţea că nimeni nu avea să o mai iubească până nu îşi va cere iertare pentru fapta pe care o regreta mai mult decât oricine altcineva.

Când sună clopoţelul pentru ceai, Jo reapăru părând atât de supărată şi inabordabilă, încât lui Amy îi trebui tot curajul ca să-i spună slab:

— Te rog, iartă-mă, Jo. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Nu te voi ierta niciodată, fu răspunsul lui Jo şi, din acel moment, o ignoră cu totul.

Nimeni nu vorbea despre nenorocire — nici măcar doamna March — pentru că toate ştiau din experienţă că Jo era în acea stare de spirit în care cuvintele lor erau inutile, iar cel mai înţelept lucru era să aştepte până când un mic incident, sau propria ei natură generoasă vor atenua supărarea lui Jo şi vor calma spiritele. Nu a fost deloc o seară fericită, pentru că, deşi coseau ca de obicei, în timp ce mama lor le citea cu glas tare din Brenner, Scott şi Edgeworth, ceva lipsea, şi dulcea linişte a casei lor fusese deranjată. Au simţit acest lucru cel mai mult când a venit vremea să cânte, întrucât numai Beth cânta la pian, pe când Jo stătea împietrită ca o statuie, iar Amy cedă de tot, astfel că doar Meg şi doamna March cântau. Dar în ciuda eforturilor lor de a fi vesele ca nişte turturele, vocile suave nu mai sunau ca de obicei şi alunecau mereu pe alături.

Când îi dădu lui Jo sărutul de noapte bună, doamna March îi şopti încet:

— Draga mea, nu lăsa supărarea să-ţi întunece sufletul. Iertaţi-vă una pe alta, ajutaţi-vă şi mâine luaţi-o de la început.

Jo ar fi vrut să-şi pună capul pe pieptul mamei sale şi să plângă până când durerea şi supărarea ar fi dispărut, dar lacrimile erau o slăbiciune nebărbătească, iar ea se simţea atât de adânc rănită, încât nu putea ierta încă. Aşa că atunci clipi din ochi cu putere, dădu din cap şi, pentru că Amy asculta, spuse cu asprime:

— A fost un lucru abominabil şi nu merită să fie iertat.

Şi cu asta merse la culcare, iar în seara aceea nu s-au mai purtat discuţii vesele între ele.

Amy era foarte jignită că eforturile ei de pace fuseseră respinse şi începu să-şi dorească să nu se fi umilit, pentru că se simţise mai rănită decât oricând şi îşi

călcase în picioare mândria într-un mod absolut exasperant. Jo încă arăta de parcă i s-ar fi înecat toată corăbiile şi nimic nu merse bine toată ziua. Dimineaţa fu foarte frig, îşi scăpă gustarea de prânz într-un canal, mătuşa March făcu o criză de nervi, Meg era gânditoare, Beth îşi compuse o figură îndurerată când ajunse acasă, iar Amy făcea tot soiul de remarce despre oameni care vorbeau mereu despre bunătate şi totuşi nu încercau acest lucru când cineva le dădea un exemplu.

„Toate sunt atât de urâcioase, o să-l rog pe Laurie să mergem să patinăm. El e mereu atât de bun şi de vesel şi mă va face şi pe mine să mă simt bine, sunt sigură”, îşi zise Jo în sinea ei şi plecă.

Amy auzi zgomotul patinelor şi privi afară, exclamând supărată:

— Ia te uită! Mi-a spus că eu voi merge să patinez data viitoare, pentru că asta e ultima gheaţă. Dar degeaba aş ruga aşa o răutăcioasă să mă ia cu ea.

— Nu spune asta, ai fost foarte rea, şi îi e greu să te ierte pentru pierderea cărţii ei dragi, dar s-ar putea s-o facă acum, şi cred că o va face, dacă o prinzi la momentul potrivit, zise Meg. Du-te după ei. Nu spune nimic până când Laurie nu o bine dispune pe Jo, apoi stai puţin tăcută şi apoi pur şi simplu sărut-o sau fă ceva frumos, şi sunt sigură că te va ierta din toată inima şi veţi fi iar prietene.

— Voi încerca, spuse Amy, pentru că sfatul i se potrivea.

Şi după ce se grăbi să se pregătească, fugi după prietenii ei, care tocmai dispăreau după deal.

Nu era mult până la râu, dar amândoi erau gata până să ajungă Amy la ei. Jo o văzu venind şi îi întoarse spatele. Laurie nu o zări, pentru că, fiind câteva zile mai calde, patina atent de-a lungul malului, încercând gheaţa.

— Voi merge eu pe prima bandă, să văd dacă e-n regulă, înainte să ne luăm la întrecere, îl auzi Amy spunând, în timp ce se îndepărta, arătând ca un urs, cu căciula şi haina tivite cu blană.

Jo o auzi pe Amy fugind în spatele ei, apoi lovindu-şi picioarele şi mâinile pe când încerca să-şi pună patinele. Dar nu se întoarse şi începu să patineze pe râu în zigzag, simţind o satisfacţie amară la necazul surorii ei. Îşi cultivase supărarea până când devenise foarte puternică şi pusese stăpânire pe ea, aşa cum fac mereu

sentimentele şi gândurile rele, dacă nu renunţăm imediat la ele. Întorcându-se, Laurie strigă:

— Rămâi pe lângă mal, nu eşti în siguranţă pe mijloc.

Jo înţelese, dar Amy tocmai se ridicase în picioare şi nu prinsese nici un cuvânt. Jo aruncă o privire peste umăr şi micul demon încă îi bolborosea în ureche:

„Nu contează dacă a auzit sau nu. Las-o să-şi poarte singură de grijă”.

Laurie dispăruse după un cot, Jo tocmai se pregătea să ia curba, iar Amy, mult în spate, se îndrepta exact spre gheaţa mai subţire din mijlocul râului. Un moment, Jo stătu nemişcată, cu un sentiment ciudat în suflet, apoi hotărî să meargă mai departe, dar ceva o reţinea şi o făcu să se întoarcă, chiar la timp pentru a o vedea pe Amy ridicând mâinile şi prăbuşindu-se într-un zgomot de gheaţă spartă, stropi de apă şi un strigăt care o făcu pe Jo să împietrească de frică. Încercă să-l strige pe Laurie, dar nu mai avea glas, încercă să se repeadă înainte, dar picioarele nu o mai ascultau şi, pentru o secundă, rămase nemişcată, uitându-se cu o expresie de groază întipărită pe faţă la mica bonetă albastră plutind pe apa neagră. Ceva trecu repede pe lângă ea şi vocea lui Laurie se auzi cu putere:

— Adu-mi un par repede, repede!

Cum a reuşit, nu ştia, dar în următoarele câteva minute acţionă ca şi cum ar fi fost posedată, supunân-du-i-se orbeşte lui Laurie care era foarte calm şi, culcat pe gheaţă, o ţinea pe Amy agăţată de braţul şi de băţul lui de hockey, până când Jo rupse un par din gard şi împreună o scoaseră pe copilă din apă, mai mult speriată decât rănită.

— Acum trebuie s-o ducem acasă cât de repede putem. Să o acoperim cu lucrurile noastre, până îi scot eu patinele astea stricate, spuse Laurie, învelind-o pe Amy în haina lui şi chinuindu-se cu şireturile care se încurcaseră tocmai atunci.

Tremurând, uzi ciuciulete şi plângând, o duseră pe Amy acasă. După toate aceste emoţii, Amy adormi înfofolită în pături în faţa unui foc mare. În timpul acelui incident Jo nu vorbise mai deloc, ci doar se mişcase, palidă şi speriată, cu hainele în dezordine, cu rochia ruptă şi mâinile rănite de la gheaţă şi de la aşchiile din gard. Când Amy adormise liniştită, în casă nu se mai auzea nici un zgomot. Doamna March, care stătea lângă pat, o chemă pe Jo la ea şi începu să-i

îngrijească mâinile rănite.

— Eşti sigură că îi e bine? şopti Jo, privind cu remuşcare la căpşorul auriu, care ar fi putut să-i fie răpit pentru totdeauna sub gheaţa înşelătoare.

— Da, destul de bine, draga mea. Nu e rănită, şi cred că nici nu va răci, aţi făcut bine că aţi învelit-o şi aţi adus-o acasă imediat, răspunse mama ei, bucuroasă.

— Laurie a făcut totul, eu am lăsat-o să cadă. Mămico, dacă ar muri, ar fi doar vina mea! şi Jo se prăbuşi lângă pat, într-o criză de plâns, povestind tot ce se întâmplase, condamnându-şi asprimea inimii şi oftând de fericire că fusese cruţată de greaua pedeapsă pe care ar fi primit-o dacă Amy ar fi păţit ceva. Temperamentul meu dificil e de vină! Încerc să mă calmez, cred că am reuşit, şi apoi izbucnesc mai rău ca oricând. Oh, mamă, ce să fac? Ce să fac? strigă biata Jo, disperată.

— Ai grijă şi roagă-te, draga mea. Niciodată să nu renunţi să încerci şi niciodată să nu crezi că nu îţi poţi repara greşelile, zise doamna March, sărutând atât de tandru obrazul înlăcrimat, că Jo plânse şi mai tare.

— Tu nu ştii şi nici nu poţi ghici cât e de greu! E ca şi cum aş fi în stare de orice când mă apucă o criză, sunt atât de sălbatică şi aş putea face rău oricui, şi să-mi producă plăcere asta. Mi-e teamă că într-o zi voi face ceva groaznic şi îmi voi distruge viaţa şi toată lumea mă va urî. Mamă, ajută-mă, te rog!

— Te voi ajuta, copilul meu, te voi ajuta. Nu mai plânge aşa, aminteşte-ţi ziua asta şi promite, cu tot sufletul tău, că nu vei mai trăi nici una la fel. Jo, draga mea, toţi suntem ispitiţi, uneori mai mult decât tine, şi uneori ne ia toată viaţa ca să depăşim aceste tentaţii. Crezi că temperamentul tău e cel mai rău din lume, dar şi eu eram exact la fel.

— Tu, mamă? Păi, tu nu te superi niciodată! şi pentru moment Jo fu prea surprinsă ca să mai aibă remuşcări.

— Oh, mamă, ce să fac? Ce să fac? strigă biata Jo, disperată.

— Am încercat să mă vindec timp de patruzeci de ani şi de abia am reuşit să mă controlez. Mă supăr aproape în fiecare zi, Jo, dar am învăţat să nu arăt acest lucru.

Răbdarea şi umilinţa de pe figura pe care Jo o iubea atât de mult fură o lecţie mult mai bună decât cea mai înţeleaptă predică sau cea mai ascuţită remarcă. Se simţi imediat alinată de simpatia şi încrederea ce-i fuseseră arătate. Ideea că mama ei avusese acelaşi defect şi încercase să-l depăşească o făcea să îndure mai uşor şi îi întărea hotărârea de a se vindeca, pentru că patruzeci de ani de îndurare şi de aşteptare păreau cam mult pentru o fată de cincisprezece ani.

— Mamă, când eşti supărată, uneori strângi din buze şi ieşi din cameră, de pildă când te ceartă mătuşa March, sau când te supără alţi oameni! zise Jo, simţindu-se mai apropiată de mama ei ca oricând.

— Da, am învăţat să-mi opresc cuvintele grele care-mi vin pe vârful limbii. Iar când simt că sunt pe cale să-mi înfrângă voinţa, ies pentru un minut şi mă cert pentru că sunt atât de slabă şi de rea, răspunse doamna March, cu un oftat şi un zâmbet, în timp ce mângâia părul dezordonat al lui Jo.

— Cum ai învăţat să te controlezi? Asta mă nelinişteşte pe mine: cuvintele grele îmi scapă fără să-mi dau seama şi, cu cât spun mai multe, cu atât e mai rău, până când începe să-mi placă să jignesc şi să spun lucruri îngrozitoare. Spune-mi cum reuşeşti tu, dragă mămico!

— Mă ajuta buna mea mamă.

— Cum faci şi tu, o întrerupse Jo, cu un sărut recunoscător.

— Dar am pierdut-o când eram puţin mai mare ca tine, şi ani de zile m-am zbătut singură căci eram prea mândră să-mi recunosc slăbiciunea în faţa altcuiva. Mi-a fost greu, Jo, şi am vărsat multe lacrimi amare pentru greşelile mele. În ciuda eforturilor mele, mi se părea că nu progresam deloc. Apoi l-am cunoscut pe tatăl tău şi eram atât de fericiţi, încât mi se părea uşor să fiu bună. Dar cu

patru copii mici, fiind şi săraci, vechile necazuri au reînceput. Pentru că eu nu sunt o persoană răbdătoare din fire şi am suferit mult să văd lipsurile îndurate de copiii mei.

— Biata mama! Cine te-a ajutat atunci?

— Tatăl tău, Jo. El nu-şi pierde niciodată răbdarea, niciodată nu se îndoieşte, nu se plânge, ci mereu speră, munceşte şi aşteaptă atât de vesel, încât îţi e şi ruşine să faci altfel. El m-a ajutat, m-a alinat şi mi-a arătat că trebuie să-mi cultiv calităţile pe care aş vrea să le aibă copiii mei, pentru că eu sunt exemplul lor. Îmi era mai uşor să încerc de dragul vostru, decât pentru mine; o privire surprinsă de la vreuna dintre voi, când vorbeam mai aspru, mă calma mai mult decât orice cuvânt, iar dragostea, respectul şi încrederea copiilor mei au fost cea mai dulce răsplată pe care am primit-o pentru eforturile mele de a fi femeia pe care voiam ca ei s-o imite.

— Oh, mamă, dacă voi ajunge să fiu măcar pe jumătate cât tine de bună, voi fi mulţumită, spuse Jo, foarte emoţionată.

— Sper că vei fi mult mai bună, draga mea, dar trebuie să-ţi supraveghezi „duşmanul din sân”, cum îi spune tatăl tău, căci altfel îţi poate îngreuna sau strica de tot viaţa. Ai primit un avertisment, aminteşte-ţi-l, şi încearcă din tot sufletul să-ţi stăpâneşti pornirile, înainte să-ţi aducă mai multă durere şi regrete decât ai avut astăzi.

— Voi încerca, mamă, din răsputeri. Dar va trebui să mă ajuţi, să-mi aduci aminte şi să nu mă laşi să-mi pierd controlul. Uneori îl vedeam pe tata ducându-şi degetul la buze şi privindu-te cu o figură blândă dar foarte sobră, şi tu mereu strângeai din buze ori plecai. Atunci îţi aducea aminte? întrebă Jo, încet.

— Da, îl rugasem să mă ajute în acest fel, şi el nu a uitat niciodată, ci m-a oprit să spun multe vorbe grele cu acel gest şi acea privire blândă.

Jo văzu ochii mamei sale umezindu-se şi buzele tremurându-i în timp ce vorbea şi, temându-se că a spus prea multe, şopti neliniştită:

— Am greşit că v-am urmărit şi ţi-am spus despre asta? Nu am vrut să fiu nepoliticoasă, dar e atât de bine să-ţi spun tot ce gândesc, mă simt atât de fericită şi în siguranţă.

— Jo, mamei tale îi poţi spune orice, pentru că este cea mai mare bucurie şi mândrie a mea să văd că fetele mele au încredere în mine şi ştiu cât de mult le iubesc.

— Am crezut că te voi întrista.

— Nu, draga mea, dar vorbind de tatăl tău mi-ai reamintit cât de dor îmi e de el, cât îi datorez şi cu câtă credinţă voi veghea şi mă voi strădui să le păstrez pe fetele lui bune şi în siguranţă pentru el.

— Tu i-ai spus să plece, mamă, şi nu ai plâns când a plecat, şi nici acum nu te plângi şi nici nu pari a avea nevoie de ajutor, zise Jo, uimită.

— Am dat ţării mele iubite tot ce am mai bun şi nu am plâns decât după ce a dispărut. De ce m-aş plânge, când amândoi ne-am făcut doar datoria şi la sfârşit vom fi fericiţi de acest lucru? Dacă nu par neajutorată este pentru că am un prieten şi mai bun decât tatăl tău să mă aline şi să mă susţină. Copila mea, necazurile şi tentaţiile vieţii tale sunt de-abia la început şi s-ar putea să fie multe, dar poţi să le depăşeşti pe toate, dacă vei învăţa să simţi puterea şi tandreţea Tatălui tău Ceresc, la fel cum le simţi pe cele ale tatălui pământesc. Cu cât îl iubeşti şi ai mai multă încredere în El, cu atât te vei simţi mai aproape de El şi vei depinde mai puţin de puterea şi înţelegerea omenească. Dragostea şi grija Lui nu obosesc şi nu se schimbă niciodată, nu îţi pot fi luate, ci pot deveni sursa fericirii continue, a păcii şi a puterii. Crede-mă, îndreaptă-te spre Dumnezeu cu toate grijile, speranţele, păcatele şi durerile tale, la fel de liberă şi de încrezătoare cum mi le spui mie.

Singurul răspuns al lui Jo fu s-o îmbrăţişeze pe mama ei şi, în tăcerea care urmă, cea mai sinceră rugăciune pe care o spusese vreodată îi părăsi inima fără cuvinte, pentru că în acea oră tristă, dar totuşi fericită, învăţase nu numai amărăciunea remuşcărilor şi a desperării, ci şi dulceaţa autocontrolului şi a negării de sine şi, condusă de mama ei, se apropiase şi mai mult de Prietenul care îi primeşte pe toţi copiii cu o dragoste mai mare decât a oricărui tată, mai tandră decât a oricărei mame.

Amy se mişcă şi suspină în somn ca şi cum ar fi fost nerăbdătoare să-şi repare greşeala. Jo o privi cu o expresie pe care n-o mai avusese niciodată până atunci.

— Am lăsat supărarea să-mi întunece sufletul, n-am vrut să o iert şi, azi, dacă nu era Laurie, ar fi putut fi prea târziu. Cum am putut fi atât de rea? zise Jo, cu

jumătate de glas, stând întinsă lângă sora ei, mângâind uşor părul ud întins pe pernă.

Ca şi cum ar fi auzit, Amy deschise ochii şi îi întinse braţele cu un zâmbet care lui Jo îi merse direct la inimă. Nici una nu spuse nimic, ci se îmbrăţişară strâns, în ciuda păturilor, şi totul fu iertat şi uitat cu un sărut din inimă.

Capitolul IX

MEG MERGE LA BÂLCIUL DEŞERTĂCIUNILOR

— Cred că e cel mai bun lucru din lume faptul că acei copii au făcut deja pojar, zise Meg, într-o zi de aprilie, pe când îşi pregătea la ea în cameră cufărul de călătorie, încurajată de surorile ei.

— Şi ce bine că Annie Moffat nu şi-a uitat promisiunea. Două săptămâni de distracţie vor fi minunate pentru tine, răspunse Jo, arătând ca o moară de năut, cum îşi mototolea fustele cu mâna.

— Şi ce vreme frumoasă, mă bucur de asta, adăugă Beth, sortând cu grijă panglici pentru gât şi păr în cea mai bună cutie a ei, împrumutată pentru marea ocazie.

— Mi-ar plăcea şi mie să mă distrez şi să port lucruri frumoase, zise Amy cu gura plină de ace, în timp ce le înfigea în perniţa surorii ei.

— Mi-ar fi plăcut să mergeţi şi voi, dar pentru că nu puteţi, vă voi povesti aventurile mele la întoarcere. Cred că e tot ce pot face, mai ales că voi aţi fost atât de bune să-mi împrumutaţi lucruri şi să mă ajutaţi să mă pregătesc, zise Meg, uitându-se prin cameră la lucrurile simple, care pentru ele erau aproape perfecte.

— Ce ţi-a dat mama din cutia cu comori? întrebă Amy, care nu fusese prezentă la deschiderea acelei cutii, în care doamna March păstra relicve ale bogăţiei trecute pentru a le dărui fetelor la momentul potrivit.

— O pereche de ciorapi de mătase, o camee şi o eşarfă albastră minunată. Aş fi vrut mătasea violetă, dar nu mai e timp să mi-o lucreze, aşa că mă mulţumesc cu rochia mea veche.

— Va arăta bine şalul peste noua mea fustă de muselină şi eşarfa se va potrivi la fix. Îmi pare rău că am spart brăţara de corali, altfel ţi-aş fi dat-o, zise Jo, căreia îi plăcea să dea lucruri cu împrumut, dar ale cărei obiecte erau de obicei prea stricate pentru a fi de folos.

— E şi un minunat set de perle vechi în cutia cu comori, dar mama a spus că florile naturale sunt cea mai frumoasă podoabă pentru o fată, şi Laurie mi-a promis că-mi va trimite câte flori îmi doresc, răspunse Meg. Acum să vedem, am taiorul gri cel nou… îndoaie-mi puţin pana de la pălărie, Beth… şi rochia de poplin pentru duminici şi mici petreceri — pare cam groasă pentru primăvară, nu? Vai, ce mi-ar fi plăcut mătasea violet.

— Nu mai contează. Ai şalul pentru petreceri şi arăţi ca un înger în alb, zise Amy, visând la depozitul de comori care îi încântau inima.

— Rochia de petrecere nu e decoltată şi nici nu are trenă, dar mă voi mulţumi cu ea. Rochia albastră de casă arată atât de bine, întoarsă şi proaspăt tivită, încât am senzaţia că e nouă. Poşeta de mătase nu prea mai e la modă şi boneta nu e ca lui Sallie; n-am vrut să spun nimic, dar sunt dezamăgită de umbrela mea. I-am spus mamei că vreau una neagră cu mâner alb, dar eu a uitat şi mi-a cumpărat una verde cu mâner galben. E foarte bună, aşa că nu ar trebui să mă plâng, dar ştiu că îmi va fi jenă pe lângă Annie, cu umbrela ei de mătase cu vârful auriu, suspină Meg, privind mica umbrelă cu părere de rău.

— Schimb-o, o sfătui Jo.

— Nu pot face o asemenea prostie, i-aş răni sentimentele mămicii, care s-a chinuit mult să-mi adune lucrurile. E o părere de-a mea şi nu voi renunţa la ea. Mă consolez cu ciorapii de mătase şi cu cele două perechi de mănuşi noi. Eşti o scumpă, Jo, să mi le împrumuţi pe ale tale. Mă simt atât de bogată şi de elegantă, cu două perechi, şi cele vechi curăţate pentru a le purta ziua! spuse Meg şi privi cu satisfacţie către cutia cu mănuşi. Annie Moffat are panglicuţe albastre şi roz pe bonetele de noapte, îmi pui şi mie câteva? o întrebă ea pe Beth, care aducea mai multe rânduri de lenjerie din muselină, chiar din mâinile Hannei.

— Nu, pentru că bonetele elegante nu se vor potrivi cu cămaşa de noapte modestă, fără nici o podoabă. Oamenii săraci nu trebuie să se împopoţoneze, zise Jo, hotărâtă.

— Mă întreb dacă voi avea vreodată fericirea să am mătase adevărată la cămăşile de noapte şi panglici la bonete? zise Meg, nerăbdătoare.

— Ieri ai spus că ai fi foarte fericită dacă ai putea merge la Annie Moffat, spuse Beth, liniştită.

— Aşa e! Păi, sunt fericită şi nu mă voi plânge, dar se pare că ne dorim din ce în ce mai multe lucruri, nu-i aşa? Gata, cufărul e gata, şi totul e înăuntru, mai puţin rochia de ocazie, dar o voi lăsa pe mama s-o împacheteze, zise Meg, înveselindu-se la vederea cufărului pe jumătate plin şi a rochiei albe de petrecere.

Ziua următoare a fost frumoasă şi Meg a plecat îmbrăcată elegant, pentru două săptămâni de noutăţi şi distracţii. Doamna March fusese cu greu de acord cu acea vizită, temându-se că Meg se va întoarce şi mai nemulţumită decât plecase. Dar aceasta o rugase atât de mult, iar Sallie promisese să aibă grijă de ea, ca să nu mai spunem că avea nevoie de o vacanţă, după o iarnă de muncă grea, astfel că mama cedă, şi fata plecă să guste din viaţa mondenă.

Familia Moffat era foarte la modă, iar biata Meg fu derutată la început de splendoarea casei şi de eleganţa gazdelor. Dar erau oameni drăguţi, în ciuda vieţii frivole pe care o duceau, şi în curând musafira lor se simţi în largul ei. Poate că Meg intuia, fără să înţeleagă de ce, că nu erau nişte oameni prea inteligenţi şi cultivaţi şi că toate podoabele lor nu puteau ascunde materialul comun din care erau făcuţi. Bineînţeles că era plăcut să se plimbe într-o trăsură luxoasă, să poarte cea mai bună rochie în fiecare zi şi să nu facă altceva decât să se distreze toată ziua. I se potrivea perfect, şi curând începu să imite purtările şi felul de a vorbi ale celor din jurul ei, să-şi dea aere, să folosească expresii franţuzeşti, să-şi onduleze părul şi să vorbească despre modă cât de mult se pricepea. Cu cât vedea mai multe din lucrurile frumoase ale lui Annie Moffat, cu atât o invidia mai mult şi îşi dorea să fie bogată. Când se gândea acum la casa ei, îi părea săracă şi umilă, munca părea mai grea ca oricând, şi se simţea ca o fată foarte nedreptăţită, în ciuda mănuşilor noi şi a ciorapilor de mătase.

Totuşi, nu prea avea timp să se gândească la aceste lucruri pentru că cele trei fete erau ocupate să se distreze. Făceau cumpărături, se plimbau, călăreau şi făceau vizite toată ziua, pentru că Annie avea mulţi prieteni şi ştia cum să-i întreţină, mergând la operă sau la teatru, sau stând seara acasă. Surorile ei mai mari erau nişte doamne foarte drăguţe, iar una era logodită, lucru foarte interesant şi romantic, considera Meg. Domnul Moffat era un domn în vârstă, gras şi vesel, care îl cunoştea pe tatăl ei, iar doamna Moffat era o doamnă în vârstă, grasă şi veselă, care o plăcu pe Meg la fel de mult ca şi fiica ei. Toţi o mângâiau, iar Daisy, cum îi spuneau ei, era în pericol de a-i fi sucit capul.

Când veni seara „micii petreceri”, văzu că rochia de poplin nu mergea deloc,

pentru că celelalte fete purtau rochii uşoare care le stăteau foarte bine. Aşa că îşi scoase rochia de petrecere care, pe lângă a lui Sallie, arăta mai veche şi mai nepotrivită ca a oricăreia. Meg surprinse privirile fetelor şi ocheadele dintre ele, şi obrajii începură să-i ardă pentru că, în ciuda blândeţii sale, era foarte mândră. Nimeni nu spuse nimic, mai puţin Sallie care se oferi să-i aranjeze părul şi Annie să-i lege eşarfa, iar Belle, sora logodită, îi lăudă braţele albe. Dar în bunătatea lor Meg văzu doar milă pentru sărăcia ei şi îşi simţi inima grea, rămânând izolată, în timp ce fetele celelalte vorbeau, râdeau şi zburdau ca nişte fluturaşi. Sentimentul de amărăciune crescu în sufletul ei, când servitoarea aduse o cutie cu flori. Înainte să poată spune ceva, Annie îi scoase capacul şi toate rămaseră încântate de minunaţii trandafiri şi de ferigile dinăuntru.

— E pentru Belle, bineînţeles, George mereu îi trimite, dar astea sunt de-a dreptul răpitoare, spuse Annie, mirosindu-le.

— Sunt pentru domnişoara March, şi e şi un bilet, zise camerista, întinzându-i-l lui Meg.

— Ce amuzant! De la cine sunt? Nu ştiam că ai un iubit, strigară fetele, roind în jurul lui Meg, foarte surprinse şi curioase.

— Biletul e de la mama, iar florile de la Laurie, zise Meg, cu simplitate, totuşi foarte mulţumită că el nu o uitase.

— Da, sigur! zise Annie, cu o privire poznaşă, pe când Meg îşi punea biletul în buzunar, ca un fel de talisman împotriva invidiei, vanităţii şi falsei mândrii, căci cele câteva cuvinte drăgăstoase îi făcuseră bine, iar florile o înveseliseră cu frumuseţea lor.

Simţindu-se aproape fericită din nou, îşi alese câţiva trandafiri pentru ea, apoi făcu repede bucheţele pentru decolteurile, părul sau fustele prietenelor ei, oferindu-le atât de frumos, încât Clara, sora cea mai mare, îi spuse că era cea mai dulce făptură pe care a văzut-o vreodată, şi toate părură încântate de mica ei atenţie. Acest episod îi readuse veselia şi, când celelalte merseră să se înfăţişeze doamnei Moffat, ea văzu în oglindă o faţă fericită, cu ochii strălucitori, pentru că îşi pusese frunze de ferigă în păr şi îşi prinsese trandafirii în rochia care acum nu mai părea atât de sărăcăcioasă.

Se distră mult în acea seară. Toţi erau foarte amabili şi i s-au făcut şi trei complimente. Annie o puse să cânte, şi cineva spuse că are o voce minunată.

Maiorul Lincoln întrebă cine este „fata aceea cu ochii frumoşi”, iar domnul Moffat fu foarte atent cu ea tot timpul serii. Aşa că, până la urmă, s-a simţit foarte bine, până când a surprins o conversaţie care a tulburat-o foarte mult. Tocmai stătea în seră, aşteptând să i se aducă îngheţată, când auzi o voce întrebând, de partea cealaltă a zidului de flori:

— Câţi ani are el?

— Şaisprezece sau şaptesprezece, răspunse o altă voce.

— Ar fi bine pentru una dintre fete, nu-i aşa? Sallie spune că acum sunt foarte intimi, şi bătrânului îi place de ele.

— Doamna M. şi-a făcut ea planurile ei, zic eu, şi îşi va juca bine cartea, chiar aşa devreme. E clar că fata încă nu se gândeşte la asta, zise doamna Moffat.

— A spus minciuna despre mama ei, şi s-a înroşit când şi-a pus florile. Sărăcuţa! Ar fi atât de drăguţă dacă ar trăi în lux. Crezi că s-ar simţi jignită dacă i-am propune să-i împrumutăm o rochie pentru joi? întrebă altă voce.

— E mândră, dar nu cred că s-ar supăra, pentru că nu are decât rochia aceea demodată. Poate s-o poarte în seara asta şi s-o rupă, şi astfel am avea o scuză să-i oferim una decentă.

— Vom vedea. O să-l invit pe tânărul Laurence, ca un compliment pentru ea, şi apoi ne vom distra pe seama ei.

În acel moment, apăru prietena lui Meg care o găsi foarte îmbujorată şi agitată. Era orgolioasă, dar mândria ei, de altfel justificată, o ajută să-şi ascundă dezgustul, supărarea şi dispreţul faţă de ceea ce auzise. Pentru că deşi era inocentă şi prea puţin suspicioasă, înţelegea bârfele prietenilor ei. Încerca să uite, dar nu putea, şi îşi repeta mereu: „Doamna M. are planurile ei”, „minciuna aceea despre mama ei” şi „rochie demodată”, până când îi veni să plângă şi să fugă acasă să-şi povestească necazurile şi să ceară un sfat. Cum nu putea face asta, se străduia să pară veselă şi, fiind foarte emoţionaţi, nimeni nu-şi dădu seama cât se străduia. A fost foarte bucuroasă când s-a terminat totul şi s-a aşezat tăcută pe pat, acolo unde se putea gândi până o durea capul şi obrajii fierbinţi puteau fi răcoriţi de lacrimi. Acele cuvinte prosteşti dar bine intenţionate îi deschiseseră o nouă perspectivă lui Meg şi i-o stricaseră pe cea veche şi fericită de până atunci. Prietenia ei inocentă cu Laurie fusese pătată de lucrurile prosteşti pe care le

auzise, încrederea în mama ei îi fusese puţin zdruncinată de planurile lumeşti pe care i le atribuia doamna Moffat, care îi judeca pe ceilalţi după ea însăşi, iar hotărârea de a fi mulţumită cu garderoba simplă a unei fete de om sărac fusese slăbită de mila fără rost a acelor fete care credeau că o rochie veche e cea mai mare nenorocire de pe pământ.

Biata Meg avu o noapte agitată şi se trezi nefericită, supărată pe prietenele ei şi ruşinată pentru că nu le vorbise deschis şi nu clarificase lucrurile. Toată lumea lenevea în acea dimineaţă şi de-abia pe la prânz fetele îşi reluară lucrul de mână. Ceva în purtarea prietenelor ei o izbi de îndată pe Meg. O tratau cu mai mult respect, credea că ascultau cu mai multă atenţie ce avea de spus şi o priveau cu ochii care trădau curiozitatea. Toate acestea o surprindeau şi o flatau, deşi nu înţelese nimic, până când domnişoara Belle îşi ridică privirea de la lucrul ei şi îi spuse cu un aer afectat:

— Daisy, draga mea, i-am trimis o invitaţie prietenului tău, domnul Laurence, pentru joi. Ne-ar plăcea să-l cunoaştem şi îţi facem astfel un compliment.

Meg roşi, dar dorinţa de a le tachina pe fete o făcu să le răspundă, cu şiretenie:

— Sunteţi foarte amabile, dar mă tem că nu va veni.

— De ce nu, cherie? întrebă domnişoara Belle.

— E prea bătrân.

— Draga mea, ce vrei să spui? Te rog, spune-mi câţi ani are! strigă domnişoara Clara.

— Aproape şaptezeci, cred, răspunse Meg, cu ochii la ac, pentru a-şi ascunde privirea veselă.

— Vai, sărăcuţa! Noi ne referam la domnul cel tânăr, exclamă domnişoara Belle, râzând.

— Nu e nici un domn, Laurie e doar un copil! şi Meg râse la privirea pe care o schimbară surorile când ea îşi descrise presupusul iubit.

— Cam de vârsta ta, zise Nan.

— Mai apropiat de sora mea Jo. Eu împlinesc şaptesprezece ani în august, răspunse Meg, întorcând capul.

— Frumos din partea lui să-ţi trimită flori, nu-i aşa? zise Annie, făcând pe deşteapta.

— Da, ne trimite des la toate, pentru că are multe, iar nouă ne plac. Mama şi bătrânul domn Laurence sunt prieteni, ştiţi, aşa că e normal că noi, copiii, să ne jucăm împreună! spuse Meg, sperând ca ele să nu mai comenteze nimic.

— E clar că Daisy încă nu şi-a făcut debutul în societate, îi spuse Clara lui Belle, clătinând din cap.

— Da, e o stare generală de fericire pastorală, răspunse Belle, ridicând din umeri.

— Mă duc să iau câte ceva pentru fiicele mele. Pot să vă aduc ceva, domnişoarelor? întrebă doamna Moffat, intrând în cameră ca un elefant îmbrăcat în mătase şi dantelă.

— Nu, doamnă, mulţumesc, răspunse Sallie. Eu am rochia cea nouă de mătase roz pentru joi şi nu mai am nevoie de nimic.

— Nici eu… începu Meg, dar se opri pentru că îşi dădu seama că avea nevoie de unele lucruri şi nu putea face rost de ele.

— Ce o să porţi? întrebă Sallie.

— Vechea mea rochie albă, dacă reuşesc s-o repar discret, pentru că am rupt-o aseară, zise Meg, încercând să vorbească natural, dar simţindu-se foarte stânjenită.

— De ce nu ceri alta de acasă? zise Sallie, care nu era o fată prea atentă.

— Nu am alta.

Meg făcuse un efort să spună asta, dar Sallie nu înţelesese acest lucru şi exclamă surprinsă:

— O ai doar pe aia? Ce ciudat…

Dar nu mai termină pentru că Belle dădu din cap în direcţia ei şi interveni cu amabilitate:

— Deloc. La ce-i trebuie multe rochii, când ea nu şi-a făcut debutul? Nu e nevoie să ceri nimic de acasă, Daisy, chiar dacă ai avea şi o duzină, pentru că am eu o rochie albastră de mătase pusă deoparte, şi o vei purta ca să-i faci mie plăcere, nu-i aşa, draga mea?

— Eşti foarte drăguţă, dar nu mă deranjează rochia mea veche, e bună pentru un copil ca mine.

— Acum lasă-mă să-mi fac plăcerea şi să te îmbrac elegant. Vreau foarte mult să fac asta şi ai fi o frumuseţe, cu câteva retuşuri. Nu voi lăsa pe nimeni să te vadă până nu eşti gata şi apoi vom da buzna peste ei precum Cenuşăreasa şi naşa ei mergând la bal, zise Belle, pe tonul ei convingător.

Meg nu putea refuza o ofertă atât de amabil făcută, pentru că dorinţa de a vedea dacă va fi o „frumuseţe” o făcu să accepte şi să uite toate sentimentele ei de neîncredere în legătură cu familia Moffat

Joi seara, Belle se închise în cameră cu servitoarea ei şi împreună o transformară pe Meg într-o adevărată doamnă. Îi aranjară şi-i ondulară părul, îi dădură cu pudră pe gât şi pe braţe, îi dădură cu ruj pe buze ca să le înroşească. Au îmbrăcat-o într-o rochie albastră, de culoarea cerului, care era atât de strâmtă, încât abia putea să respire, şi atât de decoltată, că biata Meg roşi când se văzu în oglindă. I-au dat şi nişte bijuterii din argint, brăţări, colier, broşă, chiar şi cercei, pe care Hortense îi legase cu mătase roz care nu se vedea. Un bucheţel de flori prins în corsaj o linişti pe Meg în privinţa dezvelirii umerilor şi o pereche de cizme înalte din mătase albastră îndeplini şi ultima dorinţă a inimii ei. Totul era completat de o batistă de dantelă, un evantai cu pene şi un buchet cu mâner de argint, iar domnişoara Belle o privea cu satisfacţia unei fetiţe care tocmai şi-a îmbrăcat păpuşa.

— Mademoiselle este fermecătoare, tres jolie, nu-i aşa? strigă Hortense, lovindu-şi mâinile cu un gest teatral.

— Vino şi arătă-te, zise domnişoara Belle, conducând-o spre încăperea unde o aşteptau ceilalţi.

Cum mergea Meg aşa, foşnind în urma ei, cu fustele lungi atârnându-i, cu

clinchetul cerceilor, părul unduindu-se şi inima bătându-i cu putere, simţea că în sfârşit începe să se distreze, pentru că oglinda îi spusese clar că e o „mică frumuseţe”. Prietenele ei repetară aceste cuvinte cu entuziasm şi, pentru câteva minute, se bucură de lucrurile ei împrumutate, în timp ce fetele ciripeau ca un stol de vrăbii.

— În timp ce eu mă îmbrac, te rog, Nan, învaţ-o cum să meargă cu cizmele şi cum să se descurce cu fustele, altfel se va împiedica. Ia fluturele tău din argint şi prinde-i şuviţa aceea lungă din stânga, Clara, şi să nu-mi stricaţi, vă rog, opera, zise Belle, parte grăbită, parte încântată de succesul ei.

— Mi-e frică să cobor, mă simt atât de ciudat şi de înţepenită şi pe jumătate dezbrăcată, îi zise Meg lui Sallie, când sună clopoţelul, iar doamna Moffat trimise vorbă fetelor să coboare imediat.

— Nu prea mai semeni cu tine însăţi, dar eşti foarte drăguţă. Eu nu sunt nimic pe lângă tine, pentru că Belle are mult bun-gust şi eşti ca o franţuzoaică, te asigur. Lasă florile să atârne în voie, nu mai fi aşa grijulie cu ele şi vezi să nu te împiedici, răspunse Sallie, încercând să nu-i pese că Meg era mai frumoasă decât ea.

Ţinând minte acest avertisment, Meg coborî cu bine în salon, unde cei din familia Moffat erau adunaţi împreună cu câţiva oaspeţi. Descoperi curând că hainele frumoase au un farmec al lor care atrage o anumită categorie de oameni şi îţi asigură respectul lor. Mai multe domnişoare, care nu o observaseră până atunci, deveniră brusc foarte amabile, mai mulţi tineri domni, care o priviseră lung la ultima petrecere, acum nu numai că o priveau cu atenţie, dar cerură să-i fie prezentaţi şi îi spuseră tot felul de lucruri stupide dar plăcute, iar mai multe doamne în vârstă, care stăteau pe canapele criticându-i pe ceilalţi, întrebară curioase cine e. Ea o auzi pe doamna Moffat răspunzându-i uneia dintre ele:

— Daisy March — tatăl ei e colonel în armată, e dintre membrii celor mai bune familii de pe la noi, dar au sărăcit, ştiţi! Sunt buni prieteni cu familia Laurence, e o creatură foarte dulce, vă asigur, iar Ned al meu e nebun după ea.

— Vai, Doamne! zise, bătrâna doamnă punându-şi ochelarii ca s-o observe mai bine pe Meg, care se străduia să pară că n-a auzit nimic, fiind şocată de minciunile doamnei Moffat.

„Sentimentul ciudat” nu dispăru, dar ea se încuraja jucând rolul unei adevărate

doamne, şi astfel reuşi să se descurce, deşi rochia prea strâmtă o împiedica să respire, trena îi tot ajungea sub picioare şi se temea mereu să nu-i cadă cerceii şi să se piardă ori să se strice. Îşi făcea vânt cu evantaiul şi râdea la glumele unui tânăr gentleman care se chinuia să facă pe spiritualul, când, deodată, se opri din râs şi păru încurcată, pentru că, în partea cealaltă a încăperii, îl văzu pe Laurie. Acesta se uita la ea cu o surprindere nedisimulată şi cu dezaprobare, credea ea, pentru că, deşi se înclina şi zâmbea, ceva din ochii lui cinstiţi o făcu să roşească şi să dorească să fi fost îmbrăcată cu vechea ei rochie. Pentru a-i mări şi mai mult confuzia, o văzu pe Belle dându-i cu cotul lui Annie, şi amândouă se uitau când la ea, când la Laurie care, spre bucuria ei, părea neobişnuit de copilăros şi timid.

„Ce fiinţe stupide, să-mi bage asemenea lucruri în cap. Dar nu-mi pasă şi nu le voi lăsa să mă schimbe”, se gândi Meg şi traversă camera pentru a da mâna cu prietenul ei.

Îşi făcea vânt cu evantaiul şi râdea la glumele unui tânăr

gentleman care se chinuia să facă pe spiritualul.

— Mă bucur că eşti aici, mă temeam că nu vei veni, zise ea, cu un aer de adult.

— Jo a vrut să vin şi să-i spun cum arătai, aşa că am venit, răspunse Laurie.

— Şi ce-i vei spune? întrebă Meg, curioasă să ştie ce credea despre ea şi totuşi simţindu-se prost în prezenţa lui, pentru prima oară.

— Îi voi spune că nu te-am recunoscut pentru că pari atât de mare şi de diferită, că mi-e teamă de tine, zise el, jucându-se cu nasturele de la mănuşă.

— Ce absurd! Fetele m-au îmbrăcat aşa ca să ne distrăm, şi îmi place. Nu-i aşa că Jo ar fi uimită să mă vadă? zise Meg, chinuindu-se să-l facă să-i spună dacă se schimbase în bine sau nu.

— Ba cred că da, zise Laurie, grav.

— Nu îţi place de mine aşa? întrebă Meg.

— Nu, nu-mi place, fu răspunsul direct.

— De ce nu? întrebă ea, nelinişţită.

El se uită la părul ei coafat, la umerii goi şi la rochia strâmtă cu o privire care o amărî mai mult decât răspunsul, şi spuse deloc politicos:

— Nu-mi plac penele şi zorzoanele.

Asta era deja prea mult din partea unui băiat mai mic decât ea, şi Meg se îndepărtă, spunându-i:

— Eşti cel mai nepoliticos băiat pe care îl cunosc.

Simţindu-se foarte jignită, merse şi se aşează singură la o fereastră pentru a se

răcori, pentru că rochia strâmtă o făcuse să se îmbujoreze. În timp ce stătea acolo, trecu maiorul Lincoln, şi, după un moment, îl auzi spunându-i mamei sale:

— Îşi bat joc de fetiţa aceea. Voiam s-o văd, dar au stricat-o de tot, în seara asta e doar o păpuşă.

„Oh, Doamne! suspină Meg. Mai bine mi-aş fi purtat propriile lucruri. Atunci nu i-aş fi dezgustat pe alţii şi nici nu mi-ar fi fost atât de ruşine cu mine însămi.”

Îşi rezemă fruntea de sticla rece şi stătu acolo pe jumătate ascunsă de draperii, fără să-i pese că începuse cântecul ei preferat, până când cineva o atinse. Întorcându-se, îl văzu pe Laurie, care-i spuse că îi este ruşine şi, înclinându-se în faţa ei şi întinzându-i mâna, adăugă:

— Te rog, iartă-mi impoliteţea şi vino să mâncăm împreună o îngheţată.

— Mă tem că va fi neplăcut pentru tine, zise Meg, încercând să pară supărată şi nereuşind nici un pic acest lucru.

— Absolut deloc, voi fi cuminte. Nu-mi place rochia ta, dar cred că eşti minunată! şi flutură din mâini, ca şi cum cuvintele nu i-ar fi fost de-ajuns pentru a-şi exprima admiraţia.

Meg zâmbi, se înmuie şi şopti, în timp ce aşteptau:

— Vezi să nu te împiedici de rochie, e blestemul vieţii şi am fost o proastă să mă îmbrac cu ea.

— Înfăşoară-ţi-o la gât şi atunci îţi va fi de folos, zise Laurie, uitându-se în jos la cizmele albastre care îi plăceau.

— Laurie, vreau să-mi faci un serviciu, te rog, zise Meg.

— Sigur, spuse repede Laurie.

— Nu spune minciuni acasă despre rochia mea din seara asta. Nu vor înţelege gluma şi mama se va supăra.

„Atunci de ce te-ai îmbrăcat aşa?” întrebau privirile lui Laurie, atât de clar că Meg adăugă grăbită:

— Le voi spune eu tot şi îi voi mărturisi mamei cât de prostuţă am fost. Dar prefer s-o fac singură, aşa că nu le spune, te rog.

— Îţi dau cuvântul meu că nu le voi spune, dar ce să le răspund când mă vor întreba?

— Spune-le doar că eram drăguţă şi mă distram bine.

— Primul lucru îl voi declara din inimă, dar cum rămâne cu al doilea? Nu prea pari să te distrezi, nu-i aşa?

Şi Laurie o privi cu o expresie care o făcu să răspundă în şoaptă:

— Nu, acum nu. Să nu crezi că mă simt groaznic, voiam doar să mă distrez puţin, dar nu merită, şi acum am înţeles acest lucru şi m-am săturat.

— Vine Ned Moffat, ce vrea? zise Laurie, îmbinându-şi sprâncenele, de parcă nu s-ar fi bucurat deloc de prezenţa tinerei sale gazde.

— Ce plictisitor e! zise Meg, cu un aer languros, care îl distră foarte mult pe Laurie.

Nu mai vorbi cu el până la cină, când o văzu bând şampanie cu Ned şi prietenul său Fisher, care „se purtau ca nişte proşti”, cum îşi zise Laurie în sinea lui, simţind că are un drept frăţesc de a veghea asupra fetelor March şi de a le apăra atunci când aveau nevoie.

— Mâine o să te doară capul dacă bei chestia aia. Eu n-aş face asta, Meg. Mamei tale nu-i place, să ştii, îi şopti el, aplecându-se peste scaunul ei, în timp ce Ned îi umplea din nou paharul, iar Fisher îi ridica evantaiul de jos.

— În seara asta nu sunt Meg. Sunt o „păpuşă” care face tot felul de nebunii. Mâine voi lăsa „penele şi zorzoanele” şi voi fi iar îngrozitor de bună, zise ea, cu un râs afectat.

— Atunci mi-ar plăcea să fie acum mâine, mormăi Laurie, îndepărtându-se, nemulţumit de schimbarea observată la ea.

Meg dansa şi flirta, vorbea şi chicotea, la fel ca şi celelalte fete, apoi după cină dansă din nou, împiedicându-se şi enervându-şi partenerul cu fusta ei lungă şi

ţopăind într-un fel ce îl scandalizã pe Laurie care privea şi se gândea la o predicã. Dar nu mai avu timp sã i-o ţinã, pentru cã Meg se feri de el pânã veni sã-i spunã „noapte bunã”.

— Ţine minte! zise ea încercând sã zâmbeascã, pentru cã deja începuse sã o doarã capul.

— Voi tãcea ca mormântul, rãspunse Laurie, melodramatic, în timp ce se îndepãrta.

Aceste dialoguri misterioase dintre ei îi sporirã curiozitatea lui Annie, dar Meg era prea obositã pentru a bârfi şi merse la culcare cu sentimentul cã participase la o mascaradã şi nu se distrase aşa de mult cum se aşteptase. Se simţi rãu toatã ziua urmãtoare şi sâmbãtã plecã acasã, obositã de cele douã sãptãmâni de distracţie şi simţind cã s-a bucurat suficient de mult timp de lux.

— E plãcut sã fie linişte şi sã nu fii manierat tot timpul. Acasã e un loc minunat, chiar dacã nu e luxos, zise Meg, pe când stãtea duminicã seara cu mama ei şi cu Jo.

— Mã bucur sã te aud spunând asta, draga mea, pentru cã mã temeam cã nu te vei simţi bine acasã când te vei întoarce din acele apartamente elegante, îi rãspunse mama ei, care o privise foarte neliniştitã întreaga zi, cãci ochii mamelor observã rapid orice schimbãri pe feţele copiilor.

Meg îşi povesti veselã aventurile şi spuse de mai multe ori cât de bine s-a simţit. Dar pãrea mereu cã o apasã ceva pe suflet şi, când fetele mai mici merserã la culcare, ea rãmase gânditoare privind focul, vorbind puţin şi pãrând îngrijoratã. Când bãtu ora nouã şi Jo propuse sã meargã la culcare, Meg se ridicã brusc de pe scaun şi, aşezându-se pe scãunelul lui Beth, îşi sprijini coatele pe genunchii mamei sale, spunând curajoasã:

— Mamã, vreau sã mã confesez.

— Mã gândeam eu. Ce este, draga mea?

— Sã plec? întrebã Jo, discretã.

— Sigur cã nu, nu-ţi spun eu mereu totul? Mi-a fost ruşine sã vorbesc despre asta în faţa copiilor, dar vreau ca tu sã ştii toate lucrurile îngrozitoare pe care le-

am făcut la familia Moffat.

— Suntem pregătite, zise doamna March, zâmbind şi foarte nerăbdătoare.

— V-am spus că m-au îmbrăcat, dar nu v-am spus că m-au pudrat şi m-au coafat şi m-au făcut să arăt după ultima modă. Laurie a zis că nu mi se potriveşte şi un bărbat mi-a spus „păpuşă”. Ştiu că era o prostie, dar m-am simţit flatată, şi au apreciat că sunt frumoasă şi multe alte minciuni, aşa că i-am lăsat să râdă de mine.

— Asta e tot? întrebă Jo, în timp ce doamna March privea tăcută faţa tristă a frumoasei ei fiice şi nu putea s-o învinovăţească pentru prostioarele ei.

— Nu, am băut şampanie, şi am dansat, şi am flirtat, şi am fost absolut îngrozitoare, zise Meg, cu autoreproş.

— Cred că e mai mult de atât! spuse doamna March.

Apoi îi mângâie obrazul fin, care se înroşi, pe când Meg răspunse încet:

— Da, e o prostie, dar vreau să vă spun, pentru că nu suport ca oamenii să creadă şi să spună astfel de lucruri despre mine şi Laurie.

Apoi povesti bârfele pe care le auzise la familia Moffat şi, în timp ce vorbea, Jo o văzu pe mama ei strângându-şi buzele, nemulţumită ca asemenea idei să fie inoculate în mintea inocentă a lui Meg.

— Asta e cea mai mare prostie pe care am auzit-o! strigă Jo, indignată. De ce nu le-ai spus asta pe loc?

— Nu am putut, eram prea stânjenită. La început n-am vrut să aud, apoi eram atât de supărată şi de ruşinată, încât nu mi-am mai amintit că ar fi trebuit să plec.

— Stai până o văd eu pe Annie Moffat şi îţi arăt eu cum se rezolvă o asemenea problemă. Ce idee! Că am avea planuri cu Laurie şi că ne purtăm frumos cu el ca să se însoare cu una dintre noi cândva! Ce-o să se supere când o să-i spun ce zic proştii ăia, despre noi, nişte bieţi copii! Apoi Jo râse, ca şi cum, gândindu-se mai bine, i s-ar fi părut o glumă bună.

— Dacă-i spui lui Laurie, nu te voi ierta niciodată. Nu trebuie să-i spună, nu-i

aşa, mamă? zise Meg, neliniştită.

— Nu, niciodată să nu mai repetaţi aceste bârfe prosteşti şi uitaţi-le cât de repede puteţi, zise doamna March, gravă. Nu am făcut bine că te-am lăsat singură printre oameni pe care nu îi cunosc, oameni cumsecade, pot spune, dar prost crescuţi şi plini de idei vulgare despre tineri. Îmi pare mai rău decât îţi pot spune pentru neajunsul pe care ţi l-a adus vizita, Meg.

— Nu-ţi face griji, nu voi lăsa asta să mă afecteze, voi uita ce a fost rău şi îmi voi aminti doar lucrurile bune, pentru că m-am distrat destul, şi îţi mulţumesc că m-ai lăsat să merg. Nu voi fi sentimentală sau nemulţumită, mamă! Ştiu că sunt o fetiţă proastă şi voi sta cu tine până când îmi voi putea purta singură de grijă. Dar e frumos să fiu preţuită şi admirată şi nu pot spune că nu mi-a plăcut, zise Meg, părând ruşinată de această mărturisire.

— Asta e perfect normal şi nu e ceva rău, dacă această plăcere nu devine o pasiune şi nu te împinge să faci lucruri prosteşti şi nepotrivite pentru o fată. Învaţă să recunoşti şi să preţuieşti laudele pe care le meriţi şi să câştigi admiraţia oamenilor de calitate prin modestie, ca şi prin frumuseţe, Meg.

Margaret rămase gânditoare un moment, în timp ce Jo stătea în spatele ei părând şi interesată, şi puţin mirată, pentru că era ceva nou s-o vadă pe Meg roşind şi vorbind despre admiraţie, iubiţi şi lucruri de soiul acesta. lar Jo simţea că în acele două săptămâni sora ei crescuse foarte mult şi păşea într-o lume unde ea nu o putea urma.

— Mamă, ai „planuri”, cum zicea doamna Moffat? întrebă Meg, timidă.

— Da, draga mea, am mai multe, toate mamele au, dar cred că ale mele diferă de cele ale doamnei Moffat. Vă voi spune câteva dintre ele, pentru că a venit vremea să discutăm nişte lucruri foarte serioase, atât pentru capul cât şi pentru inima ta romantică. Eşti tânără, Meg, dar nu prea tânără pentru a mă înţelege, iar aceste lucruri trebuie să fie explicate de mamă. Jo, cu timpul va veni şi rândul tău, aşa că ascultă-mi „planurile” şi ajută-mă să le duc la îndeplinire, dacă sunt bune.

Jo merse şi se aşeză pe braţul fotoliului, arătând ca şi cum erau pe cale să înceapă un ritual solemn. Ţinându-le pe fiecare de mână şi privind cele două fete, doamna March spuse, pe tonul ei serios dar vesel:

— Vreau ca fetele mele să fie frumoase, împlinite şi bune, să fie admirate, iubite şi respectate, să aibă o tinereţe, fericită, să se mărite bine şi să ducă vieţi folositoare şi plăcute, cu cât mai puţine griji şi dureri trimise de Dumnezeu pentru a le pune la încercare. Să fie iubită şi aleasă de un bărbat bun e cel mai minunat lucru care i se poate întâmpla unei femei, şi sper, sincer, ca fetele mele să cunoască această extraordinară experienţă. E normal să te gândeşti la asta, Meg, e bine să speri şi să aştepţi asta şi e bine să fii pregătită, astfel ca, atunci când vine fericitul moment, să fii gata pentru aceste sarcini şi să meriţi bucuria. Dragele mele fete, am ambiţii mari pentru voi, dar nu vreau să vă măritaţi cu bărbaţi bogaţi doar pentru banii lor, sau pentru case frumoase, dar care nu sunt adevărate cămine, pentru că le lipseşte iubirea. Banii sunt un lucru bun şi necesar, când sunt bine folosiţi într-un scop nobil, dar nu vreau să-i consideraţi singurul lucru care trebuie urmărit. Aş prefera să vă văd soţii de oameni săraci, dacă aţi fi iubite, fericite şi mulţumite, decât regine, fără respect de sine şi pace sufletească.

— Belle zice că fetele sărace n-au nici o şansă, dacă nu se pun în valoare, suspină Meg.

— Atunci o să rămânem fete bătrâne! zise Jo, hotărâtă.

— Aşa e, Jo, mai bine să fiţi fete bătrâne, decât soţii nefericite sau fete necuviincioase care aleargă după un soţ, zise doamna March, ferm. Nu te speria, Meg, sărăcia nu alungă un iubit sincer. Unele dintre cele mai bune şi onorabile femei pe care le cunosc au fost fete sărace, dar atât de adorabile, încât nu au rămas fete bătrâne. Timpul rezolvă aceste lucruri. Fă această casă fericită, ca să poţi merita o casă a ta dacă ţi se oferă, ori dacă nu, fii mulţumită aici. Fetele mele, ţineţi minte un lucru: mama voastră vă va fi mereu confidentă, iar tatăl vostru prieten. Şi amândoi credem şi sperăm că fetele noastre, căsătorite sau nu, vor fi mândria şi alinarea noastră.

— Vom fi, mămico, vom fi! exclamară ele din toată inima, pe când ea le ură noapte bună.

Capitolul X

C.P. ŞI O.P.

O dată cu venirea primăverii, descoperiră tot felul de alte distracţii, iar în zilele mai lungi puteau lucra şi se puteau juca în diverse moduri. Grădina trebuia îngrijită, şi fiecare soră avea o parcelă cu care putea face ce voia. Hannah spunea adesea:

— Aş recunoaşte oricând peticul de grădină al fiecăreia!

Şi aşa era, pentru că gusturile fetelor erau diferite ca şi grădiniţele lor. Meg avea trandafiri, mirt şi un mic portocal, parcela lui Jo nu semăna deloc de la un an la altul, pentru că făcea mereu experimente. Anul acesta avea o plantaţie de floarea soarelui cu seminţele căreia avea să-şi hrănească puii. Beth avea în grădiniţă flori parfumate, petunii, panseluţe, regina-nopţii, plante cu seminţe pentru păsărele, Amy avea o boltă, cam micuţă, dar foarte frumoasă cu „bună-dimineaţa” care îşi legănau clopoţeii lor coloraţi, crini albi, delicaţi şi tot felul de alte plante impunătoare care se adaptaseră acolo.

Grădinăritul, plimbările, vâslitul pe râu şi goana după flori le umpleau zilele frumoase. În zilele ploioase aveau în casă tot felul de distracţii, mai vechi, mai noi, toate mai mult sau mai puţin originale. Una dintre ele era C.P., căci, din moment ce erau la modă societăţile secrete, era bine să ai una. Şi pentru că toate fetele îl admirau pe Dickens, îşi numiseră adunarea Clubul Pickwick. Cu unele întreruperi, se ocupaseră de el un an şi se întâlneau în fiecare sâmbătă seara în mansardă, ocazie cu care ceremoniile se desfăşurau astfel: trei scaune erau aşezate în faţa unei mese pe care era o lampă, apoi mai existau şi patru ecusoane pe care scria C.P. cu culori diferite, şi ziarul săptămânal, numit „Gazeta de Pickwick”, la a cărui redactare contribuiau toate, în timp ce Jo, meşteră în tonuri şi cerneluri, era editorul.

La ora şapte, cei patru membri urcau în sala de conferinţe, îşi puneau ecusoanele şi îşi ocupau foarte ceremonios locurile. Meg, fiind cea mai mare, era Samuel Pickwick; Jo, având talente literare, Augustus Snodgrass; Beth, pentru că era durdulie şi îmbujorată, Tracy Tupman; iar Amy, care încerca mereu să facă ceea ce nu putea, era Nathaniel Winkle. Pickwick, preşedintele, citea ziarul, care conţinea povestiri originale, poezii, ştiri locale, reclame amuzante şi indicii prin

care îşi reaminteau una alteia de greşelile şi slăbiciunile lor.

Odată, domnul Pickwick îşi puse o pereche de ochelari fără lentile, îşi drese glasul şi, privindu-l insistent pe domnul Snodgrass, până când acesta se aranjă bine la locul său, începu să citească:

Gazeta de Pickwick

2O Mai l8…

Colţul Poetului

ODĂ ANIVERSARĂ

Din nou venim să sărbătorim

Cu însemne şi ritualuri solemne

Cea de-a cincizeci şi doua aniversare a noastră

În sala Pickwick în această seară.

Suntem cu toţii sănătoşi,

Nici unul nu a plecat dintre noi,

Iarăşi zărim figurile cunoscute

Şi dăm mâna cu prietenii noştri.

Pe Pickwick al nostru, mereu la datorie,

Îl salutăm cu căldură,

În timp ce, cu ochelarii pe nas,

Citeşte revista noastră săptămânală.

Deşi e răcit

Ne bucurăm să-l auzim

Pentru că spune cuvinte înţelepte

Chiar dacă tuşeşte şi e răguşit.

Snodgrass al nostru cel înalt ne priveşte de sus

Cu graţie elefantină

Şi îi cercetează pe ceilalţi

Cu faţa lui jovială.

Focul poeziei îi arde în ochi

Se luptă cu lumea întreagă.

Priviţi-i ambiţia de pe figură.

Şi pata de pe nas!

Apoi vine paşnicul Tupman

Rozaliu, plinuţ şi dulce

Care se îneacă de râs

Şi cade de pe scaun.

Winkle cel chipeş e şi el aici,

Cu părul bine aranjat

Un model de îngrijire,

Deşi nu-i place să se spele pe faţă.

Anul a trecut, suntem încă porniţi

Să glumim, să râdem şi să citim

Şi să mergem pe calea literaturii

Care duce la glorie.

Fie ca ziarul nostru să prospere,

Clubul să dăinuiască

Şi anii viitori să binecuvânteze

Veselul şi folositorul nostru C.P.

A. Snodgrass

* * *

CĂSĂTORIA MASCATĂ

O povestire veneţiană

Gondolele treceau pe lângă treptele de marmură şi minunaţii lor călători umpleau holul Curţii de Adelon. Cavaleri şi domne, elfi şi paji, călugări şi florărese, toţi dansau cu graţie. Voci dulci şi melodii minunate se auzeau, şi astfel balul continua.

— A văzut-o înălţimea voastră pe Lady Viola în această seară? o întrebă un trubadur tânăr pe regina care plutea prin sală la braţul său.

— Da. Nu-i aşa că e minunată, deşi e tristă? Rochia ei e bine aleasă, pentru că într-o săptămână se va mărita cu Contele Antonio, pe care îl urăşte din tot sufletul.

— Pe cinstea mea, îl invidiez. Uite-l că vine, îmbrăcat ca mine şi cu masca neagră. Când şi-o va scoate, vom vedea cum o priveşte pe fata frumoasă a cărei inimă n-o poate câştiga, deşi tatăl ei i-a promis mâna, zise trubadurul.

— Se spune că îl iubeşte pe tânărul artist englez care o urmăreşte şi pe care contele îl urăşte, zise doamna, în timp ce dansau.

Distracţia era în toi, când apăru un preot şi, retrăgându-se cu tânăra pereche într-un alcov, îi puse să îngenuncheze. Se făcu linişte şi nu se mai auzea decât sunetul fântânilor, iar Contele de Adelon spuse:

— Doamnelor şi domnilor, scuzaţi-mi graba cu care v-am invitat la nunta fiicei mele. Părinte, aşteptăm ceremonia!

Toţi ochii se întoarseră înspre miri şi se auzi un murmur de uimire, pentru că nici mirele, nici mireasa nu-şi scoseseră măştile. Toţi erau curioşi, dar tăcură din respect până la terminarea ceremoniei. Apoi spectatorii nerăbdători se adunară, cerând explicaţii.

— V-aş explica bucuros, dacă aş putea, dar aşa a vrut fiica mea Viola, care e

foarte timidă, şi eu m-am supus voinţei ei. Acum, copii, jocul s-a terminat. Scoateţi-vă măştile şi primiţi binecuvântarea mea.

Dar nici unul nu se mişcă, căci mirele spuse, cu o voce care îi uimi pe invitaţi, în timp ce masca dezvăluia figura lui Ferdinand Devereaux, iubitul artist, iar Viola se sprijinea, radiind de frumuseţe şi fericire, de pieptul lui pe care strălucea medalia de duce englez:

— Domnul meu, mi-ai dat mâna fiicei tale cu dispreţ când mă lăudam cu o avere ca a contelui Antonio. Pot face mai mult de atât, pentru că sufletul tău ambiţios nu-l poate refuza pe ducele de Devereaux şi de Vere, care îşi oferă numele şi averea nemărginită în schimbul mâinii frumoasei doamne care îmi este acum soţie.

Contele înlemni. Apoi, întorcându-se spre mulţimea uimită, Ferdinand adăugă, cu un zâmbet vesel de triumf:

— Vouă, prieteni, vă doresc, să aveţi norocul meu în dragoste şi să câştigaţi mirese la fel de frumoase cum am câştigat şi eu prin această căsătorie mascată.

S. Pickwick

* * *

De ce seamănă C.P. cu turnul Babel? Pentru că membrii lui nu pot fi guvernaţi.

* * *

POVESTEA UNUI FRUCT

Odată, un fermier a plantat nişte seminţe în grădină, din care a răsărit o plantă care a făcut multe fructe. În octombrie, când s-au copt, a luat unul şi l-a dus la piaţă. Un negustor l-a cumpărat pentru magazinul său. În acea dimineaţă, o fetiţă cu pălărie maron şi rochie albastră, cu o faţă rotundă şi un nas cârn, merse şi îl cumpără pentru mama ei. ÎI duse acasă, îl tăie, îl fierse în oala cea mare, pregăti o parte din el cu unt şi cu sare pentru cină, la restul adăugă lapte, două ouă, patru linguri de zahăr şi nişte biscuiţi, coapse totul până se făcu o prăjitură frumoasă care a doua zi fu mâncată de o familie numită March.

T. Tupman

* * *

Dragă domnule Pickwick,

Mă adresez dumneavoastră pe tema păcatului, adică păcătosul e un domn numit Winkle, care deranjează Clubul cu râsul său şi uneori nu-şi scrie articolul în minunatul ziar şi sper că îi veţi ierta răutatea şi îi veţi permite să trimită o fabulă franţuzească pentru că nu poate să scrie din capul lui pentru că are multe lecţii de făcut şi nu prea are imaginaţie. În viitor voi încerca să-mi fac timp şi să pregătesc ceva cum trebuie, asta înseamnă ceva bun, mă grăbesc să ajung la şcoală.

Cu respect, al dumneavoastră,

N. Winkle

(Mai sus se află recunoaşterea curajoasă a unor greşeli din trecut. Dacă tânărul nostru prieten va studia punctuaţia, va fi bine.)

* * *

UN TRIST ACCIDENT

Vinerea trecută am fost uimiţi de un zgomot puternic în pivniţă, urmat de ţipete de groază. Grăbindu-ne cu toţii la subsol, l-am găsit pe iubitul nostru preşedinte lungit pe jos, pentru că se împiedicase şi căzuse pe când aducea lemne de foc. Am fost martorii unei scene de coşmar, pentru că, în căderea sa, domnul preşedinte ajunsese cu umerii şi capul într-un butoi cu apă, călcase pe nişte bucăţi de săpun şi îşi rupsese foarte rău hainele. Fiind salvat din această situaţie periculoasă, s-a descoperit că nu fusese rănit, avea doar câteva vânătăi, şi ne bucurăm să spunem că acum se simte bine.

Editorul

* * *

SUFERINŢA COMUNĂ

Este dureroasa noastră datorie să vă aducem la cunoştinţă brusca şi misterioasa dispariţie a preţuitei noastre prietene, doamna Bulgăraş de zăpadă. Această minunată şi iubită pisică avea mulţi prieteni şi admiratori, pentru că frumuseţea ei atrăgea toate privirile, graţia şi virtuţile ei au făcut-o să fie îndrăgită de toţi şi pierderea ei este adânc resimţită de întreaga comunitate.

Când a fost văzută ultima oară, stătea la poartă, uitându-se după căruţa măcelarului, şi ne temem că un ticălos, ispitit de formele ei, a furat-o pur şi simplu. Au trecut mai multe săptămâni, dar nu am dat de nici o urmă a ei. Am

renunţat la orice speranţă, am legat o panglică neagră la coşuleţul ei, i-am pus deoparte farfuriile şi o plângem pentru că este pe veci pierdută.

Un prieten sensibil ne trimite următoarea poezie:

CÂNTEC PENTRU BULGĂRAŞ

Plângem pierderea micului nostru animal

Şi suspinăm de soarta ei nefericită.

Pentru că nu va mai sta niciodată lângă foc,

Nici nu se va mai juca cu poarta cea verde,

Micul mormânt în care doarme puiul ei

E sub castan.

Dar la mormântul ei nu putem plânge

Pentru că nu ştim unde e.

Pătuţul gol, mingea nemişcată.

N-o voi mai vedea,

Nu vor mai fi lăbuţe blânde şi tors iubitor

La uşa din faţă.

O altă pisică aleargă după şoareci,

O pisică cu botul murdar,

Dar nu vânează ca draga noastră

Şi nu se joacă graţios ca ea.

Labele ei calcă prin holul

Unde se juca Bulgăraş,

Dar ea doar îi scuipă pe câinii

Pe care pisica noastră îi gonea galant.

E bună, blândă şi se străduieşte,

Dar nu e frumoasă,

Şi nu-i putem da locul tău, draga noastră,

Şi nici nu o putem adora ca pe tine.

A.S.

* * *

Anunţuri

Domnişoara Dorothy Bluggage, talentata vorbitoare, va ţine o conferinţă despre „Femeia şi poziţia sa” la sala Pickwick, sâmbăta viitoare, după programul obişnuit.

O întâlnire săptămânală va avea loc în Bucătărie, pentru ca domnişoarele să înveţe să gătească. Hannah Brown va conduce lucrările, iar fetele sunt invitate.

Societatea de Şters Praful se va reuni miercurea viitoare şi va organiza o paradă la etajul superior al Clubului. Toţi membrii trebuie să apară în uniformă şi înarmaţi cu mături la ora nouă fix.

Doamna Beth Bounce îşi va deschide săptămâna viitoare expoziţia de modă pentru păpuşi. Ultimele modele au sosit de la Paris şi aşteptăm comenzi.

O nouă piesă se va juca la Teatrul Bornwill peste câteva săptămâni, care va depăşi tot ce s-a realizat până acum în teatrul american. „Sclavul grec sau Constantin Răzbunătorul” este numele acestei drame incitante!!!

* * *

Sfaturi:

Dacă S.P. nu s-ar săpuni atât pe mâini, nu ar mai întârzia la micul dejun. A.S. este rugat să nu mai fluiere pe stradă. T.T. nu uita de şerveţelul lui Amy. W. nu trebuie să dispere, pentru că rochia lui nu are nouă volane.

* * *

Raport săptămânal

Meg — bine; Jo — rău; Beth — foarte bine; Amy — satisfăcător.

După ce Preşedintele termină de citit ziarul (care, îi asigur pe cititorii mei, este copia fidelă a unuia scris odată de nişte fetiţe), urmă o rundă de aplauze şi apoi domnul Snodgrass se ridică pentru a face o propunere.

— Domnule Preşedinte şi domnilor, începu el, adoptând un aer şi un ton de parlamentar, aş vrea să propun admiterea unui nou membru, unul care merită din plin această onoare şi care ar fi foarte recunoscător pentru acest lucru şi s-ar integra rapid în spiritul clubului, adăugând valoare ziarului, şi ar fi vesel şi drăguţ. Îl propun pe domnul Theodore Laurence ca membru de onoare al C.P. Haideţi, primiţi-l!

Schimbarea bruscă de ton a lui Jo le făcu pe fete să râdă, dar toate erau nerăbdătoare şi nu spuseseră nimic, în timp ce Snodgrass se aşeză.

— Vom supune la vot, zise Preşedintele. Cei care sunt pentru să spună „Da”.

Urmă un răspuns ferm de la Snodgrass, apoi, spre surprinderea tuturor, unul timid de la Beth.

— Cine e împotrivă să spună „Nu”.

Meg şi Amy fură împotrivă, iar domnul Winkle se ridică să spună cu multă elocinţă:

— Nu dorim băieţi, care doar râd şi se fâţâie. Acesta e un club al doamnelor şi vrem să rămână între noi.

— Mă tem că va râde de ziarul nostru şi apoi va face haz de noi, observă Pickwick, jucându-se cu cârlionţii de pe frunte, cum făcea mereu când avea o dilemă.

Se ridică Snodgrass, care spuse foarte hotărât:

— Domnule, vă dau cuvântul meu de gentleman că Laurie nu va face aşa ceva. Îi place să scrie şi va contribui la ziar şi ne va mai tempera sentimentalismul, nu înţelegeţi? Noi nu facem mare lucru pentru el, şi el are atâtea pentru noi, aşa că măcar putem să-i oferim un loc printre noi şi să-l facem să se simtă bine venit dacă acceptă.

Această aluzie la beneficiile conferite îl ridică în picioare pe Tupman, care părea că s-a hotărât.

— Da, trebuie s-o facem, chiar dacă ne temem. Eu zic că poate să vină şi bunicul lui, dacă vrea.

Această izbucnire a lui Beth produse rumoare în Club, iar Jo se ridică de la locul ei pentru a-i strânge mâinile cu căldură.

— Acum, să revotăm din nou. Amintiţi-vă că este vorba despre Laurie al nostru şi spuneţi cu toţii „Da”, strigă Snodgrass, emoţionat.

— Da! Da! Da! răspunseră imediat trei voci.

— Bine! Fiţi binecuvântaţi! Acum, pentru că toate trebuie făcute „la timpul lor”, cum a observat şi Winkle în felul lui caracteristic, permiteţi-mi să-l prezint pe noul membru.

Şi, spre uimirea celorlalţi membri ai Clubului, Jo deschise uşa dulapului în care se afla Laurie stând pe o valiză, îmbujorat şi abia ţinându-şi râsul.

— Criminalo! Trădătoareo! Jo, cum ai putut? strigară cele trei fete, în timp ce Snodgrass îl conducea triumfător pe prietenul său, instalându-l pe un scaun şi dându-i un ecuson.

— Stăpânirea de sine a celor doi tâlhari e uimitoare, începu domnul Pickwick, încercând să se încrunte ameninţător şi reuşind doar să producă un zâmbet prietenesc.

Dar şi noul membru era la fel de emoţionat. Ridicându-se, după o plecăciune graţioasă făcută preşedintelui, zise, în cel mai serios mod:

— Domnule Preşedinte şi doamnelor — mă iertaţi, domnilor — permiteţi-mi să mă prezint: Sam Welles, umilul servitor al Clubului.

— Bine! Bine! strigă Jo, bătând cu coada tigăii celei vechi, de care se sprijinea.

— Prietenul credincios şi nobilul stăpân, continuă Laurie, fluturându-şi mâna, care m-a prezentat atât de măgulitor, nu trebuie învinovăţit pentru stratagema utilizată în această seară. Eu am plănuit totul şi ea a cedat după ce am tachinat-o mult timp.

— Lasă, nu lua toată vina asupra ta, ştii că eu ţi-am propus să intri în dulap, interveni Snodgrass, pe care această glumă îl amuza teribil.

— N-o băgaţi în seamă. Eu sunt nefericitul care a pus totul la cale, domnule, zise

noul membru, înclinându-se înspre domnul Pickwick, în stilul lui Welles. Dar jur pe onoarea mea să n-o mai fac niciodată şi, de aici înainte, mă voi dedica intereselor acestui club nemuritor.

— Ascultaţi! Ascultaţi! strigă Jo, lovind în tigaie ca într-un ţambal.

— Continuă, continuă! adăugară Winkle şi Tupman, în timp ce preşedintele se înclina resemnat.

— Vreau doar să spun că, în semn al recunoştinţei mele pentru onoarea primită şi ca un mijloc de întărire a prieteniei dintre naţiunile vecine, am amenajat un oficiu poştal în gardul viu, în partea din spate a grădinii. Este o clădire frumoasă, spaţioasă, cu încuietori la uşi şi tot confortul pentru poştaşi şi pentru poştăriţe, dacă-mi îngăduiţi. Este vechea casă pentru păsările. Eu i-am fixat bine uşa, i-am deschis acoperişul, aşa că acum se pot pune înăuntru tot felul de lucruri şi vom economisi timp. Scrisori, manuscrise, cărţi şi alte obiecte pot trece pe acolo, şi, cum fiecare are o cheie, va fi foarte bine, cred. Permiteţi-mi să vă prezint cheie şi, cu multe mulţumiri pentru cinstea ce mi s-a făcut, să îmi iau locul în primire.

Urmară aplauze puternice, în timp ce domnul Welles puse o cheiţă pe masă şi se aşeză. Tigaia pocnea şi se agita frenetic, şi dură ceva timp până când se restabili ordinea. Urmă o lungă discuţie şi toţi reuşiră să surprindă, pentru că se străduiau foarte mult, aşa că fu o întâlnire neobişnuit de agitată şi se termină târziu în noapte, cu noi urale pentru noul membru. Nimeni nu regreta primirea lui Sam Welles pentru că nici un club nu ar fi putut avea un membru mai devotat, mai bine crescut şi mai jovial ca el.

Chiar că adăuga însufleţire întrunirilor şi un ton special ziarului, pentru că discursurile sale îi entuziasmaseră pe ascultători şi contribuţiile sale erau excelente, fiind patetice, clasice, comice sau dramatice, dar niciodată sentimentale. Jo le considera vrednice de Bacon, Milton sau Shakespeare şi ofereau operelor ei un nou efect.

O.P. (Oficiul poştal) era o instituţie foarte importantă şi se dezvoltă minunat, căci prin el treceau lucruri aproape la fel de ciudate ca printr-o poştă adevărată. Tragedii şi cravate, poezii şi murături, seminţe de flori şi lungi scrisori, partituri şi prăjituri, invitaţii, predici şi căţeluşi. Bătrânului domn îi plăcea acest joc şi se amuza trimiţându-le lucruri vechi, mesaje misterioase şi telegrame hazlii, iar grădinarul lui, care era vrăjit de farmecele lui Hannah, trimise chiar o scrisoare

de dragoste prin Jo. Cum au mai râs când secretul a ieşit la iveală, fără să viseze câte scrisori de dragoste vor mai trece prin micul oficiu poştal în anii următori.

Capitolul XI

EXPERIMENTE

— Întâi iunie! Familia King pleacă mâine la mare şi eu voi fi liberă. Mă voi bucura de trei luni de vacanţă! exclamă Meg, întorcându-se acasă într-o zi călduroasă şi găsind-o pe Jo tolănită pe canapea, într-o stare neobişnuită de oboseală, în timp ce Beth îi scotea ghetele prăfuite, iar Amy făcea limonadă că să se răcorească toată lumea.

— Mătuşa March a plecat astăzi, din fericire! zise Jo. Muream de frică să nu-mi ceară să vin cu ea. Dacă mi-ar fi cerut-o, m-aş fi simţit obligată să merg. Dar Plumfield e la fel de vesel ca un cimitir, aşa că prefer să mă scutească. Am avut ceva aventuri cu plecarea bătrânei şi tresăream de câte ori îmi vorbea, pentru că mă grăbeam atât de tare să termin, încât devenisem neobişnuit de dulce şi de amabilă şi mă temeam că îi va fi imposibil să se despartă de mine. Am tremurat până am văzut-o în trăsură şi apoi am mai avut o criză când, în timp ce se îndepărta, şi-a scos capul, zicând: „Josephine, n-ai vrea…?”. Nu am mai auzit restul, pentru că m-am întors şi am fugit. Chiar am fugit, repede şi am dat colţul, unde eram în siguranţă.

— Biata Jo! A venit cu o faţă de ziceai c-o urmăresc urşii, zise Beth, în timp ce îngrijea picioarele surorii sale cu un aer matern.

— Mătuşa March e un adevărat safir, nu-i aşa? întrebă Amy, sorbind critic din propria-i licoare.

— Vrea să spună vampir, nu piatră preţioasă. Dar nu contează. E prea cald ca să ne mai pese cum vorbim, murmură Jo.

— Ce-o să faceţi toată vacanţa? întrebă Amy, schimbând subiectul cu tact.

— Voi sta în pat până târziu şi nu voi face nimic, răspunse Meg, tolănită în balansoar. M-am trezit devreme toată iarna şi mi-am petrecut zilele muncind pentru alţi oameni, aşa că acum mă voi odihni şi voi lenevi după pofta inimii.

— Nu, zise Jo, leneveala nu mi se potriveşte. Am o grămadă de cărţi şi am de gând să-mi petrec timpul citind, cocoţată în măr, când nu voi fi cio…

— Nu spune „ciocârlie”! o imploră Amy, răzbunându-se pentru că fusese corectată la cuvântul „safir”.

— Voi spune atunci „când nu voi vâna privighetori” cu Laurie.

— Beth, hai să nu mai facem lecţii un timp, ci să ne jucăm şi să ne odihnim, cum vor fetele să procedeze, propuse Amy.

— Sunt de acord, dacă mama nu se supără. Vreau să mai învăţ nişte cântece noi, şi copiii mei au nevoie de haine noi pentru vară. Arată foarte prost şi au mare nevoie de alte haine.

— Se poate, mama? întrebă Meg, întorcându-se spre doamna March, care stătea şi cosea în locul numit de ele „colţul mămicii”.

— Puteţi să faceţi experimentul ăsta o săptămână şi vedeţi cum vă place. Cred că până sâmbătă o să vă daţi seama că jocul fără muncă e la fel de rău ca munca fără joc.

— E prea cald ca să ne mai pese cum vorbim, murmură Jo.

— Oh, nu, va fi minunat, sunt sigură! zise Meg, visătoare.

— Acum propun un toast, cum spune prietena şi partenera mea Sairy Gamp. Mereu distracţie, şi nici o supărare! strigă Jo, ridicând paharul cu limonadă.

Toate băură vesele şi începură experimentul lenevind toată ziua. A doua zi dimineaţă, Meg nu apăru până la ora zece. Dejunul ei solitar fu plăcut, dar camera părea părăsită şi dezordonată, pentru că Jo nu umpluse vasele, Beth nu ştersese praful, iar cărţile lui Amy stăteau împrăştiate peste tot. Doar „colţul mămicii” era curat şi plăcut, cum arăta de obicei. Şi Meg stătea „să citească şi să se odihnească”, însemnând de fapt „să caşte şi să se gândească” ce rochii de vară frumoase îşi va cumpăra din salariu. Jo petrecu dimineaţa pe râu cu Laurie şi după-amiaza citind şi plângând pentru „întinsa, întinsa lume”, cocoţată în măr. Beth începu să scoată tot ce se afla în dulapul în care locuia familia ei, dar, pentru că obosi înainte să termine, lăsă totul cu susul în jos şi începu să cânte bucuroasă că nu trebuie să spele vasele. Amy îşi aranjă umbrarul, îşi puse cea mai bună rochie albă, îşi răsuci cârlionţii şi se aşeză să deseneze, printre flori, sperând că o va vedea cineva şi se va întreba cine este tânăra artistă. Pentru că nu apărură decât nişte păsări, care îi priviră desenele cu mult interes, plecă la plimbare, o prinse ploaia şi se întoarse acasă udă.

La ceai şi-au comparat notiţele şi au căzut de acord că a fost o zi minunată, deşi neobişnuit de lungă. Meg, care mersese la cumpărături după-amiază şi îşi cumpărase o minunată muselină albastră, observase, după ce o tăiase în lungime, că materialul nu se spală şi se supără. Jo se arsese pe nas când fusese cu barca pe râu şi o durea capul de la prea mult citit. Beth era îngrijorată de dezordinea din dulapul ei şi de dificultatea de a învăţa trei sau patru cântece de-o dată. Amy regreta stricăciunile pricinuite rochiei sale, pentru că a doua zi era petrecerea lui Katy Brown, şi ea, ca şi Flora M’Flimsey nu avea cu ce să se îmbrace. Dar acestea erau doar fleacuri, şi o asigurară pe mama lor că experimentul mergea ca pe roate. Ea zâmbi, nu spuse nimic şi, cu ajutorul lui Hannah, făcu treburile pe care ele le neglijaseră, ţinând casa curată şi totul în ordine. Era uimitor ce stare ciudată de disconfort producea această situaţie de „odihnă şi leneveală”. Zilele

păreau din ce în ce mai lungi, vremea era tot mai schimbătoare şi la fel erau şi temperamentele. Un sentiment de zădărnicie le cuprinse pe toate, şi Necuratul îşi găsi destul de lucru cu ele. Ca o culme a luxului, Meg scoase la iveală câte ceva din cusăturile ei, şi apoi, văzând că timpul trecea atât de încet, începu să-şi modifice şi să-şi strice hainele, pentru a le da un aspect à la Moffat. Jo citi până când ochii ei cedară şi se sătură de cărţi, devenind atât de urâcioasă, că până şi blândul Laurie se certă cu ea, şi se simţea atât de rău, încât aproape îşi dorea să fi plecat cu mătuşa March. Beth o ducea destul de bine, pentru că uita mereu că acum doar se jucau şi nu mai munceau, aşa că din când în când îşi lua din nou vechile obiceiuri, dar ceva din acea atmosferă o afecta şi liniştea ei era tulburată atât de mult, încât odată o luă pe biata Joanna şi o certă. Amy se plictisea cel mai rău pentru că ea nu prea avea ce face, şi când surorile ei o lăsau să se distreze singură, descoperi că propria ei persoană îi era o povară. Nu-i plăceau păpuşile, basmele erau prea copilăreşti şi nici nu putea desena tot timpul. Ceaiurile şi picnicurile nu-i umpleau prea mult timp, decât dacă erau bine conduse.

— Dacă aş avea o casă frumoasă, plină cu prietene, sau aş călători, timpul ar trece repede, dar să stai acasă cu trei surori egoiste şi un băiat mai mare e destul ca să-ţi pună răbdarea la încercare, se plânse domnişoara Margaret, după mai multe zile dedicate plăcerii şi odihnei.

Nici una nu voia să recunoască faptul că era plictisită de acel experiment, dar, până vineri seara, fiecare îşi spuse în sinea ei că se bucură că săptămâna aproape a trecut. Sperând ca lecţia să fie şi mai bine învăţată, doamna March, care avea un simţ al umorului foarte dezvoltat, se hotărî să pună capăt experimentului într-o manieră potrivită, aşa că o trimise pe Hannah în vacanţă şi le lăsă pe fete să se bucure din plin de jocurile lor.

Când se treziră duminică dimineaţă, nu era focul făcut în bucătărie, micul dejun nu era pregătit şi mama lor nu era nicăieri.

— Doamne sfinte! Ce s-a întâmplat? strigă Jo, privind în jurul ei uimită.

Meg fugi sus şi se întoarse repede, părând uşurată, dar foarte uimită şi puţin ruşinată.

— Mama nu e bolnavă, doar foarte obosită şi spune că o să stea toată ziua liniştită în camera ei şi ne va lăsa pe noi să ne ocupăm de casă cum putem. E ciudat să facă asta, nu pare deloc ea însăşi, dar spune că a avut o săptămână grea,

aşa că nu trebuie să ne plângem, ci să ne purtăm singure de grijă.

— Asta e destul de simplu şi îmi place ideea. De abia aşteptam să am ceva de făcut, adică ceva cu care să mă amuz, adăugă Jo, repede.

De fapt, pentru toate era o mare uşurare să aibă ceva de lucru şi s-au apucat de treabă, dar în curând au înţeles adevărul spuselor Hannei: „Gospodăria nu e o glumă”. Era destulă mâncare în cămară şi, în timp ce Beth şi Amy puneau masa, Meg şi Jo au pregătit micul dejun, întrebându-se, în acest timp, de ce se plângeau servitorii de munca lor grea.

— Îi voi duce şi mamei, deşi ne-a spus să nu ne facem probleme cu ea, pentru că se va îngriji singură, spuse Meg, care era şefa şi se simţea ca o matroană în spatele ceainicului.

Aşa că, înainte de a mânca, pregătiră o tavă şi o duseră sus, cu complimentele bucătarului. Ceaiul era foarte amar, omleta arsă şi biscuiţii prea săraţi, dar doamna March primi mâncarea cu mulţumiri şi râse cu poftă, după ce Jo plecase.

— Bietele de ele, mă tem că le va fi greu, dar nu vor avea de suferit, chiar le va face bine, zise ea, scoţând hrana comestibilă din care îşi făcuse provizii şi scăpând de micul dejun nereuşit, ca să nu le rănească sentimentele — o înşelătorie maternă pentru care au fost recunoscătoare.

Jos, bucătarul primi multe plângeri şi suferi din cauza eşecului său.

— Lasă, voi pregăti eu cina şi o voi servi, tu fă pe stăpâna, păstrează-ţi mâinile curate, primeşte musafirii şi dă ordine, zise Jo, care se pricepea şi mai puţin decât Meg la bucătărie.

Această ofertă avantajoasă fu acceptată cu bucurie şi Margaret se retrase în salon, unde mătură pe sub canapea şi trase obloanele, ca să nu mai fie obligată să şteargă praful. Jo, foarte încrezătoare în puterile ei şi dorind din tot sufletul să evite certurile, puse imediat un bilet la poştă, invitându-l pe Laurie la cină.

— Ar fi mai bine să vezi ce ai de mâncare întâi, înainte să te gândeşti la musafiri, zise Meg, când auzi de acel act pripit de ospitalitate.

— A, păi avem carne de vită şi cartofi, şi o să iau şi nişte asparagus, şi homar, ca „delicatesă”, cum zice Hannah. O să fac şi o salată. Nu ştiu cum se face, dar

scrie în carte. La desert vom avea lapte de pasăre, căpşuni şi cafea, dacă vrei să fie o masă elegantă.

— Nu încerca prea multe feluri, Jo, pentru că tu nu ştii să faci decât cremă de zahăr ars şi pişcoturi. Mă spăl pe mâini de cină. Şi, pentru că tu l-ai invitat pe Laurie, îţi asumi responsabilitatea să ai grijă de el.

— Nu vreau altceva decât să fii politicoasă cu el şi să mă ajuţi cu budinca. Mă vei sfătui dacă mă încurc, nu-i aşa? întrebă Jo, puţin rănită.

— Da, dar nu ştiu prea multe în afară de pâine şi câteva fleacuri. Ar fi mai bine să-i ceri voie mamei înainte să faci ceva, răspunse Meg, prudentă.

— Sigur că da, nu sunt o proastă! zise Jo şi plecă jignită de această neîncredere în puterile ei.

— Cumpără ce vrei şi nu mă mai deranja. Eu am o invitaţie la cină şi nu-mi fac griji pentru ce se întâmplă acasă, răspunse doamna March lui Jo. Niciodată nu mi-a plăcut menajul şi azi îmi iau liber, să citesc, să schimb, să fac vizite şi să mă distrez.

Imaginea neobişnuită a mamei sale stând confortabil şi citind, dis-de-dimineaţă, o făcu pe Jo să se simtă ca şi cum s-ar fi întâmplat un dezastru natural, căci o eclipsă, un cutremur sau o erupţie vulcanică nu i s-ar fi părut mai ciudate.

— Totul e cu susul în jos, îşi spuse, pe când cobora. Beth plânge, ăsta e un semn sigur că se întâmplă ceva cu familia noastră. Dacă Amy mă supără, îi arăt eu ei.

Simţindu-se şi ea foarte ciudat, Jo se grăbi în hol, unde o găsi pe Beth plângându-l pe Pip, canarul, care stătea mort în cuşcă cu gheruţele întinse patetic, ca şi cum ar fi implorat hrana din lipsa căreia murise.

— E vina mea, am uitat de el, nu mai avea nici mâncare, nici apă. Oh, Pip! Pip! Cum am putut fi atât de crudă cu tine? plângea Beth, luând mica făptură în mână şi încercând s-o readucă la viaţă.

Jo îi privi ochii pe jumătate închişi, îi ascultă inimă şi, văzând că era rece şi înţepenit, oferi cutia ei de domino pe post de coşciug.

— Pune-l în cuptor, poate o să se încălzească şi o să-şi revină, zise Amy, cu

speranţă.

— A murit de foame, şi acum doar n-o să ne apucăm să-l gătim. O să-i fac un giulgiu şi îl vom îngropa în grădină. Şi n-o să-mi mai iau niciodată altă pasăre, dragul meu Pip, pentru că nu merit, murmură Beth, stând pe podea cu micuţa pasăre în mână.

— Înmormântarea va fi după-amiază şi vom merge toţi. Acum nu mai plânge, Beth. E păcat, dar nimic nu ne-a mers bine săptămâna asta, şi Pip a suferit cel mai mult din tot experimentul. Fă-i giulgiul şi pune-l în cutia mea. După cină, vom avea o mică înmormântare, zise Jo, începând să simtă că deja s-au adunat prea multe pe capul ei.

Lăsându-le pe celelalte s-o consoleze pe Beth, ea se duse la bucătăria aflată în mare dezordine. Punându-şi un şorţ, se apucă de treabă şi aşează vasele în ordine pentru a fi spălate, când descoperi că se stinsese focul.

— Asta chiar e o veste bună! mormăi Jo, deschizând cu o lovitură uşa sobei şi răscolind cu vătraiul printre resturi.

După ce reaprinse focul, se gândi să meargă la piaţă până fierbea apa. Plimbarea o bine dispuse şi, felicitându-se pentru cumpărăturile făcute, se îndreptă spre casă, după ce cumpărase un homar prea mic, asparagus vechi şi nişte căpşuni acre. Până să termine ea, veni ora mesei şi soba era încinsă. Hannah lăsase o tavă cu pâine la dospit, Meg o frământase şi o pusese din nou la dospit şi uitase de ea. Meg se întreţinea cu Sallie Gardiner în salon, când se deschise uşa şi apăru o figură îmbujorată, plină de făină, întrebând cu reproş:

— Pâinea nu e dospită destul când a dat peste marginile tăvii?

Sallie începu să râdă, dar Meg dădu din cap şi îşi ridică sprâncenele atât de mult, încât arătarea dispăru şi puse fără întârziere pâinea în cuptor. Doamna March plecă, după ce trăsese cu ochiul să vadă cum stăteau lucrurile şi o consolase pe Beth, care lucra la un giulgiu, în timp ce prietenul ei răposat zăcea în cutie. Un sentiment ciudat de neajutorare puse stăpânire pe fete, când boneta gri dispăru după colţ, şi desperarea le cuprinse când, câteva minute mai târziu, apăru domnişoara Crocker şi spuse că venise la masă. Această lady era o fată bătrână înaltă şi palidă, cu un nas ascuţit şi ochi ageri, care vedea tot şi bârfea tot ce vedea. Ele nu o puteau suferi, dar fuseseră învăţate să se poarte frumos cu ea, pentru că era bătrână şi săracă şi nu prea avea prieteni. Aşa că Meg îi dădu

scaunul cel mai bun şi încercă să o întreţină, în timp ce aceasta punea întrebări, critica tot şi povestea despre oamenii pe care îi cunoştea.

Cuvintele nu pot descrie spaimele, chinurile şi experienţele prin care trecu Jo în acea dimineaţă, iar masa pe care o servi fu un eşec. Temându-se să mai ceară sfaturi, se străduise de una singură şi descoperise că un bucătar are nevoie de mai mult decât de energie şi de bunăvoinţă. Fierse asparagusul o oră şi fu dezamăgită că rădăcinile se arseseră şi tulpinile erau foarte tari. Pâinea se arsese, pentru că salata o acoperise cu totul şi lăsă restul baltă, până se convinse că nu o poate face comestibilă. Homarul era un mister purpuriu pentru ea, dar îl ciocăni până îl scoase din carapace şi aşeză cantitatea minusculă de carne printre frunzele de salată. Se grăbi cu cartofii, ca să facă şi asparagusul, aşa că erau nefierţi. Laptele de pasăre era moale şi căpşunile nu erau atât de coapte pe cât păreau.

„Ei, pot să mănânce vită şi pâine cu unt, dacă le e foame, doar că e groaznic să-ţi pierzi toată dimineaţa degeaba”, se gândi Jo, în timp ce suna clopoţelul cu o jumătate de oră mai târziu şi stătea înfierbântată, obosită şi debusolată, admirând festinul servit pentru Laurie, care era obişnuit cu eleganţa, şi pentru domnişoara Crocker, ai cărei ochii curioşi aveau să observe toate greşelile şi a cărui limbă ascuţită va povesti peste tot.

Biata Jo s-ar fi băgat sub masă, pe măsură ce toate mâncărurile erau gustate şi lăsate în farfurie, în timp ce Amy chicotea, Meg era supărată, domnişoara Crocker îşi ţuguia buzele, iar Laurie vorbea şi râdea cât putea de mult pentru a da o notă veselă acelei scene festive. Punctul forte al lui Jo fură fructele, pe care le glasase foarte bine şi la care făcuse şi frişcă. Obrajii îmbujoraţi i se mai răcoriră puţin, şi respiră adânc, în timp ce toţi se serveau şi priveau cu bunăvoinţă insuliţele roz plutind în frişcă. Jo, care refuzase, gândindu-se că nu va ajunge la toată lumea, se uită la Laurie, dar acesta mânca cu poftă, deşi se strâmba şi el puţin şi privea doar în farfurie. Amy, căreia îi plăceau dulciurile, se servi cu o porţie mare, se înecă, îşi ascunse faţa în şorţ şi plecă repede de la masă.

— Ce este? întrebă Jo, tremurând.

— Ai pus sare în loc de zahăr şi frişca e acră, răspunse Meg, cu un gest tragic.

Jo scoase un sunet de desperare şi se prăbuşi pe scaun, amintindu-şi cum pudrase

în grabă căpşunile dintr-una din cutiile de pe masă şi uitase să pună laptele la rece. Se făcu purpurie la faţă şi era gata să plângă, când întâlni ochii lui Laurie, care erau veseli, în ciuda eforturilor lui eroice. Partea comică a întâmplării deveni evidentă şi râse cu lacrimi. Râseră toţi, chiar şi „zgripţuroaica”, după cum îi spuneau fetele bătrânei doamne, şi cina cea nefericită se termină vesel cu pâine cu unt, măsline şi amuzament.

— Nu mai am destulă putere să-mi revin, aşa că acum ne vom calma cu o înmormântare, zise Jo, pe când se ridicau.

Domnişoara Crocker se pregăti de plecare, nerăbdătoare să povestească şi altora întâmplarea.

Deveniră toţi serioşi, de dragul lui Beth. Laurie săpă un mormânt sub pomii din grădină, micul Pip fu pus înăuntru, cu multe lacrimi, de către buna sa stăpână şi acoperit cu muşchi, în timp ce un bucheţel de violete fu pus pe piatra care îi purta epitaful, compus de Jo, pe când se chinuia cu masa: „Aici zace Pip March care a murit pe 7 iunie, iubit şi plâns din suflet şi pe care nu-l vom uita curând”.

La sfârşitul ceremoniei, Beth se retrase în camera ei, răpusă de emoţie şi de homar. Dar nu avea unde să se odihnească pentru că paturile nu erau făcute şi se consolă bătând pernele şi punând lucrurile la locul lor. Meg o ajută pe Jo să strângă rămăşiţele de la masă, ceea ce le ocupă toată după-amiaza şi le obosi atât de mult, încât hotărâră să se mulţumească cu pâine şi ceai la cină. Laurie o luă pe Amy la o plimbare cu trăsura, mai mult de milă, pentru că se pare că frişca acră avusese un efect negativ asupra temperamentului ei. Doamna March se întoarse acasă şi le găsi pe cele trei fete mai mari muncind în toiul după-amiezii; o privire în cămară o lămuri cu privire la succesul primei părţi a experimentului.

Înainte ca gospodinele să se poată odihni, veniră mai mulţi oameni şi trebuiră să se pregătească să-i primească: să facă ceai şi diverse comisioane, să coase câteva lucruri neglijate până în ultimul moment. Când se înseră, se adunară una câte una pe verandă, unde trandafirii de iunie erau înfloriţi, şi toate oftară când se aşezară, ca şi cum ar fi fost foarte obosite şi supărate.

— Ce zi îngrozitoare am avut! începu Jo, care de obicei vorbea prima.

— A fost mai scurtă decât celelalte, dar atât de neplăcută, zise Meg.

— Parcă nici nu a semănat cu casa noastră, adăugă Amy.

— Nici nu poate semăna, fără mama şi fără Pip, suspină Beth, privind cu ochii în lacrimi la colivia goală de deasupra ei.

— Mama s-a întors, draga mea, şi mâine vei avea altă pasăre dacă vrei.

În timp ce vorbea, doamna March veni şi îşi ocupă locul între ele, arătând ca şi cum nici vacanţa ei nu ar fi fost mai plăcută decât a lor.

— Sunteţi mulţumite de experimentul vostru, fetelor, sau mai vreţi o săptămână? întrebă ea, în timp ce Beth i se cuibărea în braţe, iar celelalte se întoarseră spre ea cu feţe strălucitoare, cum se întorc florile către soare.

— Eu nu mai vreau, zise Jo, hotărâtă.

— Nici noi, răspunseră şi celelalte.

— Atunci credeţi că e bine să aveţi câte ceva de făcut şi să trăiţi puţin şi pentru alţii, nu-i aşa?

— Nu merită să stai degeaba, zise Jo, scuturându-şi capul. M-am săturat de asta şi vreau să mă apuc imediat de ceva.

— Ce-ar fi să înveţi să găteşti. Este un lucru folositor pe care trebuie să-l cunoască orice femeie împlinită, zise doamna March, la auzul poveştii despre masa lui Jo, pentru că se întâlnise cu domnişoara Crocker care îi spusese tot.

— Mamă, ai plecat şi ai lăsat totul ca să vezi cum ne vom descurca? întrebă Meg, care fusese suspicioasă întreaga zi.

— Da, am vrut să vedeţi că bunăstarea generală depinde de felul în care fiecare îşi face datoria. Cât timp eu şi Hannah v-am făcut treaba, v-a fost bine, deşi nu cred că aţi fost prea fericite. Aşa că m-am gândit să vă dau o lecţie, să vedeţi ce înseamnă să se gândească fiecare numai la ea. Nu credeţi că e mai bine să vă ajutaţi una pe alta, să aveţi sarcini zilnice care să facă odihna plăcută la timpul ei, şi casa să fie încântătoare pentru noi toate?

— Ba da, mamă, ba da! răspunseră toate fetele.

— Atunci daţi-mi voie să vă sfătuiesc să vă apucaţi iar de treabă, pentru că, deşi uneori vă e greu, vă face bine şi pe parcurs vă va fi mai uşor. E destul de muncă

pentru fiecare. Ea ne fereşte de plictiseală şi de rele, face bine la sănătate şi ne dă un sentiment de putere şi independenţă, mai mult chiar decât banii sau moda.

— Vom munci ca albinuţele şi ne va plăcea, o să vezi! zise Jo. În vacanţa asta voi învăţa să gătesc şi următoarea mea masă va fi un succes.

— Eu voi face cămăşi pentru tata, în loc să te las pe tine să le faci, mămico! Pot şi vreau să fac asta, deşi nu-mi place să cos. Va fi mai bine decât să mă prostesc cu lucrurile mele, care sunt oricum destul de drăguţe, zise Meg.

— Eu îmi voi face lecţiile în fiecare zi şi nu voi mai pierde atât timp cu pianul şi cu păpuşile. Sunt o prostuţă că mă joc în loc să învăţ, zise Beth.

Amy le urmă exemplul, declarând eroic:

— Eu voi învăţa să fac butoniere şi voi studia atent părţile de vorbire.

— Foarte bine! Atunci sunt mulţumită de experiment şi sper că nu va trebui să-l repetăm. Numai să nu treceţi în cealaltă extremă şi să munciţi ca sclavele. Să aveţi ore fixe pentru muncă şi pentru joacă, faceţi fiecare zi şi plăcută, şi utilă şi dovediţi că înţelegeţi valoarea timpului, folosindu-l bine. Atunci tinereţea va fi încântătoare, bătrâneţea vă va aduce puţine regrete şi viaţa va fi frumoasă, în ciuda sărăciei.

— Vom ţine minte, mamă!

Şi aşa au şi făcut!

Capitolul XII

TABĂRA LAURENCE

Beth era poştăriţă, pentru că, stând cel mai mult acasă, se putea ocupa de O.P. în mod regulat şi îi plăcea mult obligaţia zilnică de a descuia uşiţa şi a duce scrisorile. Într-o zi de iulie, veni cu braţele pline şi merse prin casă distribuind scrisori şi pachete peste tot.

— Uite-ţi buchetul, mamă! Laurie nu uită niciodată, zise ea, punând florile în vaza din „colţul mamei”, pentru care băiatul acela afectuos trimitea mereu flori.

— Domnişoară Meg March, o scrisoare şi o mănuşă, continuă Beth, dându-i obiectele surorii sale, care stătea lângă mama ei, lucrând la o manşetă.

— Păi eu am lăsat acolo o pereche şi acum e doar una, zise Meg, privind mănuşa. N-ai scăpat-o pe cealaltă în grădină?

— Nu, sunt sigură că în cutie era doar una.

— Ciudate mănuşi mai am. Dar lasă, o găsesc eu pe cealaltă. Scrisoarea cred că e o traducere a unui cântec nemţesc făcută de domnul Brooke, pentru că nu este scrisul lui Laurie.

Doamna March se uită la Meg, care era foarte drăguţă în rochia ei de casă, cu cârlionţii pe frunte, arătând ca o femeie în toată firea, cum stătea aşa şi cosea lângă masa ei plină cu papiote, fără să fie conştientă de gândurile mamei sale, în timp ce lucra şi cânta, iar degetele-i zburau, ca şi gândurile la nimicuri copilăreşti, inocente şi proaspete ca panseluţele de la cingătoare, iar doamna March zâmbi mulţumită.

— Două scrisori pentru doctorul Jo, o carte şi o pălărie ciudată şi veche, care acoperea toată cutia pe dinafară, zise Beth, în timp ce intra râzând în biroul unde Jo scria.

— Ce bizar e şi Laurie ăsta! Am spus că aş vrea să fie la modă pălăriile mari, ca să nu-mi mai ardă soarele faţa. El a zis: „Ce-ţi pasă de modă? Ia-ţi pălărie mare şi simte-te bine”. Am spus că aş purta dacă aş avea, şi mi-a trimis-o ca să mă

pună la încercare. O voi purta, să mă distrez şi să-i arăt că nu-mi pasă de modă! adăugă Jo, după care, agăţând pălăria de un bust vechi al lui Platon, îşi citi scrisorile.

Cea de la mama ei o făcu să plângă şi să se îmbujoreze, pentru că îi spunea: „Draga mea, îţi scriu ca să ştii cât sunt de mulţumită de eforturile tale de a-ţi controla temperamentul. Nu pomeneşti nimic despre încercările, eşecurile sau succesele tale şi crezi, că, poate, nimeni nu le vede, decât Prietenul al cărui ajutor îl ceri zilnic, după cum îmi spune coperta uzată a cărţii tale de căpătâi. Şi eu am trecut prin asta şi cred în sinceritatea strădaniilor tale, de vreme ce fructele au început deja să apară. Continuă, draga mea, cu răbdare şi curaj, şi să ştii că nimeni nu te înţelege mai bine decât iubitoarea ta mama”.

— Asta îmi face foarte bine! Mai bine decât toţi banii şi toate laudele. Oh, mămico, eu chiar încerc! Şi voi continua să mă străduiesc şi nu voi obosi, pentru că te am pe tine să mă ajuţi.

Sprijinindu-şi capul în mâini, Jo udă scrisoarea cu lacrimi de fericire, pentru că ea crezuse că nimeni nu vede şi nu apreciază eforturile ei de a fi bună, şi acest semn era de două ori mai preţios şi mai încurajator, căci era neaşteptat şi venea de la persoana de a cărei părere ţinea cont cel mai mult. Simţindu-se mai puternică şi mai hotărâtă ca oricând să se lupte cu proprii ei demoni, îşi prinse biletul cu un ac în interiorul rochiei, ca un scut, în caz că ar fi luată prin surprindere, şi deschise cealaltă scrisoare, pregătită pentru orice fel de veste, bună sau rea. Cu un scris mare, Laurie o informa: „Dragă Jo, salutare! Câţiva copii din Anglia vin mâine să mă vadă şi vreau să ne distrăm. Dacă e vremea frumoasă vom merge cu cortul la Longmeadow, unde vom face un picnic şi vom juca cricket, vom face focul, ne vom îmbrăca precum ţiganii şi tot felul de lucruri de soiul ăsta. Sunt oameni drăguţi şi le plac lucrurile frumoase. Va merge şi Brooke, ca să ne ţină în frâu pe noi, băieţii, iar Kate Vaughen se va ocupa de fete. Vreau să veniţi toate. Să n-o lăsaţi pe Beth acasă cu nici un chip şi nimeni n-o va supăra. Nu-ţi face griji de mâncare, mă voi ocupa eu de tot, doar veniţi, vă rog. Îţi scriu în grabă, al tău întotdeauna, Laurie”.

— Asta înseamnă să fii bogat, strigă Jo, alergând să-i spună vestea lui Meg. Putem să mergem, nu-i aşa mamă? Îi vom fi de ajutor lui Laurie, pentru că eu ştiu să vâslesc, şi Meg se va ocupa de masă, şi copii îşi vor găsi şi ei de lucru.

— Sper că cei din familia Vaughen nu sunt adulţi. Ştii ceva despre ei, Jo? întrebă

Meg.

— Doar că sunt patru. Kate e mai mare decât tine, Fred şi Frank, gemeni, sunt cam de vârsta mea, şi mai e o fetiţă, Grace, de nouă sau zece ani. Laurie i-a cunoscut în străinătate şi s-a împrietenit cu băieţii. După cum îşi ţuguia buzele când vorbea despre Kate, cred că nu îi place prea mult de ea.

— Mă bucur atât de mult că rochia mea franţuzească cu imprimeuri e curată, e foarte potrivită şi îmi vine bine, observă Meg, mulţumită. Jo, tu ai ceva decent?

— Am costumul de marinar roşu cu gri, care e destul de bun pentru mine. O să vâslesc şi o să mă agit, aşa că nu-mi trebuie ceva pretenţios. Vii şi tu, Beth?

— Dacă nu o să laşi nici un băiat să vorbească cu mine.

— Nici un băiat!

— Vreau să-i fac plăcere lui Laurie şi nu mă tem de domnul Brooke, care este foarte amabil. Dar nu vreau să mă joc sau că cânt sau să spun ceva. Voi munci din greu şi nu voi supăra pe nimeni. Şi tu o să ai grijă de mine, Jo, aşa că o să merg.

— Bravo, tu eşti fetiţa mea cuminte, încerci să-ţi învingi timiditatea şi te iubesc pentru asta. Ştiu şi eu că nu e uşor să te lupţi cu propriile defecte, şi ai nevoie de încurajări mereu.

— Îţi mulţumesc, mamă! şi Jo sărută obrazul slab al mamei sale, făcând-o să se simtă ca şi cum ar fi fost iarăşi tânără.

— Eu am primit o cutie cu bomboane de ciocolată şi desenul pe care voiam să-l copiez, spuse Amy, arătându-le corespondenţa ei.

— Iar eu am primit un bilet de la domnul Laurence prin care mă roagă să merg la dânsul în seara asta, înainte de aprinderea lămpilor, şi să-i cânt, aşa că voi merge, adăugă Beth, a cărei prietenie cu bătrânul domn înflorea.

— Acum haideţi să ne grăbim şi să muncim azi de două ori mai mult, ca să ne putem juca mâine cu conştiinţa împăcată, zise Jo.

Când, a doua zi dis-de-dimineaţă, soarele îşi trimise razele în camera fetelor,

văzu o imagine comică. Fiecare se pregătise pentru excursie cum crezuse ea de cuviinţă. Meg îşi mai pusese un rând de bigudiuri de hârtie pe frunte, Jo îşi unsese faţa arsă cu cremă, Beth o luase pe Joanna cu ea în pat ca s-o consoleze pentru despărţirea ce urma, iar Amy atinsese culmea, prinzându-şi nasul cu un cârlig de rufe, pentru a-l mai lungi. Era un obiect pe care-l foloseau şi pentru a-şi ţine foile nemişcate pe planşa de desen, aşa că se potrivea şi acum foarte bine scopului în care era utilizat. Soarele părea amuzat de acest spectacol comic, pentru că izbucni cu atâta putere încât o trezi pe Jo, care le sculă şi pe surorile ei, râzând de ornamentul lui Amy.

Soarele şi râsul erau semnele bune ale unei petreceri frumoase, şi curând începu un du-te-vino vesel în amândouă casele. Beth, care fu gata prima, le ţinea la curent cu ce se întâmpla vizavi şi condimenta toaleta surorilor ei cu ştiri de la fereastră.

— Uite-l pe omul cu cortul! O văd pe doamna Barker punând mâncarea în două coşuri mari. Acum domnul Laurence se uită la cer şi la barometru, mi-ar plăcea să meargă şi el. Uite-l şi pe Laurie, care arată ca un marinar, drăguţul de el! Oh, Doamne, uite o trăsură plină cu oameni, o doamnă înaltă, o fetiţă şi doi băieţi îngrozitori. Unul e şchiop, sărăcuţul, are o cârjă. Laurie nu ne-a spus asta. Grăbiţi-vă, fetelor! E târziu. Hei, uite-l şi pe Ned Moffat, vă spun eu! Uite, Meg, cel de colo nu e bărbatul care s-a înclinat în faţa ta într-o zi când eram la cumpărături?

Amy atinsese culmea, prinzându-şi nasul cu un cârlig de rufe,

pentru a-l mai lungi.

— Ba da. Ce ciudat că vine şi el. Credeam că e la munte. Uite-o şi pe Sallie, mă bucur că s-a întors la timp. Arăt bine, Jo? întrebă Meg, emoţionată.

— Ca o adevărată margaretă. Mai ridică-ţi rochia şi îndreaptă-ţi pălăria. Arată cam sentimental aşa pe-o ureche şi îţi va zbura din cap la prima adiere. Acum, haideţi!

— Of, Jo, doar n-ai de gând să porţi pălăria aia oribilă? E absurd! Sper că nu vrei să arăţi ca un băiat, o certă Meg, în timp ce Jo îşi lega cu o fundă roşie sub bărbie pălăria urâtă şi demodată pe care i-o trimisese Laurie în glumă.

— Ba da, o s-o port, pentru că e uşoară şi mare, îmi face umbră. Va fi amuzant, şi nu mă supăr să arăt ca un băiat, dacă mă simt bine.

Şi cu asta Jo porni, iar celelalte o urmară, un grup vesel de surori, toate arătând cât puteau mai bine, în costume de marinar, cu feţele fericite pe sub borurile pălăriilor.

Laurie le ieşi în întâmpinare şi le prezentă prietenilor săi într-o manieră cordială. Peluza ţinea loc de salon de primărie şi, pentru câteva minute, acolo se jucă o scenă veselă. Meg fu recunoscătoare să vadă că domnişoara Kate, deşi avea douăzeci de ani, era îmbrăcată cu o simplitate pe care şi fetele americane ar face bine s-o imite. Şi era foarte flatată de asigurările domnului Ned că venise special pentru a o vedea pe ea. Jo înţelese de ce Laurie se strâmba când vorbea despre Kate, pentru că această fată avea un aer foarte încrezut, ca şi cum nu ar fi suportat să se apropie nimeni de ea, contrastând puternic cu purtarea lejeră şi firească a celorlalte fete. Beth îi studia pe băieţii cunoscuţi şi hotărî că cel şchiop nu era „îngrozitor”, ci blând şi firav, cauză pentru care se va purta frumos cu el. Amy descoperi că Grace era o fetiţă manierată şi veselă, şi după ce se priviră una pe alta câteva minute, se împrieteniră la cataramă.

Corturile, mâncarea şi accesoriile pentru cricket fuseseră expediate înainte, aşa

că se îmbarcară curând, şi cele două bărci porniră una după alta, lăsându-l pe domnul Laurence să le facă cu mâna de pe mal. Laurie şi Jo vâsleau într-o barcă, domnul Brooke şi Ned în cealaltă, în timp ce neastâmpăratul Fred Vaughen se străduia să-i enerveze pe amândoi, bătând apa ca un gândac deranjat de la locul lui. Pălăria amuzantă a lui Jo se dovedi a-i fi de mare ajutor: la început sparse gheaţa, provocând hohote de râs, creă o briză răcoroasă în timp ce ea vâslea şi „ar fi fost o umbrelă minunată pentru toată lumea dacă ar fi plouat", spunea ea. Kate o privea uimită pe Jo, mai ales când strigă „Cristofor Columb", pierzând controlul unei vâsle, iar Laurie o întrebă: „Dragul meu prieten, te-am lovit cumva?", atunci când se împiedică de piciorul ei. Dar după ce îşi puse ochelarii ca s-o cerceteze mai pe îndelete, Kate hotărî că era „ciudată, dar inteligentă" şi îi zâmbi de departe.

În cealaltă barcă, Meg, minunat aşezată, era faţă în faţă cu vâslaşii, amândoi admirând priveliştea şi mânuind vâslele cu o nemaipomenită pricepere şi dexteritate. Domnul Brooke era un tânăr grav, tăcut, cu ochi căprui foarte frumoşi şi cu o voce plăcută. Lui Meg îi plăcea purtarea lui liniştită şi îl considera o enciclopedie ambulantă a tuturor cunoştinţelor folositoare. Nu prea vorbea mult cu ea, dar o privea îndelung, şi ea era sigură că o privea cu simpatie. Ned, care era la colegiu, îşi dădea toate aerele pe care bobocii consideră necesar să le arboreze. Nu era prea înţelept, dar era cumsecade şi reprezenta o companie foarte agreabilă pentru un picnic. Sallie Gardiner era foarte preocupată să nu-şi murdărească rochia albă de pichet şi sporovăia mereu cu nelipsitul Fred, care o teroriza mereu pe Beth cu farsele lui.

Nu era mult până la Longmeadow, dar cortul fusese deja ridicat până să ajungă ei acolo. În faţă li se întindea o privelişte verde, cu trei minunaţi stejari în mijloc şi cu o iarbă fină, bună pentru cricket.

— Bun venit în Tabăra Laurence! zise tânăra gazdă, în timp ce se opreau, plini de încântare.

— Brooke este comandantul-şef, eu sunt comisarul general, ceilalţi băieţi sunt ofiţeri, iar voi, domnişoarelor, sunteţi compania. Cortul este special pentru voi, iar acest stejar este salonul vostru. Aici este popota, iar cel de-al treilea este bucătăria taberei. Acum haideţi să ne jucăm puţin, înainte să se facă prea cald, şi apoi vom pregăti prânzul.

Frank, Beth, Amy şi Grace se aşezară ca să-i urmărească pe ceilalţi opt jucând.

Domnul Brooke îi alese pe Meg, Kate şi Fred, iar Laurie îi luă pe Sallie, Jo şi Ned. Englezii jucau bine, dar americanii jucau şi mai bine şi apărau fiecare bucăţică de pământ ca în spiritul anilor ‘76. Jo şi Fred se încăierară de câteva ori şi îşi spuseră câteva cuvinte urâte. Jo era la ultima poartă şi notase lovitura, lucru care o supărase mult. Fred era aproape, în spate, şi îi veni apoi rândul înaintea ei. Lovi, mingea lui atinse poarta şi se opri cu un centimetru mai încolo, în partea greşită. Nimeni nu era pe aproape, şi, fugind să vadă, lovise uşor mingea cu piciorul, făcând-o să revină la locul potrivit.

— Am terminat! Acum, domnişoară Jo, am să te întrec şi voi ajunge primul, strigă tânărul domn, balansându-şi crosa pentru o nouă lovitură.

— Ai împins-o, te-am văzut. Acum e rândul meu, zise Jo.

— Pe cuvântul meu că n-am mişcat-o. Poate că s-a rostogolit puţin, dar acest lucru este permis. Aşa că dă-te la o parte, te rog, şi lasă-mă să lovesc.

— În America nu se trişează, dar tu n-ai decât, dacă aşa vrei, zise Jo, supărată.

— Yankeii sunt cei mai mari trişori, toată lumea ştie asta, replică Fred, lovind mingea.

Jo deschise gura pentru a spune ceva nepoliticos, dar se controlă la timp, se înroşi toată şi stătu un minut balansându-şi crosa cu putere, în timp ce Fred lovi ţinta şi se declară învingător. Ea merse să-şi ia mingea şi întârzie mult, căutând-o prin tufişuri, dar se întoarse liniştită şi tăcută, aşteptându-şi rândul răbdătoare. Avea nevoie de mai multe lovituri pentru a-şi recâştiga locul pierdut. Şi când ajunse acolo, ceilalţi aproape câştigaseră, pentru că mingea lui Kate era a doua şi se găsea chiar lângă poartă.

— Acum totul e între noi. La revedere, Kate. Domnişoara Jo îmi e datoare, aşa că eşti terminată, strigă Fred, înfierbântat, în timp ce toţi se apropiau să vadă sfârşitul.

— Yankeii sunt generoşi cu inamicii lor, zise Jo, cu o privire care îl făcu pe băiat să roşească, mai ales atunci când îi bat, adăugă ea, în timp ce, fără a atinge mingea lui Kate, câştigă jocul printr-o lovitură inteligentă.

Laurie îşi scoase pălăria, apoi îşi aminti că nu trebuie să se bucure de înfrângerea musafirilor săi şi îşi înăbuşi un strigăt de triumf pentru a-i şopti prietenei sale:

— Bravo, Jo! A trişat, l-am văzut, nu-i puteam spune asta, dar nu se va mai repeta, te asigur eu.

Meg o trase deoparte, prefăcându-se că îi aranjează o breteluţă şi îi spuse aprobator:

— Te-a provocat tot timpul, dar ţi-ai ţinut firea, Jo, şi mă bucur foarte mult.

— Nu mă lăuda, Meg, pentru că îmi vine să-l iau la bătaie chiar acum. Sigur, aş fi izbucnit dacă nu aş fi stat într-un tufiş până m-am calmat suficient ca să-mi ţin gura. Acum încă fierb, aşa că sper să nu-mi stea în cale, răspunse Jo, muşcându-şi buza în timp ce îl privea pe Fred pe sub borurile pălăriei ei mari.

— E vremea mesei, zise domnul Brooke, uitându-se la ceas. Domnule comisar general, vrei să faci focul şi să aduci apă, în timp ce eu şi domnişoarele March şi Sallie vom pune masa? Cine ştie să facă o cafea bună?

— Jo! spuse Meg, bucuroasă s-o poată recomanda pe sora ei.

Aşa că Jo, simţind că ultimele ei lecţii de gătit ar trebui să-i fie de ajutor, merse să aibă grijă de ibricul cu cafea, în timp ce copiii adunau beţe uscate, iar băieţii făceau focul şi aduceau apă de la un izvor din apropiere. Domnişoara Kate se odihnea, iar Frank vorbea cu Beth, care împletea mici farfurii din trestie.

Comandantul-şef şi ajutoarele lui întinseră repede faţa de masă, acoperind-o cu mâncăruri şi băuturi ademenitoare, frumos decorate cu frunze verzi. Jo anunţă că e gata cafeaua şi toţi se aşezară cu voie bună la masă, pentru că tinerii au o mare poftă de mâncare, sporită şi de exerciţiile fizice. A fost un prânz vesel, totul părea proaspăt şi bun şi hohotele lor de râs speriară un cal ce păştea în apropiere. Farfuriile şi cănile nu erau suficiente, cădeau ghinde în lapte, furnici micuţe se înfruptau din mâncarea lor fără să fi fost invitate şi omizi păroase coborau din copaci să vadă ce se întâmplă. Trei copii cu bonete albe se uitau la ei peste gard şi un câine îi lătra cu toată puterea de pe malul celălalt al râului.

— Uite şi sare, dacă vrei, zise Laurie, întinzându-i lui Jo o farfurie cu căpşuni.

— Mulţumesc, prefer păianjenii, răspunse ea, studiind două insecte care muriră înecate în frişcă. Cum de-mi mai aminteşti de masa aia de coşmar, când a ta e atât de reuşită? adăugă Jo.

— M-am distrat foarte bine azi, şi încă nu s-a terminat ziua. Şi nu e meritul meu, să ştii. Eu n-am făcut nimic. Tu, Meg şi Brooke aţi făcut totul şi vă sunt recunoscător. Ce facem după ce terminăm de mâncat? întrebă Laurie, simţind că trebuie să-şi joace cartea când se va termina masa.

— Să ne jucăm până se face răcoare. Eu am adus „Autorii”, iar domnişoara Kate ştie un joc nou şi plăcut. Du-te şi întreab-o, face parte din grup, aşa că ar trebui să stai mai mult cu ea.

— Şi tu nu faci parte din grup?! Credeam că se va potrivi cu Brooke, dar el stă de vorbă cu Meg, iar Kate doar se uită la ei cu ochelarii ăia ridicoli ai ei. Gata, mă duc, aşa că nu mă mai certa, Jo.

Domnişoara Kate ştia câteva jocuri noi. Şi cum fetele nu mai voiau, iar băieţii nu mai puteau să mănânce, se adunară toţi în salon să joace „Pigmarole”.

— Cineva începe o poveste, orice prostie îi trece prin cap, şi povesteşte cât de mult vrea, având grijă să se oprească într-un moment palpitant, când o preia următorul şi face exact acelaşi lucru. E foarte amuzant, când e bine jucat, şi se creează o amestecătură tragi-comică distractivă. Începeţi dumneavoastră, domnule Brooke, zise Kate, cu un aer autoritar, care o surprinse pe Meg, aceasta tratându-l pe profesor cu respectul cuvenit oricărui domn.

Stând pe iarbă la picioarele celor două domnişoare, domnul Brooke se supuse şi începu povestea:

— A fost odată un cavaler care a plecat în lume să-şi caute norocul, pentru că nu avea altceva decât sabia şi scutul. Călători mult timp, aproape douăzeci şi opt de ani, şi se chinui destul, până când ajunse la palatul unui rege bun, care oferea o recompensă oricui reuşea să-i îmblânzească şi să-i dreseze un mânz la care ţinea foarte mult. Cavalerul acceptă să încerce şi făcea progrese încete dar sigure, pentru că mânzul era bine crescut şi deşi tânăr şi nestăpânit curând învăţă să-l iubească pe noul lui stăpân. În fiecare zi de dresaj cavalerul călărea cu el prin oraş şi, pe când călărea, era în căutarea unui chip frumos, pe care îl zărise de multe ori în vis, dar nu-l găsise niciodată. Într-o zi, pe când mergea pe o stradă liniştită, văzu la fereastra unui castel în ruină chipul cel frumos. Încântat, întrebă cine locuia în vechiul castel, şi i se spuse că nişte prinţese erau ţinute prizoniere acolo de o vrajă şi torceau toată ziua pentru a strânge bani cu care să-şi cumpere libertatea. Cavalerul dorea din tot sufletul să le poată elibera, dar el era sărac şi

tot ce putea face era să treacă pe acolo în fiecare zi, privind la chipul cel dulce şi dorind să-l vadă la lumină. În cele din urmă, se hotărî să intre în castel şi să întrebe cum le putea ajuta. Merse şi ciocăni, uşa cea mare se deschise şi el văzu…

— … o tânără încântătoare, ce exclamă fericită: „În sfârşit! În sfârşit!”, continuă Kate, care citea romane franţuzeşti şi îi plăcea acest stil. „E chiar ea!”, strigă contele Gustave şi căzu la picioarele ei în extaz. „Ridi-că-te!”, zise ea, întinzându-i o mână albă ca marmura. „Nu, până când nu-mi vei spune cum vă pot salva”, jură cavalerul, încă îngenuncheat. „Vai, soarta mea e să rămân închisă aici până când tiranul va fi distrus.” „Unde e acel ticălos?” „În salonul mov. Du-te, inimă neînfricată, şi salvează-mă de la desperare.” „Mă supun şi mă voi întoarce victorios sau mort!” Cu aceste cuvinte emoţionante, porni şi, dând de perete uşile salonului mov, era pe cale să intre, când primi…

— … în cap un dicţionar grecesc pe care un bătrân în robă neagră îl aruncă spre el, urmă Ned. Imediat domnul Cum-l-o-chema îşi reveni, îl aruncă pe tiran pe geam şi se întoarse victorios la prinţesă, dar cu un cucui în frunte. Găsi uşa încuiată, rupse draperiile, îşi făcu o scară şi aproape coborâse, când scara se rupse şi el se prăbuşi douăzeci de metri în gol. Căzând în apă, el înotă până ajunse la o uşa păzită de doi uriaşi. Îi dădu cap în cap, până când acestea sunară ca nişte nuci sparte, apoi, folosindu-şi forţa lui uimitoare, sparse uşa, urcă pe nişte trepte acoperite cu un strat gros de praf, broaşte râioase cât pumnul de mari şi păianjeni care te-ar înspăimânta până şi pe tine, domnişoară March. Dar la capătul acestor scări îl întâmpină o privelişte care îi luă răsuflarea şi-i îngheţă sângele în vine…

— … o siluetă înaltă, înveşmântată toată în alb, cu un văl pe faţă şi cu o lampă în mâna slabă, continuă Meg, îi făcu semn, alunecând fără zgomot pe dinaintea lui pe un coridor întunecat şi rece ca un mormânt. Pe amândouă părţile stăteau armuri prăfuite. Domnea o tăcere mortală, lumina lămpii ardea cu o flacără albastră, iar figura fantastică se întorcea din când în când spre el, dând la iveală, prin vălul cel alb, strălucirea cumplită a ochilor. Ajunseră la o uşă cu o draperie, din spatele căreia se auzea o muzică minunată; el se repezi să intre, dar spectrul îl trase înapoi şi flutură ameninţător pe deasupra capului o…

— … cutie cu tutun, interveni Jo, pe un ton sinistru, care înspăimântă publicul. „Mulţumesc”, spuse cavalerul, politicos, şi luă puţin tutun, strănută puternic de şapte ori şi îi căzu capul. „Ha! ha!”, râse fantoma şi, uitându-se prin gaura cheii

la prinţesele care torceau pentru a se elibera, spiritul cel rău îşi ridică victima şi o puse într-o cutie de tinichea unde mai erau înghesuiţi alţi unsprezece cavaleri fără cap, ca sardelele, când toţi se ridicară şi începură să…

— … danseze, se băgă Fred, când Jo se oprise să-şi tragă răsuflarea, şi în timp ce dansau, castelul cel dărăpănat se transformă într-o corabie ce naviga. „Sus pânzele, ridicaţi ancora, toată lumea la tunuri”, răcnea căpitanul, în vreme ce se apropia o navă de piraţi, cu un steag negru pe catarg. „Mergeţi şi câştigaţi, vitejii mei!” zise căpitanul şi începu o luptă grea. Bineînţeles că englezii au învins ca întotdeauna.

— Nu-i adevărat, zise Jo, supărată.

— Luându-l prizonier pe şeful piraţilor, se suiră pe nava lor, a cărei punte era plină cu cadavre şi de pe pânzele căreia curgea sânge, pentru că ordinul fusese: „Omorâţi-i pe toţi, până la unul!”. „Matelot Bosun, ia un capăt de frânghie şi loveşte-l pe ticălos, dacă nu mărturiseşte imediat toate păcatele pe care le-a făcut”, zise căpitanul englez. Portughezul însă nu vru să deschidă gura, ci merse pe platformă pe deasupra mării, în timp ce mulţimea aclama înnebunită. Dar şiretul lup de mare se scufundă în apă, ieşi pe sub navă, o scutură bine şi aceasta se duse la fund, cu echipaj cu tot, ajungând chiar pe fundul mării…

— Oh, Doamne, ce să mai spun? strigă Sallie, în timp ce Fred îşi termină povestirea, în care amestecase la întâmplare termeni marinăreşti şi întâmplări dintr-una din cărţile sale preferate. Păi s-au dus la fund, unde i-a întâmpinat o sirenă frumoasă, dar care s-a întristat mult când a găsit cutia cu cavaleri morţi, şi i-a pus cu grijă la murat în saramură, sperând să le descopere misterul, pentru că, fiind femeie, era curioasă. Din când în când, cobora câte un scafandru, şi sirena îi spunea: „Îţi dau cutia asta cu perle dacă poţi s-o ridici”, pentru că voia să readucă la viaţă bietele creaturi, dar nu putea urni ea însăşi cutia. Un scafandru reuşi s-o urce şi fu foarte dezamăgit să nu găsească nici o perlă. O lăsă pe un câmp părăsit, unde a fost găsită de o…

— … fetiţă care păştea gâştele; avea cu ea o sută de păsări grase, zise Amy, când Sallie îşi epuiză imaginaţia. Fetiţei îi păru rău de ei. „Gâştele îţi vor spune, ele ştiu totul”, îi zise o femeie bătrână. Aşa că ea întrebă ce să le pună în loc de capete, din moment ce şi le pierduseră pe ale lor, şi toate gâştele îşi deschiseră ciocurile şi spuseră…

— … „Verze!” continuă Laurie, cu promptitudine. „Exact ce trebuia!” zise fata, şi fugi să aducă o duzină de verze frumoase din grădina sa. Le puse apoi pe umerii lor, cavalerii reînviară pe dată, îi mulţumiră şi plecară veseli, fără să-şi dea seama de diferenţă, pentru că erau atâtea alte capete ca ale lor pe lume, că nimeni nu mai observa asta. Cavalerul despre care vorbeam se întoarse în căutarea chipului drag şi află că prinţesele se eliberaseră singure şi urmau să se mărite toate, mai puţin una. Era foarte emoţionat, încălecă pe mânzul care nu-l părăsise deloc la greu şi fugi la castel să vadă cine mai rămăsese. Se uită peste gard şi o zări pe regina sufletului său culegând flori în grădină. „Îmi dai şi mie un trandafir?” întrebă el. „Trebuie să vii să-l iei. Eu nu pot să mă apropii de tine, nu se cuvine”, răspunse ea, cu o voce dulce ca mierea. El încercă să escaladeze gardul, dar acesta părea să se înalţe din ce în ce mai mult, apoi încercă să treacă prin el, dar se făcea din ce în ce mai des, şi el se simţi cuprins de desperare. Aşa că rupse crenguţă după crenguţă, până făcu o mică gaură prin care privi, implorând: „Lasă-mă să intru! Lasă-mă să intru!” Dar frumoasa prinţesă nu părea să înţeleagă pentru că, liniştită, culegea mai departe flori lăsându-l să se chinuie. Dacă a reuşit sau nu să intre, vă va spune Frank.

— Nu pot, nu mă joc, eu nu joc niciodată, zise Frank, derutat de situaţia dificilă din care trebuia să salveze absurdul cuplu.

Beth se ascunsese în spatele lui Jo, iar Grace dormea.

— Aşa că bietul cavaler a rămas prins în gard, nu? întrebă domnul Brooke, jucându-se cu trandafirul sălbatic pe care îl avea la butonieră.

— Presupun că prinţesa i-a dat un buchet de flori şi, după un timp, l-a lăsat să intre, zise Laurie, zâmbind în sinea lui.

— Ce prostii! Dacă ne-am gândi, am putea juca ceva mai frumos. Ştiţi „Adevăr”? întrebă Sallie, după ce râseră toţi de povestea lor.

— Sper că da, zise Meg, serioasă.

— Mă refer la joc.

— Cum e? zise Fred.

— Păi, alegi un număr şi se trage la sorţi, iar cel care are acel număr trebuie să răspundă sincer la întrebările celorlalţi. E foarte amuzant.

— Hai să-l încercăm, zise Jo, căreia îi plăceau experienţele noi.

Domnişoara Kate, domnul Brooke, Meg şi Ned refuzară, dar Fred, Sallie, Jo şi Laurie traseră la sorţi, care căzură pe Laurie.

— Cine sunt eroii tăi? întrebă Jo.

— Bunicul şi Napoleon.

— Care fată de aici crezi că e cea mai frumoasă? zise Sallie.

— Margaret.

— Care îţi place cel mai mult? întrebă Fred.

— Jo, bineînţeles.

— Ce întrebări stupide puneţi! spuse Jo şi dădu supărată din umeri, în timp ce toţi râdeau de tonul serios al lui Laurie.

— Hai să mai încercăm „Adevărul”, nu e un joc rău, zise Fred.

— E unul foarte bun pentru tine, răspunse Jo, pe un ton scăzut.

Apoi veni rândul ei.

— Care e cel mai mare defect al tău? întrebă Fred, spre a testa la ea virtutea care lui îi lipsea.

— Temperamentul nestăpânit.

— Ce-ţi doreşti cel mai mult? strigă Laurie.

— O pereche de şireturi pentru ghete, răspunse Jo, ghicindu-i scopul şi apărându-se.

— Nu e un răspuns adevărat. Trebuie să spui ce-ţi doreşti cel mai mult.

— Genial, n-ai vrea să-mi poţi oferi tu asta, Laurie? zise ea, zâmbindu-i băiatului dezamăgit.

— Ce virtute admiri cel mai mult la un om? întrebă Sallie.

— Curajul şi cinstea.

— Acum e rândul meu, zise Fred.

— Hai să-l învăţăm minte, îi şopti Laurie lui Jo, care îl aprobă şi întrebă:

— Nu-i aşa că ai trişat la cricket?

— Da, puţin.

— Bine! Nu cumva ţi-ai luat povestea din „Lupul de mare”? zise Laurie.

— Cam aşa ceva.

— Crezi că englezii sunt perfecţi în toate privinţele? întrebă Sallie.

— Mi-ar fi ruşine de mine însumi dacă nu aş crede asta.

— E un adevărat englez. Acum, domnişoară Sallie, vei avea o şansă, fără să mai trageţi la sorţi. Îţi voi pune puţin sentimentele la încercare, întrebându-te mai întâi dacă nu te consideri cam încrezută?! zise Laurie, în timp ce îi făcea semn lui Fred, declarându-i astfel pace.

— Ce băiat impertinent! Bineînţeles că nu! exclamă Sallie, cu un aer care dovedea contrariul.

— Ce urăşti cel mai mult? întrebă Fred.

— Păianjenii şi budinca de orez.

— Ce-ţi place cel mai mult? întrebă Jo.

— Dansul şi mănuşile franţuzeşti.

— Ei, bine, eu cred că „Adevăr” e un joc foarte stupid. Hai să jucăm „Autori”, ca să ne reîmprospătăm memoria.

Ned, Frank şi fetiţele i se alăturară şi, în acest timp, cei trei tineri mai mari stăteau de vorbă. Domnişoara Kate îşi reluă desenul, iar Margaret o urmărea, în

timp ce domnul Brooke stătea tolănit pe iarbă cu o carte pe care nu o citea.

— Ce frumos este! Mi-ar plăcea şi mie să desenez, zise Meg, cu admiraţie şi regret amestecate în voce.

— De ce nu înveţi? Cred că ai gust şi talent pentru asta, răspunse domnişoara Kate, politicoasă.

— Nu am timp.

— Îmi închipui că mama ta preferă să ai alte preocupări. La fel era şi a mea, dar i-am dovedit că am talent luând câteva lecţii particulare, şi apoi a fost de acord să continui. Nu poţi face şi tu la fel cu guvernanta ta?

— Nu am.

— Am uitat, tinerele din America merg la şcoală în număr mai mare decât noi. Şi aveţi şcoli foarte bune, spune tatăl meu. Presupun că mergi la una particulară, nu?

— Nu merg deloc la şcoală. Sunt eu însămi guvernantă.

— A, da! zise domnişoara Kate, dar ar fi putut foarte bine să spună „Ce îngrozitor!”, pentru că asta sugera tonul, şi ceva din figura ei o făcu pe Meg să roşească şi să-şi dorească să nu fi fost atât de sinceră.

Domnul Brooke se uită în sus şi spuse repede:

— Domnişoarelor din America le place independenţa, la fel ca şi strămoşilor lor, şi sunt admirate şi respectate pentru că se întreţin singure.

— A, da, bineînţeles că e foarte frumos din partea lor să facă asta. Şi noi avem multe femei respectabile care fac asta şi sunt angajate de nobili, pentru că, fiind fiice de gentlemen sunt şi bine crescute, şi foarte educate, spuse domnişoara Kate, pe un ton autoritar, care jigni mândria lui Meg şi care făcea ca munca ei să pară nu doar neplăcută, ci şi înjositoare.

— I-a plăcut domnişoarei March cântecul în germană? întrebă domnul Brooke, pentru a întrerupe o pauză neplăcută.

— Da, a fost foarte drăguţ, şi îi sunt îndatorată celui care mi l-a tradus! zise Meg şi faţa i se înroşi în timp ce vorbea.

— Nu ştii germană? întrebă domnişoara Kate, surprinsă.

— Nu foarte bine. Tata, care n-a învăţat, e plecat, şi nu am avansat prea repede de una singură, pentru că nu am pe nimeni care să-mi corecteze pronunţia.

— Hai să încercăm puţin acum. Ai aici „Mary Stuart” de Schiller şi un profesor căruia îi place să predea! spuse domnul Brooke şi îi puse cartea lui în poală, cu un zâmbet ademenitor.

— E prea greu, mă tem să încerc, zise Meg, recunoscătoare, dar timidă în prezenţa domnişoarei educate de lângă ea.

— Voi citi eu puţin ca să te încurajez! zise domnişoara Kate şi citi unul dintre cele mai frumoase pasaje, cu o dicţie perfectă, dar fără pic de expresie.

Domnul Brooke nu spuse nimic, în timp ce ea îi dădea cartea lui Meg, care spuse inocentă:

— Credeam că e poezie.

— În parte, da. Încearcă pasajul ăsta.

Domnul Brooke avea un zâmbet în colţul gurii, în timp ce deschidea pagina la lamentările bietei Mary.

Meg, urmând supusă firul de iarbă cu care noul ei profesor îi indica textul, citi încet şi timid, făcând, fără să-şi dea seama, ca acele cuvinte dure să sune ca o poezie, rostite de glasul ei melodios. Arătătorul verde ajunsese în josul paginii şi, uitând de ascultătorii ei, cuprinsă de frumuseţea acelei scene triste, Meg citea ca şi cum ar fi fost singură, făcând ca vorbele nefericitei regine să sune ca într-o tragedie. Dacă ar fi văzut atunci ochii căprui, s-ar fi oprit, dar nu se uita deloc în sus, şi astfel lecţia îşi urmă cursul.

— Foarte bine! zise domnul Brooke, când ea se opri, ignorându-i numeroasele greşeli şi arătând ca şi cum, într-adevăr, şi-ar fi iubit meseria.

Domnişoara Kate îşi puse ochelarii şi, cercetând micul tablou din faţa ei, închise

caietul de desen, spunând, cu condescendenţă:

— Ai un accent frumos şi, cu timpul, vei ajunge să citeşti bine. Te sfătuiesc să înveţi, pentru că un profesor e musai să ştie germană. Trebuie s-o caut pe Grace, s-a îndepărtat, zise domnişoara Kate şi se ridică, spunân-du-şi în sinea ei: „N-am venit aici ca să stau cu o guvernantă, chiar dacă e tânără şi frumoasă. Ce ciudaţi sunt yankeii ăştia, şi mă tem că Laurie se va fi stricat printre ei”.

— Am uitat că englezii strâmbă din nas la guvernante şi nu le tratează ca noi, zise Meg, privind, cu o expresie supărată, după silueta ce se îndepărta.

— Şi profesorii au de suferit acolo, după câte ştiu eu, din păcate. Nici un loc nu e mai potrivit pentru noi, muncitorii, ca America, domnişoară Margaret! zise domnul Brooke atât de mulţumit şi de vesel, că lui Meg îi fu ruşine să se mai lamenteze.

— Atunci mă bucur să trăiesc aici. Nu-mi place meseria mea, dar totuşi îmi oferă multe satisfacţii, aşa că nu mă plâng, doar că aş vrea să-mi placă să predau la fel de mult cum îţi place ţie.

— Cred că ţi-ar plăcea dacă l-ai avea elev pe Laurie. Îmi va părea foarte rău să-l pierd la anul, zise domnul Brooke, răscolind iarba cu piciorul.

— Pleacă la colegiu, nu? întrebară buzele lui Meg, dar în ochii ei se citea întrebarea: „Şi ce se va întâmpla cu tine?”

— Da, e timpul să meargă, pentru că e pregătit, şi, imediat ce va pleca, eu mă voi înrola. E nevoie de mine la război.

— Mă bucur să aud asta! exclamă Meg. Cred că toţi tinerii ar trebui să-şi dorească să meargă, deşi e greu pentru mamele şi surorile care rămân acasă, adăugă ea, cu părere de rău.

— Eu nu am nici mamă, nici surori, şi foarte puţini prieteni cărora să le pese dacă trăiesc sau mor, zise domnul Brooke, cu tristeţe.

— Lui Laurie şi bunicului său le-ar păsa foarte mult, şi nouă tuturor ne-ar părea rău dacă vi s-ar întâmpla ceva, zise Meg, din toată inima.

— Mulţumesc, sună foarte bine, începu domnul Brooke, înveselindu-se iar, dar,

înainte să termine, Ned, urcat pe bătrânul cal, începu să-şi afişeze talentele ecvestre în faţa domnişoarelor, şi se termină cu liniştea pe ziua aceea.

— Nu-ţi place să călăreşti? o întrebă Grace pe Amy, în timp ce se odihneau, după o hârjoneală pe câmp, condusă de Ned.

— Aş vrea, sora mea Meg călărea când era tata bogat, dar acum nu mai avem cai, cu excepţia lui Ellen Tree, adăugă Amy, râzând.

— Spune-mi despre Ellen Tree. E un măgar? întrebă Grace, curioasă.

— Păi vezi tu, lui Jo îi plac caii la fel de mult ca şi mie, dar nu avem nici unul, decât o şa veche. Însă la noi în grădină e un măr care are o ramură mai joasă. Aşa că Jo a pus şaua pe ea, i-a prins nişte hăţuri şi călărim pe Ellen Tree de câte ori vrem.

— Ce amuzant! râse Grace. Eu am un ponei acasă şi călăresc aproape în fiecare zi prin parc, cu Fred şi Kate. E foarte frumos, pentru că vin şi prietenii noştri şi e plin de lume la Row.

— Vai, draga mea, ce încântător! Sper să merg şi eu în străinătate într-o zi. Dar aş prefera să merg la Roma decât la Row, zise Amy, care habar n-avea ce era Row şi n-ar fi întrebat pentru nimic în lume.

Frank, care stătea chiar în spatele fetiţelor, auzind ce spuneau, îşi împinse cârja la o parte cu un gest nerăbdător, în timp ce le privea pe fete făcând tot felul de exerciţii de gimnastică. Beth, adunând cărţile de joc risipite pe jos, îl privi şi spuse, în felul său timid, dar prietenos:

— Mă tem că ai obosit, pot să te ajut cu ceva?

— Vorbeşte cu mine, te rog, mă plictisesc stând singur, răspunse Frank, care în mod evident era obişnuit să fie răsfăţat acasă.

Dacă ar fi rugat-o să ţină un discurs în latină, nu ar fi fost o sarcină mai grea pentru timida Beth, dar acum nu avea unde să fugă, nu o avea pe Jo să se ascundă în spatele ei, iar bietul băiat părea atât de nefericit, încât ea se hotărî, curajoasă, să încerce.

— Despre ce ai vrea să vorbim? întrebă ea, chinuindu-se cu cărţile şi împrăştiind

jumătate, în timp ce încerca să le strângă.

— Păi, îmi place să ascult despre cricket, despre navigaţie şi vânătoare, zise Frank, care încă nu învăţase să-şi aleagă nişte distracţii pe puterile sale.

„Vai, ce să fac? Nu ştiu nimic despre aceste lucruri”, se gândi Beth şi, în neatenţia ei, uitând de starea băiatului şi sperând să-l facă să vorbească, zise:

— Eu nu am fost niciodată la vânătoare, dar cred că tu ştii totul despre asta.

— Am fost şi eu o dată, dar nu mai pot vâna, pentru că m-am rănit în timp ce săream peste o poartă de metal, aşa că acum nu mai am de-a face cu câini şi ogari, zise Frank, cu un oftat care o făcu pe Beth să se deteste pentru gafa ei nevinovată.

— Căprioarele de la voi sunt mult mai frumoase decât bizonii de la noi, zise ea, abordând subiectul preriei ca să iasă din impas şi fiind bucuroasă că citise una din cărţile pentru băieţi atât de plăcute lui Jo.

Bizonii se dovediră a fi un bun subiect de conversaţie şi, doritoare să-l ajute pe băiat, Beth uită de ea şi nu-şi dădu seama de surpriza şi încântarea surorilor ei la spectacolul neobişnuit pe care-l oferea vorbind cu un băiat „îngrozitor”, împotriva căruia le implorase protecţia.

— Să fie binecuvântată! Îi e milă, de aceea e bună cu el, zise Jo, privind-o de pe terenul de cricket.

— Eu mereu am spus că e o mică sfântă, adăugă Meg, ca şi cum nu ar mai fi nici o îndoială asupra acestui lucru.

— Nu l-am mai auzit pe Frank râzând aşa, de mult timp, îi spuse Grace lui Amy, în timp ce vorbeau despre păpuşi şi făceau servicii de ceai din coji de ghindă.

— Sora mea Beth e o fată fabuloasă atunci când vrea ea, zise Amy, mulţumită de succesul lui Beth.

Voia să spună „fascinantă”, dar cum Grace oricum nu cunoştea înţelesul nici unuia dintre cuvinte, „fabulos” suna bine şi făcu o impresie bună.

Un circ improvizat, un joc de-a raţele şi vânătorii şi un joc amical de cricket

încheiară după-amiaza. La apus, cortul a fost strâns, coşurile încărcate, porţile scoase, totul pus în bărci, şi porniră pe râu, cântând din toate puterile. Ned, care devenise sentimental, fredona o serenadă, cu tristul refren: „Singur, singur, oh! vai! singur”, iar la versurile: „Amândoi suntem tineri avem inimi, Oh, de ce să stăm departe unul de altul”, se uită la Meg cu o expresie atât de nefericită, încât aceasta izbucni în râs şi strică tot farmecul.

— Cum poţi fi atât de crudă cu mine? şopti el, fiind acoperit de vocile celorlalţi. Ai stat pe lângă englezoaica aia băţoasă toată ziua şi acum mă ignori.

— N-am vrut, dar arătai atât de comic, că nu m-am putut abţine, răspunse Meg, trecând peste prima parte a reproşului, căci era adevărat că îl ignorase, amintindu-şi de petrecerea familiei Moffat şi de discuţiile de după.

Jignit, Ned se întoarse spre Sallie pentru a se consola, spunându-i, cu viclenie:

— Fata asta nu vrea să flirteze deloc, nu-i aşa?

— Deloc, dar e o scumpă, răspunse Sallie, apărân-du-şi prietena, chiar în timp ce-i recunoştea greşelile.

— Oricum, nu e o căprioară rănită, zise Ned, încercând să fie spiritual şi reuşind în măsura în care reuşesc de obicei tinerii domni.

Pe peluză, unde se adunase, micul grup se despărţi cu urări cordiale de noapte bună şi rămas-bun, pentru că familia Vaughen pleca în Canada.

Când cele patru surori se îndreptară spre casă prin grădină, domnişoara Kate se uită după ele, spunând, fără acea urmă de superioritate în voce:

— În ciuda manierelor lor îndrăzneţe, fetele americane sunt foarte drăguţe când ajungi să le cunoşti.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, zise domnul Brooke.

Capitolul XIII

VISE

Laurie se balansa uşor într-un hamac confortabil, într-o după-amiază caldă de septembrie, întrebându-se ce făceau vecinele sale, fiindu-i însă prea lene să meargă să vadă. Îl cuprinseseră toanele sale, pentru că ziua aceea fusese neplăcută şi neproductivă şi ar fi vrut s-o mai ia o dată de la capăt. Vremea caldă îl făcea indolent şi îşi neglija studiile, punând la grea încercare răbdarea domnului Brooke. Îşi supărase bunicul cântând la pian mai multe ore, speriase servitoarele spunându-le că unul dintre câinii lui turbase şi, după ce se certase cu grăjdarul pentru că i-ar fi neglijat calul, se aruncase în hamac ca să cugete la efemeritatea lumii înconjurătoare, până când pacea acelei zile frumoase îl mai linişti, în ciuda stării sale. Uitându-se la coroana castanului de deasupra sa, visa cu ochii deschişi şi tocmai se vedea cutreierând oceanele, într-o călătorie în jurul lumii, când sunetul unor voci îl aduse imediat înapoi pe ţărm. Trăgând cu ochiul prin plasa hamacului, le văzu pe fetele March ieşind din casă, ca şi cum ar fi pornit într-o expediţie.

„Ce mai fac fetele astea acum?” se gândi Laurie, deschizându-şi ochii somnoroşi ca să vadă mai bine, pentru că era ceva neobişnuit în înfăţişarea vecinelor sale. Fiecare avea o pălărie mare, un sac maroniu pe umăr şi ducea câte un baston lung. Meg avea o pernă, Jo o carte, Beth un coş, iar Amy un caiet de desen. Merseră tăcute prin grădină, până la mica poartă din spate, şi începură să urce dealul care despărţea casa de râu.

„Ei, asta-i bună, îşi zise Laurie, fac un picnic şi pe mine nu mă invită! Nu pleacă totuşi cu barca, pentru că nu au cheia. Poate au uitat-o. O să le-o duc eu, să văd ce se întâmplă.”

Deşi avea multe pălării, îi luă ceva timp până găsi una, apoi căută mult timp cheia pe care o află, în cele din urmă, în buzunar, aşa că fetele dispăruseră din vedere când sări el gardul şi se luă după ele. Mergând pe scurtătură până la debarcader, le aşteptă să apară, dar nu venea nimeni, şi el urcă pe coama dealului ca să vadă mai bine. Un pâlc de pini îl acoperea într-o parte, iar din acel loc se auzea un sunet mai clar decât suspinul pinilor şi cântecul păsărelelor.

„Ce peisaj”, se gândi Laurie, uitându-se prin tufişuri, şi părând deja mai treaz şi

mai binevoitor.

Şi chiar că era o imagine frumoasă. Surorile stăteau în luminiş, cu soarele jucându-se în zulufii lor, vântul parfumat ciufulindu-le părul şi răcorindu-le obrajii înfierbântaţi, şi îşi vedeau de treabă ca şi cum ar fi fost singure în toată pădurea. Meg stătea pe pernă cosând iscusită cu mâinile ei albe şi arătând la fel de dulce şi de proaspătă ca un trandafir, în rochia ei roz pe fondul verde, Beth sorta conurile de pin din preajma ei, pentru că ştia să facă lucruri frumoase din ele, Amy desena nişte ferigi, iar Jo tricota, în timp ce citea cu glas tare. O umbră trecu pe chipul băiatului pe când le urmărea, simţind că trebuia să plece, pentru că nu fusese invitat. Totuşi, zăbovea acolo, pentru că acasă era prea singur, iar această ieşire în pădure era foarte atractivă pentru el. Stătea atât de nemişcat, încât o veveriţă, ocupată cu recoltatul, trânti un con în apropierea lui. El se dădu repede înapoi, cu un zgomot care o făcu pe Beth să ridice privirea, să-l vadă pe intrusul ascuns între frunze şi să-l primească cu un zâmbet liniştit.

— Pot să vin şi eu la voi, vă rog? Sau vă deranjez? întrebă el, înaintând încet.

Meg îşi ridică sprâncenele, dar Jo o înfruntă şi spuse:

— Sigur că poţi. Te-am fi invitat şi noi, dar ne-am gândit că nu te va tenta o ieşire cu fetele.

— Mereu îmi place să ies cu voi, dar dacă Meg nu vrea să mă primească, plec.

— Nu am nimic împotrivă, dacă faci şi tu ceva, e împotriva regulamentului să leneveşti aici, răspunse Meg, gravă dar graţioasă.

— Mulţumesc, fac orice dacă mă lăsaţi să stau puţin, pentru că la mine acasă e pustiu ca în Sahara. Să cos, să citesc, să adun conuri, să desenez, sau toate o dată? Aduceţi urşii, sunt gata! zise Laurie şi se aşeză, cu o expresie atât de supusă, încât era încântător să-l priveşti.

— Termină povestea, până îmi leg eu ghetele, zise Jo, întinzându-i cartea.

— Da, să trăiţi! fu răspunsul lui şiret, în timp ce citea, străduindu-se să-şi arate recunoştinţa pentru că fusese primit în „Comitetul albinuţelor harnice”.

Povestea nu era lungă şi, când o termină, începu să pună întrebări ca premiu.

— Vă rog, doamnă, pot să vă întreb dacă această instituţie fermecătoare şi instructivă este nouă?

— Să-i spunem? le întrebă Meg pe surorile sale.

— O să râdă de noi, o avertiză Amy.

— Cui îi pasă? zise Jo.

— Cred că-i va plăcea, adăugă Beth.

— Bineînţeles că da! Vă dau cuvântul meu că n-o să râd. Spune-mi, Jo, nu te teme.

— Ce idee, să mă tem de tine! Păi, vezi tu, noi ne jucam de-a pelerinii şi am luat jocul în serios toată iarna şi toată vara.

— Da, ştiu, zise Laurie, făcând pe atotştiutorul.

— Cine ţi-a spus? întrebă Jo.

— Spiritele.

— Nu, eu i-am spus. Am vrut să-l distrez într-o seară când eraţi voi plecate şi a rămas uimit. I-a plăcut ideea, Jo, aşa că nu mă certa, zise Beth, cu sfială.

— Nu ştii să ţii un secret. Nu contează, ne scuteşte acum de explicaţii.

— Continuă, te rog, zise Laurie, în timp ce Jo era absorbită de munca ei, părând puţin nemulţumită.

— Păi, nu ţi-a spus despre noul nostru plan? Am încercat să nu ne irosim vacanţa, ci să avem fiecare câte o sarcină la care să lucrăm. Vacanţa e pe sfârşite, şi noi ne bucurăm că n-am stat degeaba.

— Da, mă gândeam eu, spuse Laurie, regretând în gând propria-i lene.

— Mamei îi place să stăm în aer liber cât mai mult posibil, aşa că venim cu lucrul aici şi ne simţim bine. Ca să ne distrăm, ne luăm lucrurile în sacii ăştia vechi, purtăm pălării demodate, ne suim pe deal cu bastoanele şi ne jucăm de-a pelerinii, cum făceam cu ani în urmă. Am numit acest deal „Panorama”, pentru

că de aici putem vedea locul unde sperăm să locuim odată.

Jo îi arătă, iar Laurie privi într-acolo. Printr-o deschizătură între copaci se puteau vedea râul cel întins, pajiştile de pe malul celălalt, până la marginea marelui oraş şi dealurile verzi care parcă atingeau cerul. Soarele coborâse şi cerul strălucea în splendoarea apusului de toamnă. Pe deasupra dealurilor treceau nori aurii şi purpurii, iar în lumina slabă se ridicau creste albe, strălucind precum turnurile unui oraş ceresc.

— Ce frumos e! zise Laurie, încet, pentru că era foarte sensibil la frumuseţile de orice fel.

— Mereu e aşa, şi nouă ne place să privim, pentru că priveliştea se schimbă mereu, dar tot timpul e minunată, răspunse Amy, dorind s-o poată picta.

— Jo vorbeşte despre ţinutul în care ne-ar plăcea să locuim cândva, cu porci, cu pui şi căpiţe de fân. Ar fi aşa frumos, şi mi-ar plăcea ca acel ţinut să existe cu adevărat şi să putem merge acolo, zise Beth, alintându-se.

— E un ţinut şi mai frumos, unde vom merge cândva, dacă suntem cuminţi.

— E atât de mult de aşteptat şi atât de greu, aş vrea să pot zbura chiar acum şi să pot intra pe acea poartă minunată.

— Vei ajunge acolo, Beth, mai devreme sau mai târziu, nu te teme, zise Jo. Eu va trebui să lupt, să mă străduiesc şi să aştept şi poate nu voi ajunge acolo niciodată.

— O să-ţi ţin eu de urât, dacă te ajută cu ceva. Va trebui să mă chinui mult până să ajung la oraşul vostru ceresc. Dacă întârzii, vei pune o vorbă bună şi pentru mine, Beth?

Ceva din tonul băiatului o nelinişti pe mica lui prietenă, dar le spuse veselă, cu ochii la norii schimbători:

— Dacă oamenii chiar vor asta şi se străduiesc toată viaţa, cred că vor intra, pentru că nu cred că uşa e încuiată sau că poarta e păzită. Mereu îmi imaginez acest loc ca în tablouri, cu braţe strălucitoare care se întind să-l primească pe bietul creştin ce vine de pe râu.

— N-ar fi minunat dacă toate visele noastre s-ar adeveri şi le-am putea trăi? zise Jo, după o scurtă pauză.

— Eu am atâtea vise încât mi-ar fi greu să aleg între ele, zise Laurie, întins pe spate şi aruncând cu conuri în veveriţa care-l trădase.

— Trebuie să-ţi alegi visul preferat. Care e? întrebă Meg.

— Dacă ţi-l spun pe al meu, îmi spui şi tu?

— Da, dacă îţi spun şi fetele.

— Da, îi vom spune. Acum e rândul lui Laurie.

— După ce voi vedea toată lumea, vreau să mă stabilesc în Germania şi să cânt cât de mult vreau eu. Să devin un compozitor celebru şi toţi oamenii să vină să mă asculte, şi să nu fiu niciodată deranjat cu afaceri şi cu bani, ci doar să mă distrez, făcând ce-mi place. Ăsta e visul meu preferat. Al tău care e, Meg?

Lui Margaret îi venea cam greu să-l destăinuie pe al ei şi, fluturându-şi mâna pe deasupra capului, ca şi cum ar fi alungat nişte spiriduşi invizibili, spuse încet:

— Mi-ar plăcea să am o casă frumoasă, plină cu lucruri luxoase, mâncare bună, haine frumoase, mobilă scumpă, oameni plăcuţi şi mulţi bani. Eu să fiu stăpână şi să fac ce vreau şi să am mulţi servitori, ca să nu muncesc deloc. Cât mi-ar plăcea! Pentru că nu aş lenevi, ci aş fi bună şi toată lumea m-ar iubi.

— N-ai vrea să aibă şi un stăpân castelul tău minunat? întrebă Laurie, timid.

— Am spus „oameni plăcuţi”, ştii tu, zise Meg, legându-şi şireturile, astfel încât nimeni nu-i zări faţa.

— De ce nu spui că ai vrea un soţ minunat, deştept şi bun, şi nişte copilaşi ca nişte îngeri? Ştii că visul tău nu ar fi complet altfel, îi spuse Jo, direct.

— Tu nu ai vrea decât cai, călimări cu cerneală şi romane, răspunse Meg.

— Chiar crezi asta? Aş vrea un grajd plin cu cai arabi pursânge, încăperi pline cu cărţi şi o cerneală fermecată cu care să scriu cărţi la fel de faimoase ca muzica lui Laurie. Vreau să fac ceva minunat înainte să-mi împlinesc visul, ceva eroic,

care nu va fi uitat după moartea mea. Nu ştiu ce, dar aştept să se întâmple şi vreau să vă uimesc pe toţi într-o zi. Cred că voi scrie cărţi şi mă voi îmbogăţi, mi s-ar potrivi, aşa că ăsta e visul meu cel mai frumos.

— Al meu e să stau acasă cu mama şi cu tata şi să-i ajut să aibă grijă de familie, zise Beth, mulţumită.

— Nu mai vrei şi altceva? o întrebă Laurie.

— Sunt foarte mulţumită de când am pianul meu. Vreau doar să rămânem împreună şi să ne fie bine, nimic mai mult.

— Eu am atâtea dorinţe, dar cel mai mult vreau să fiu artistă, să merg la Roma, să pictez tablouri frumoase şi să fiu cea mai bună din lume, fu dorinţa modestă a lui Amy.

— Suntem foarte ambiţioşi, nu? Toţi, în afară de Beth, vrem să fim bogaţi şi celebri şi împliniţi în toate privinţele. Mă întreb dacă se vor împlini dorinţele vreunuia dintre noi, zise Laurie, mestecând iarbă, ca un viţel filozof.

— Eu am cheia castelului meu imaginar, dar rămâne de văzut dacă voi putea deschide uşa, observă Jo, misterioasă.

— Şi eu am cheia, dar nu sunt încă lăsat s-o încerc. Să-l ia naiba de colegiu, mormăi Laurie.

— Asta e cheia mea, zise Amy, arătându-le creionul.

— Eu n-am nici una, zise Meg, cu părere de rău.

— Ba ai, spuse Laurie, imediat.

— Unde?

— E chiar în faţa ta.

— Prostii, nu e nimic acolo.

— Aşteaptă şi vezi dacă nu vei primi ceva minunat, răspunse băiatul, râzând la gândul unui secret încântător pe care îşi închipuia că-l ştie.

Meg roşi, dar nu întrebă nimic şi privi de-a lungul râului cu aceeaşi expresie nerăbdătoare pe care o avusese şi domnul Brooke când spusese povestea cavalerului.

— Dacă vom mai fi cu toţii în viaţă peste zece ani, hai să ne întâlnim şi să vedem dacă ni s-au împlinit dorinţele, sau cât de mult ne-am apropiat de ele, zise Jo, care avea mereu câte un plan.

— Doamne, ce bătrână voi fi! Douăzeci şi şapte de ani! exclamă Meg, care deja se simţea matură la şaptesprezece.

— Noi vom avea douăzeci şi şase, Teddy, Beth douăzeci şi patru, iar Amy douăzeci şi doi. Ce mai petrecere va fi! zise Jo.

— Sper că voi avea ceva cu care să mă mândresc atunci, dar sunt aşa leneş, că mă tem că mă voi pierde pe drum, Jo.

— Ai nevoie de o motivaţie, aşa spune mama. Şi când o vei avea, e sigur că te vei descurca de minune.

— Chiar crede asta? Păi, o să mă descurc, dacă o să am ocazia, strigă Laurie. Mă străduiesc să-l mulţumesc pe bunicul, dar e împotriva firii mele şi mi-e greu. Vrea să fiu negustor de coloniale, cum a fost el, şi eu mai bine m-aş împuşca. Nu-mi plac ceaiul, nici mătasea, nici mirodeniile şi nici toate prostiile pe care le aduc corăbiile lui, şi nu-mi pasă dacă se vor scufunda când o să fie ale mele. Ar trebui să-l mulţumesc cu mersul la colegiu, pentru că dacă îi ofer patru ani, s-ar putea să mă lase să renunţ la afaceri, dar e hotărât, şi trebuie să fac ca el, dacă nu vreau să fug, cum a făcut tata. De ar avea cine să rămână cu bătrânul, aş pleca şi mâine.

Laurie vorbea cu înfierbântare şi arăta ca şi cum ar fi fost gata să-şi pună ameninţarea în practică la cea mai mică provocare. Creştea foarte repede şi, în ciuda firii lui leneşe, avea o independenţă tinerească, o nerăbdare de a da el însuşi piept cu lumea.

— Te sfătuiesc să pleci cu una din corăbiile tale şi să nu te mai întorci până nu-ţi încerci puterile, zise Jo, a cărei imaginaţie era înflăcărată la gândul unei asemenea aventuri şi a cărei simpatie era trezită de ceea ce ea numea „defectele lui Teddy”.

— Jo, nu e bine să vorbeşti aşa, şi Laurie nu trebuie să urmeze sfatul tău rău. Ar trebui să faci exact ce-şi doreşte bunicul tău, dragul meu băiat, zise Meg, pe tonul ei matern. Străduieşte-te la colegiu, şi, când va vedea că faci tot ce poţi pentru a-l mulţumi, sunt sigură că nu va fi nedrept sau aspru cu tine. Cum ai spus şi tu, nu are cine să stea cu el şi să-l iubească, şi nu ţi-ai ierta niciodată dacă ai pleca fără permisiunea lui. Nu te speria, fă-ţi datoria şi îţi vei primi răsplata, la fel ca domnul Brooke, care este respectat şi iubit.

— Ce ştii tu despre el? întrebă Laurie, recunoscător pentru sfatul cel bun, dar neconvenindu-i predica şi bucuros să abată discuţia de la el, cu acea izbucnire neobişnuită.

— Doar ce ne-a spus bunicul tău despre el, că a avut grijă de mama lui până când ea a murit şi nu a plecat în străinătate ca profesor al unor oameni drăguţi, ca să n-o părăsească, şi cum acum îi dă bani unei femei bătrâne care a îngrijit-o pe mama lui, şi nu spune nimănui nimic, ci e răbdător, şi bun, şi generos.

— Aşa e, dragul de el! zise Laurie, din inimă, când Meg se opri. Mi-ar plăcea ca bunicul să afle totul despre el, fără ca el să ştie, şi să le spun şi altora cât e de bun, ca să-l placă toată lumea. Brooke nu înţelegea de ce mama voastră e aşa bună cu el şi-l invită pe la voi, şi-l tratează atât de frumos şi de prieteneşte. O consideră minunată, a vorbit despre asta zile în şir şi vă laudă pe toate foarte mult. Dacă mi se va îndeplini dorinţa, să vedeţi ce voi face pentru Brooke.

— Începe să faci ceva de acum, purtându-te mai frumos cu el, zise Meg, pe un ton ascuţit.

— De unde ştii că nu fac asta, domnişoară?

— Îmi dau seama după figura lui când pleacă. Dacă te-ai purtat frumos, arată mulţumit şi merge repede. Dacă l-ai supărat, e serios şi merge încet, ca şi cum ar vrea să se întoarcă şi să-şi îmbunătăţească munca.

— Păi, îmi place asta! Deci îmi ţii socoteala purtărilor după faţa lui Brooke! Îl văd că se înclină şi zâmbeşte la fereastra ta, dar nu ştiam că aveţi un sistem de telegraf!

— Nici nu avem, nu te supăra, şi nu-i spune că ţi-am zis ceva. Am vrut doar să-ţi arăt că mă interesează progresele tale şi tot ce ne spunem aici rămâne secret! strigă Meg, îngrijorată de ceea ce s-ar putea întâmpla în urma discursului ei

neglijent.

— Eu nu umblu cu vorba, zise Laurie, cu aerul lui aristocratic, cum spunea Jo, dar dacă Brooke e ca un barometru, trebuie să am grijă să arate mereu vreme bună.

— Te rog, nu te simţi jignit. N-am vrut să mă prostesc sau să-ţi ţin predici. Am considerat doar că Jo îţi dădea un sfat pe care îl vei regreta mai târziu. Eşti aşa bun cu noi, că te considerăm ca un frate şi îţi spunem exact ce credem. Iartă-mă. Am spus-o cu intenţii bune. Şi Meg îi dădu mâna cu un gest şi afectuos, şi timid.

Ruşinat de izbucnirea sa, Laurie strânse mâna aceea mică şi spuse sincer:

— Eu trebuie să-mi cer iertare. M-am purtat urât toată ziua. Îmi place să-mi fiţi ca nişte surori şi să-mi spuneţi când greşesc, aşa că nu vă supăraţi dacă sunt morocănos uneori. Vă mulţumesc tuturor.

Ca să le arate că nu se simţea jignit, se strădui să fie cât mai agreabil — răsuci aţa pentru Meg, recită poezii ca să-i facă plăcere lui Jo, scutură conuri pentru Beth şi o ajută pe Amy la ferigi, dovedind că merită să intre în „Clubul albinuţelor harnice”. În mijlocul unei discuţii amânate despre obiceiurile domestice ale broaştelor ţestoase, sunetul îndepărtat al unui clopoţel le anunţă că Hannah pusese de ceai şi trebuiau să meargă acasă la cină.

— Pot să mai vin? întrebă Laurie.

— Da, dacă eşti cuminte şi te ţii de carte, aşa cum ar trebui, zise Meg, zâmbind.

— Voi încerca.

— Atunci poţi să vii şi eu te voi învăţa să tricotezi ca scoţienii, e cerere mare de şosete acum, adăugă Jo, fluturându-le pe ale ei când se despărţeau la poartă.

În acea seară, când Beth îi cântă domnului Laurence în amurg, Laurie, stând ascuns după o draperie, îl asculta pe micul David, a cărui muzică simplă îi calma mereu spiritul aprig, şi îl urmărea pe bătrân, care stătea cu capul lui cărunt în palme, gândindu-se cu drag la copila moartă pe care o iubise atât de mult. Amintindu-şi discuţia din acea după-amiază, băiatul îşi spuse, hotărât să se sacrifice de bunăvoie: „Voi renunţa la visul meu şi voi sta cu dragul acesta de bunic, pentru că are nevoie de mine şi doar pe mine mă are”.

Capitolul XIV

SECRETE

Jo era ocupată la mansardă, pentru că zilele de octombrie erau răcoroase şi tot mai scurte. Două sau trei ore, soarele străluci calm în ferestrele înalte, încălzind-o pe Jo care stătea pe canapeaua veche, cu hârtiile împrăştiate în jurul ei, în timp ce Scrable, şobolanul ei îmblânzit, se plimba pe grinzile de deasupra, însoţit de fiul său cel mai mare, un flăcău chipeş, foarte mândru de mustăţile lui. Absorbită de munca ei, Jo mâzgăli până la ultima pagină, apoi se semnă cu multe înfloriturişi aruncă stiloul, exclamând:

— Gata, m-am străduit cât am putut! Dacă nu e bine, voi aştepta până voi fi mai pricepută.

Jo stătea pe canapeaua veche,

cu hârtiile împrăştiate în jurul ei.

Tolănindu-se pe canapea, citi manuscrisul cu atenţie, făcând corecturi ici şi colo şi punând multe semne de exclamare, care arătau ca nişte balonaşe. Apoi legă foile cu o fundă roşie şi se uită la ele cu o expresie gravă care arăta cât de sinceră fusese strădania ei. Biroul ei de aici era o masă veche de bucătărie, pusă lângă perete. În ea păstra câteva cărţi şi hârtiile ei la adăpost de Scrable, căci acesta, plăcându-i mult literatura, făcea ravagii printre cărţi, rozându-le paginile. Din această masă Jo mai scoase un manuscris şi, punându-le pe amândouă în buzunar, se furişă tăcută jos.

Îşi puse haina şi pălăria fără să facă zgomot şi, ducându-se la o fereastră, sări pe acoperişul unei verande joase, de acolo în iarbă şi alese un drum ocolit până la aleea principală. Pe alee se scutură, opri un omnibuz care trecea pe acolo şi plecă spre oraş, foarte veselă şi misterioasă.

Dacă ar fi urmărit-o cineva, ar fi zis că se poartă foarte ciudat, pentru că se îndreptă cu paşi repezi spre o anumită clădire de pe o stradă aglomerată. După câteva căutări, găsi uşa potrivită, privi scările murdare şi, după ce stătu nemişcată un minut, se repezi brusc în stradă şi plecă la fel de repede precum venise. Repetă manevra de câteva ori, spre marele amuzament al unui tânăr cu ochi negri din clădirea de vizavi. Întorcându-se pentru a treia oară, Jo îşi făcu curaj, îşi trase pălăria pe ochi şi urcă scările ca şi cum s-ar fi dus să-şi scoată toţi dinţii.

La intrare era firma unui dentist, şi, după ce se uită un timp la nişte fălci artificiale care se deschideau şi se închideau încet pentru a atrage atenţia asupra unui frumos set de dinţi, tânărul domn îşi puse haina şi pălăria şi spuse, cu un zâmbet:

— E stilul ei să vină singură, dar dacă i se face rău va avea nevoie de cineva s-o ducă acasă.

Peste zece minute, Jo coborî scările roşie la faţă şi cu figura unei persoane care

suferise o tortură cumplită. Când îl văzu pe tânărul domn, nu păru deloc mulţumită şi trecu pe lângă el salutându-l din cap. Dar el o urmă, întrebând-o cu simpatie:

— A fost rău?

— Nu prea.

— Ai terminat repede.

— Da, slavă Domnului.

— De ce ai venit singură?

— N-am vrut să ştie nimeni.

— Eşti cea mai ciudată fiinţă pe care o cunosc. Câţi ţi-ai scos?

Jo îşi privi prietenul ca şi cum nu l-ar fi înţeles, apoi începu să râdă, de parcă ceva ar fi amuzat-o foarte mult.

— Sunt două pe care aş vrea să le scot, dar trebuie să mai aştept o săptămână.

— De ce râzi? Jo, tu pui ceva la cale, zise Laurie, uimit.

— Şi tu. Ce căutai, domnule, în acea sală de biliard?

— Îţi cer scuze, doamnă, dar nu este o sală de biliard, ci una de gimnastică şi eram la o lecţie de scrimă.

— Mă bucur.

— De ce?

— O să mă înveţi şi pe mine şi apoi o să jucăm „Hamlet”. Tu vei fi Laertes şi vom face o minunată scenă a duelului.

Laurie începu să râdă cu poftă, făcându-i pe trecători să zâmbească.

— Te voi învăţa fie că jucăm „Hamlet”, sau nu. E distractiv şi te va face mai puternică. Dar nu cred că de asta ai spus „Mă bucur” aşa de hotărât, nu?

— Nu, mă bucuram că nu este biliard, pentru că sper să nu mergi niciodată în asemenea locuri. Nu-i aşa?

— Nu merg prea des.

— Aş vrea să nu mai mergi.

— Nu e nimic rău în asta, Jo. Am şi eu biliard acasă, dar nu e plăcut să joci singur. Uneori vin să joc cu Ned Moffat sau cu ceilalţi băieţi.

— Of, îmi pare rău, pentru că o să-ţi placă tot mai mult şi o să-ţi iroseşti timpul şi banii şi o să ajungi ca băieţi ăia îngrozitori. Sper că vei rămâne o persoană respectată, spre mulţumirea prietenilor tăi, zise Jo, scuturându-şi capul.

— Nu poate omul să se distreze din când în când, fără să piardă respectul celorlalţi? întrebă Laurie, uimit.

— Depinde unde şi cum se distrează. Nu-mi plac Ned şi grupul lui şi aş vrea să nu mai umbli cu ei. Mama nu ne lasă să-l primim pe la noi, deşi el vrea să vină, şi dacă o să ajungi ca el, n-o să-i placă să petrecem atât timp împreună ca acum.

— Nu? întrebă Laurie, îngrijorat.

— Nu, mamei nu-i plac tinerii simandicoşi şi mai bine ne-ar închide în casă decât să ne lase să ne întâlnim cu ei.

— Ei, nu e cazul să facă asta încă. Eu nu sunt simandicos şi nici nu vreau să fiu. Dar îmi plac distracţiile nevinovate din când în când, ţie nu?

— Da, tuturor le plac, aşa că distrează-te cât vrei, dar nu exagera, da? Altfel nu vom mai putea ieşi împreună.

— Voi fi ca un sfânt.

— Nu suport sfinţii. Fii doar un băiat simplu, cinstit şi respectabil, şi noi nu te vom părăsi. Nu ştiu ce-aş face dacă te-ai purta ca fiul domnului King. Avea mulţi bani, dar nu ştia cum să-i cheltuie, şi s-a îmbătat, a jucat jocuri de noroc, a fugit de acasă şi i-a dezonorat pe părinţii lui. A fost oribil.

— Crezi că şi eu voi face la fel? Mulţumesc.

— Nu, nu! Dar oamenii vorbesc despre bani ca despre o ispită, şi uneori aş vrea să fii sărac. Atunci nu mi-aş mai face griji.

— Îţi faci griji pentru mine, Jo?

— Puţin, când pari supărat şi nemulţumit uneori. Şi ai o voinţă atât de puternică, încât mă tem că, dacă ai apuca-o pe un drum greşit, ţi-ar fi greu să te opreşti.

Laurie merse tăcut o vreme, iar Jo îl privea, dorin-du-şi să-şi fi ţinut gura, pentru că părea supărat, deşi zâmbea la avertismentele ei.

— Ai de gând să-mi ţii predici până acasă? întrebă el, apoi.

— Sigur că nu. De ce?

— Pentru că, dacă ai de gând să faci asta, o să iau omnibuzul. Dacă nu, aş vrea să merg cu tine şi să-ţi spun ceva foarte interesant.

— Nu-ţi mai ţin predici şi mi-ar plăcea foarte mult să aud veştile.

— Bine, atunci vino! E un secret, şi dacă eu ţi-l spun pe al meu, trebuie să mi-l spui şi tu pe al tău.

— Eu nu am nici un secret, începu Jo, dar se opri brusc, amintindu-şi că de fapt avea unul.

— Ştii bine că ai, nu poţi să ascunzi asta. Aşa că spune-mi sau nu-ţi spun nici eu, strigă Laurie.

— Secretul tău e ceva frumos?

— Nu, e despre oamenii pe care îi cunoşti şi e aşa amuzant! Ar trebui să auzi asta, şi eu de-abia aşteptam să-ţi spun. Hai, începe tu.

— N-ai să spui nimic acasă, nu-i aşa?

— Nici un cuvinţel.

— Şi n-o să mă tachinezi când o să fim singuri?

— Eu nu fac asta niciodată.

— Ba da, şi scoţi tot ce vrei tu de la oameni. Nu ştiu cum reuşeşti, dar ai un talent înnăscut.

— Mulţumesc. Acum spune-mi.

— Păi, i-am lăsat două povestiri unui ziarist şi trebuie să-mi dea un răspuns săptămâna viitoare, şopti Jo la urechea confidentului său.

— Ura pentru domnişoara March, celebra autoare americană! strigă Laurie, aruncându-şi pălăria şi prinzând-o din nou, spre deliciul a două gâşte, patru pisici, cinci găini şi şase copii irlandezi, pentru că deja ieşiseră din oraş.

— Taci! Oricum, nu cred că o să iasă ceva din asta, dar nu aveam linişte până nu am încercat, şi nu am spus nimic, pentru că nu am vrut să mai fie şi alţii dezamăgiţi.

— Nu o să dai greş, Jo, povestirile tale sunt de talia lui Shakespeare, prin comparaţie cu prostiile care apar în fiecare zi. O să fie frumos să le vezi publicate şi noi vom fi foarte mândri de autoarea noastră.

Ochii lui Jo străluciră, pentru că e plăcut să aibă cineva încredere în tine, iar lauda unui prieten e mai valoroasă decât o cronică de ziar.

— Care e secretul tău? Fii drept, Teddy, sau nu te voi mai crede niciodată! strigă, încercând să-şi tempereze imaginaţia înflăcărată.

— S-ar putea să am necazuri că îţi spun asta, dar nu am promis să tac, aşa că îţi voi spune, pentru că niciodată nu mă simt în largul meu până nu-ţi spun toate veştile pe care le aflu. Ştiu unde e mătuşa lui Meg.

— Asta e tot? zise Jo, dezamăgită, în timp ce Laurie aproba din cap, cu o privire plină de mister.

— E destul deocamdată, după cum o să vezi şi tu când îţi voi spune unde este.

— Spune-mi, atunci.

Laurie se aplecă şi şopti trei cuvinte la urechea lui Jo, cuvinte care produseră o schimbare comică. Ea se opri şi se uită la el un moment, părând şi surprinsă, şi nemulţumită, apoi merse mai departe, întrebându-l tăios:

— De unde ştii?

— Am văzut-o.

— Unde?

— În buzunar.

— De atunci?

— Da. Nu-i aşa că e romantic?

— Nu, e oribil.

— Nu-ţi place?

— Bineînţeles că nu. E ridicol. Aşa ceva nu se poate. Doamne! Ce-o să zică Meg?

— Nu trebuie să spui nimănui, ţine minte.

— Nu am promis.

— Era de la sine înţeles, şi am avut încredere în tine.

— Ei, bine, deocamdată n-o să spun nimic. Dar sunt dezgustată şi mai bine nu mi-ai fi spus.

— Credeam că o să te bucuri.

— La ideea că va veni cineva să ne-o ia pe Meg? Nu, mulţumesc.

— Ţi-ar plăcea mai mult dacă ar veni cineva să te ia pe tine?

— Numai să-ncerce! strigă Jo, ameninţător.

— Şi eu de-abia aştept să văd asta! zise Laurie, chicotind la acest gând.

— Nu-mi plac secretele şi acum mă simt tulburată de ceea ce mi-ai spus, zise Jo, cam supărată.

— Hai să ne luăm la întrecere pe deal şi o să-ţi treacă, sugeră Laurie.

Nu se vedea nimeni, drumul se aşternea îmbietor înaintea ei şi, găsind această tentaţie irezistibilă, Jo o luă la vale, măturând totul în cale, pierzându-şi şi pălăria, şi agrafa, şi împrăştiind ace de păr peste tot. Laurie ajunse primul la destinaţie şi fu mulţumit de rezultatul tratamentului său, pentru că prietena lui apăru, cu părul în vânt, cu ochii strălucitori şi obrajii îmbujoraţi şi fără urmă de supărare pe faţă.

— Mi-ar plăcea să fiu cal, atunci aş putea alerga kilometri întregi prin aerul ăsta minunat şi nu mi-aş pierde răsuflarea. A fost extraordinar, dar acum iar sunt ca un băieţoi. Hai, adună-mi lucrurile de pe jos, ca un cavaler ce eşti, zise Jo, aşezându-se gâfâind sub un arţar, din care se scuturau frunze cărămizii.

Laurie plecă să recupereze lucrurile pierdute, şi Jo îşi prinse din nou părul sperând să nu treacă nimeni pe acolo până nu va termina. Dar trecu cineva, cine altcineva decât Meg, arătând ca o adevărată doamnă în hainele ei de sărbătoare, pentru că fusese în vizită.

— Ce naiba faceţi aici? întrebă ea, privindu-şi cu surprindere sora despletită.

— Adunăm frunze, răspunse speriată Jo, arătându-i mănunchiul roşiatic pe care îl culesese.

— Şi ace de păr, adăugă Laurie, aruncând câteva în poala lui Jo. Cresc pe drumul ăsta, Meg, ca şi agrafele şi pălăriile maronii de pai.

— Ai alergat, Jo. Cum ai putut să faci una ca asta? Când o să încetezi cu purtările astea? spuse Meg, dezaprobator, în timp, ce-şi aranja părul şi pliurile, pe care le deranjase vântul.

— N-o să încetezi până când o să fiu bătrână şi oloagă şi o să am nevoie de cârje. Nu încerca să mă faci să mă maturizez înainte de vreme, Meg. E destul de greu că te schimbi tu dintr-o dată, lasă-mă pe mine să fiu fetiţă cât pot mai mult.

În timp ce vorbea, Jo se aplecase deasupra frunzelor pentru a-şi ascunde tremurul buzelor, pentru că în ultimul timp simţea că Margaret se transformă rapid în femeie, iar secretul lui Laurie o făcuse să se teamă de despărţirea care sigur va urma curând, iar acum părea foarte aproape. El îi văzu tulburarea şi îi distrase atenţia lui Meg de la acest lucru, întrebând-o repede:

— Şi unde ai fost în vizită aşa gătită?

— La familia Gardiner, şi Sallie mi-a povestit despre nunta lui Belle Moffat. A fost splendidă şi au plecat să-şi petreacă iarna la Paris. Închipuie-ţi cât de minunat e!

— O invidiezi, Meg? întrebă Laurie.

— Mă tem că da.

— Mă bucur, mormăi Jo, legându-şi pălăria, cu un zâmbet pe buze.

— De ce? întrebă Meg, surprinsă.

— Pentru că, dacă îţi plac atât de mult bogăţiile, n-o să te măriţi niciodată cu un om sărac, zise Jo, încruntându-se la Laurie, care îi făcea semn să aibă grijă ce spunea.

— N-o să mă mărit cu nimeni niciodată, decise Meg, păşind cu multă demnitate, în timp ce ceilalţi doi o urmau râzând, şoptind, aruncând cu pietre şi „purtându-se ca nişte copii", cum îşi zise Meg în sinea ei, deşi ar fi fost tentată să li se alăture, dacă n-ar fi fost îmbrăcată în cea mai bună rochie a ei.

O săptămână sau două, Jo se purtă atât de ciudat, că surorile ei rămăseseră înmărmurite. Se repezea la uşă de câte ori venea poştaşul, era nepoliticoasă cu domnul Brooke de câte ori se întâlneau, o privea pe Meg cu o figură de om părăsit, sărind s-o scuture, apoi s-o sărute, într-un mod foarte misterios. Ea şi Laurie îşi făceau mereu semne şi vorbeau despre „Vulturul în zbor", până când fetele fură convinse că înnebuniseră amândoi. A doua sâmbătă după ce Jo ieşise pe geam, Meg, care stătea şi cosea lângă fereastră, fu scandalizată să-l vadă pe Laurie fugărind-o pe Jo prin toată grădina şi, în cele din urmă, prinzând-o sub umbrarul lui Amy. Meg nu vedea ce se petrecea acolo, dar auzea hohote de râs, urmate de murmur de voci şi de foşnet de ziare.

— Ce să ne facem noi cu fata asta? Niciodată nu se va purta ca o domnişoară, suspină Meg, urmărind cursa cu o privire dezaprobatoare.

— Sper că nu, căci e aşa de amuzantă şi de drăguţă exact cum se poartă! zise Beth, care nu mărturisise niciodată că era puţin rănită că Jo avea secrete cu altcineva în afară de ea.

— E foarte greu, dar niciodată nu se va comporta cum trebuie, adăugă Amy, care îşi ondula părul, cu cârlionţii legaţi foarte frumos, simţindu-se ca o doamnă elegantă.

În câteva minute, Jo dădu buzna înăuntru, se tolăni pe canapea şi începu să citească.

— Citeşti ceva interesant? întrebă Meg, cu îngăduinţă.

— Doar o poveste, nu e mare lucru de capul ei, cred, răspunse Jo, ascunzând cu grijă numele ziarului.

— Mai bine ai citi cu voce tare, asta ne va amuza şi pe noi, şi nu mai poţi face vreo prostie, zise Amy, pe cel mai serios ton posibil.

— Cum se numeşte? întrebă Beth, mirându-se că Jo se ascundea în spatele ziarului.

— „Pictorii rivali”.

— Sună bine, citeşte-o, zise Meg.

Cu un „Hm!” şi după ce-şi trase îndelung răsuflarea, Jo începu să citească foarte repede. Fetele ascultau cu interes, pentru că povestirea era romantică şi puţin patetică, şi toate personajele mureau în final.

— Mi-a plăcut partea despre tabloul acela minunat, fu remarca pozitivă a lui Amy, când Jo tăcu.

— Mie mi-a plăcut povestea de dragoste. Viola şi Angelo sunt două dintre numele noastre preferate, nu e ciudat? zise Meg, ştergându-şi ochii, pentru că povestea de dragoste fusese tragică.

— Cine a scris-o? întrebă Beth, care o urmărise atentă pe Jo.

Cititoarea se ridică brusc, aruncă ziarul, arătându-şi faţa îmbujorată şi, cu un amestec amuzant de solemnitate şi emoţie, răspunse tare:

— Sora voastră.

— Tu? strigă Meg, scăpând lucrul din mână.

— E foarte bună, zise Amy, cu un aer critic.

— Ştiam eu! Ştiam eu! Vai, sunt aşa de mândră de tine! zise Beth, îmbrăţişându-şi sora şi bucurându-se pentru minunata reuşită.

Cât de încântate erau toate! Meg nu putu să creadă până nu văzu cuvintele „Domnişoara Josephine March” tipărite. Amy critică cu graţie partea artistică a povestirii şi-i oferi sfaturi pentru o continuare, din păcate, fără posibilitatea de a fi pusă în practică, pentru că eroii mureau. Beth era emoţionată, dansa şi cânta de bucurie. Hannah intră exclamând: „N-am mai pomenit aşa ceva!”, foarte uimită de „isprava lui Jo”. Doamna March fu foarte mândră să afle acest lucru, Jo râse, cu lacrimi în ochi, iar „Vulturul în zbor” se poate spune că zbură triumfător pe deasupra casei March, în timp ce ziarul trecea din mână în mână.

— Povesteşte-ne tot.

— Când a venit?

— Cât ai primit pentru ea?

— Ce va spune tata?

— N-o să râdă Laurie? întrebară toate într-un glas, adunate în jurul lui Jo, pentru că aceste fiinţe afectuoase făceau o sărbătoare din orice mic eveniment.

— Lăsaţi flecăreala, fetelor, şi vă voi spune tot, zise Jo, întrebându-se dacă domnişoara Burney se simţea la fel de mândră de „Evelina”, decât se simţea ea de „Pictorii rivali”. Povestindu-le cum îşi prezentase operele, Jo adăugă: Şi când m-am dus să primesc răspunsul, omul a spus că-i plac amândouă, dar că nu-i plăteşte pe începători, doar îi lasă să publice în ziarul lui şi le ia în considerare poveştile. E un exerciţiu bun, mi-a spus el, iar când începătorii devin mai buni, vor fi plătiţi pentru munca lor. Aşa că i-am lăsat cele două poveşti şi azi am primit-o pe asta. Laurie m-a prins cu ea, a insistat s-o vadă, şi i-am arătat-o. El a spus că e bună, şi o să mai scriu şi altele, şi pentru următoarea voi fi plătită, şi sunt atât de fericită pentru că, în timp, aş putea să mă întreţin singură şi să le ajut pe fete.

Aici Jo îşi pierdu răsuflarea. Ascunzându-şi capul în ziar, îşi udă povestirea cu

lacrimi, pentru că să fie independentă şi să câştige prietenia celor pe care îi iubea îi era cea mai aprigă dorinţă, şi acesta părea a fi primul pas spre împlinirea ei.

Capitolul XV

O TELEGRAMĂ

— Noiembrie e cea mai neplăcută lună a anului, zise Margaret, stând la fereastră într-o după-amiază mohorâtă şi uitându-se afară la grădina îngheţată.

— De aia m-am născut eu în lumea asta, observă Jo, gânditoare, fără să-şi dea seama că era murdară pe nas.

— Dacă acum s-ar întâmpla ceva frumos, am considera-o o lună încântătoare, zise Beth, care privea totul cu optimism, chiar şi luna noiembrie.

— Da, dar în familia asta nu se întâmplă nimic, zise Meg, care era abătută. Ne târâm de pe o zi pe alta, fără nici o schimbare şi fără vreo distracţie. Parcă am trăi la o moară.

— Doamne, ce tristă eşti! strigă Jo. Nici nu mă mir, draga de tine, pentru că vezi cum alte fete se distrează, în timp ce tu te macini, an de an. Of, aş vrea să pot aranja lucrurile şi pentru tine cum fac pentru eroinele mele! Deja eşti destul de bună şi de frumoasă şi aş pune vreo rudă bogată să-ţi lase o avere neaşteptată. Apoi, ca moştenitoare, i-ai înfrunta pe toţi cei care te-au jignit, ai pleca în străinătate şi te-ai întoarce acasă Doamna Nu-ştiu-cum, într-o aură de splendoare şi eleganţă.

— Acum oamenii nu mai primesc aşa ceva din senin, bărbaţii trebuie să muncească, iar femeile să se mărite din interes. E o lume atât de nedreaptă, zise Meg, cu amărăciune.

— Eu şi cu Jo o să adunăm averi pentru noi toate, aşteptaţi zece ani şi o să vedeţi, zise Amy, care stătea într-un colţ şi făcea „plăcinte de pământ”, cum numea Hannah micile ei statuete din lut reprezentând păsări, fructe şi figuri.

— Eu nu pot aştepta atât timp şi mă tem că nu am încredere în cerneală şi în lut, deşi vă sunt recunoscătoare pentru bunele voastre intenţii.

Meg oftă şi se întoarse iar spre grădina îngheţată. Jo gemu de durere şi îşi puse coatele pe masă într-o atitudine deprimantă, dar Amy îşi continuă lucrul

energică. Beth, care stătea la cealaltă fereastră, spuse, zâmbind:

— Două lucruri bune sunt pe cale să se întâmple chiar acum. Mămica vine pe stradă, iar Laurie traversează grădina ca şi cum ar avea ceva frumos să ne spună.

Intrară amândoi, doamna March punând întrebarea obişnuită:

— A venit vreo scrisoare de la tata, fetelor?

Iar Laurie spuse, în felul său convingător:

— Nu veniţi la o plimbare? Am lucrat atât la matematică, încât mă doare capul şi vreau să mi-l împrospătez dând o tură. E o zi urâtă, dar aerul nu e rău, şi îl voi duce pe Brooke acasă, aşa că va fi veselie înăuntru, dacă nu e şi afară. Hai Jo, şi Beth, mergi şi tu, nu?

— Bineînţeles că mergem.

— Scuză-mă, dar sunt ocupată! spuse Meg, luându-şi coşul de lucru, pentru că stabilise cu mama ei că pentru ea era mai bine să nu iasă la plimbare cu tânărul domn.

— Noi trei suntem gata imediat, strigă Amy, fugind să se spele pe mâini.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră, doamnă Mamă? întrebă Laurie, aplecându-se peste scaunul doamnei March, cu acel ton şi privire afectuoasă pe care le dăruia mereu.

— Nu, mulţumesc, doar să treci pe la poştă, dacă vrei, dragul meu. E ziua în care primim scrisori, dar poştaşul n-a venit. Tata e foarte exact, probabil însă că epistola a întârziat pe drum.

Un sunet puternic o întrerupse, şi, după un moment, Hannah intră cu o scrisoare.

— E chestia aia oribilă, doamnă, o telegramă, zise ea, întinzându-i-o de parcă i-ar fi fost frică să nu explodeze şi să-i rănească.

La auzul cuvântului „telegramă”, doamna March i-o smulse din mână, citi cele două rânduri pe care le conţinea şi se prăbuşi pe scaun, albă la faţă ca şi cum ar fi primit un glonţ în inimă. Laurie se repezi după apă, în timp ce Meg şi Hannah

o ţineau, iar Jo citi cu voce tare, speriată:

— „Doamnă March, soţul dumneavoastră este foarte bolnav. Veniţi imediat. S. Hale, Spitalul Blank Virginia”.

Cei din cameră încremeniră, în timp ce ascultau cu respiraţia tăiată, afară cerul se înnoră şi mai mult, şi brusc lumea păru să se schimbe complet, fetele adunându-se în jurul mamei lor şi simţind că le va fi luată toată fericirea şi tot sprijinul. Doamna March îşi reveni repede. Mai citi o dată mesajul şi îşi întinse braţele către fiicele ei, spunând, pe un ton pe care nu-l puteau uita:

— Plec imediat, dar s-ar putea să fie prea târziu. Of, copii, copii, ajutaţi-mă să îndur!

Câteva minute, în încăpere se auziră doar plânsul, amestecat cu vorbe de alinare, asigurări tandre de ajutor şi şoapte optimiste înecate în lacrimi. Biata Hannah îşi reveni prima şi, prin înţelepciunea ei, le dădu tuturor un exemplu, pentru că ea considera munca drept leac pentru multe suferinţe.

— Domnul să-l aibă în pază pe bietul om! Eu nu-mi voi pierde timpul plângând, ci vă voi pregăti lucrurile imediat, doamnă, zise ea inimoasă şi, în timp ce-şi ştergea faţa cu şorţul, îi strânse cu căldură mâna stăpânei sale şi plecă, pentru a munci cât trei femei la un loc.

— Are dreptate, nu e vreme de plâns acum. Calma-ţi-vă, fetelor, şi lăsaţi-mă să mă gândesc.

Încercară să se liniştească, bietele, pe când mama lor se ridică, palidă dar dreaptă, şi îşi lăsă durerea la o parte, ca să pună lucrurile în ordine.

— Unde e Laurie? întrebă ea, adunându-şi gândurile şi hotărând ce trebuia să facă mai întâi.

— Aici, doamnă. Lăsaţi-mă şi pe mine să fac ceva! strigă băiatul, venind grăbit din cealaltă cameră, unde se retrăsese, simţind că durerea lor era sacră, chiar şi pentru ochii prietenilor.

— Trimite o telegramă în care să spui că sosesc imediat. Următorul tren pleacă în zori. Îl voi lua pe acela.

— Altceva? Caii sunt pregătiţi, pot să merg oriunde, să fac orice, zise el, părând gata să zboare până la capătul lumii.

— Lasă un bilet la mătuşa March. Jo, să-mi dai hârtie şi stilou.

Rupând o bucată dintr-o pagină proaspăt copiată de ea, Jo trase măsuţa în faţa mamei sale, ştiind că trebuia să împrumute bani pentru lunga şi trista călătorie şi simţind că poate contribui şi ea la această sumă.

— Acum du-te, dragule, dar nu te obosi să mâni prea repede. Nu e nevoie să faci asta.

Bineînţeles că sfatul ei nu fu luat în seamă. Cinci minute mai târziu, Laurie trecea cu calul pe sub fereastra lor, ca şi cum ar fi alergat pentru viaţa lui.

— Jo, fugi şi spune-i doamnei King că nu pot veni. Pe drum să iei lucrurile astea. Ţi le scriu, o să am nevoie de ele şi trebuie să fiu pregătită să-l îngrijesc. Spitalele nu sunt bine aprovizionate. Beth, du-te şi cere-i domnului Laurence câteva sticle de vin vechi, nu mi-e ruşine să cer pentru tatăl vostru, pentru că merită tot ce e mai bun. Amy, spune-i lui Hannah să dea jos cufărul negru. Meg, vino să mă ajuţi să-mi găsesc lucrurile, pentru că sunt pe jumătate paralizată.

Scrisul, gânditul şi datul indicaţiilor, toate în acelaşi timp, o puteau epuiza pe biata femeie, şi Meg o rugă să stea liniştită în camera ei şi să le lase pe ele să facă totul. Se împrăştiară ca frunzele în vânt, iar liniştita şi fericita gospodărie fu zguduită din temelii, ca şi cum telegrama ar fi fost un blestem.

Domnul Laurence se grăbi să vină cu Beth, încercând s-o consoleze pe mamă cum ştia el mai bine şi promiţând să aibă grijă de fete în absenţa ei, lucru care o linişti foarte mult. El îi oferi orice, de la halatul său până la propria persoană ca însoţitor. Dar acest lucru era imposibil. Doamna March nici nu vru să audă ca bătrânul domn să facă o asemenea călătorie obositoare, deşi pe chipul ei se văzu o expresie de uşurare, pentru că teama nu e un tovarăş bun de drum. El văzu acea privire, îşi îmbină sprâncenele stufoase, îşi frecă mâinile şi plecă brusc, spunând că se va întoarce. Nimeni nu se mai gândi la el, până când Meg, care alerga prin hol cu o pereche de galoşi într-o mână şi o cană cu ceai în cealaltă, se întâlni nas cu nas cu domnul Brooke.

— Îmi pare rău de această veste, domnişoară March, spuse el, cu vocea lui calmă şi bună care sună foarte plăcut pentru sufletul ei rănit. Am venit să mă ofer ca

însoţitor pentru mama ta. Domnul Laurence are nişte comisioane pentru mine la Washington şi voi fericit să-i fiu de folos acolo.

Galoşii îi scăpară şi cana aproape se sparse, când Meg îi întinse mâna cu recunoştinţă. Iar domnul Brooke se simţi răsplătit ca pentru un sacrificiu mult mare decât acela legat de bani şi confort.

— Ce buni sunteţi cu toţii! Mama va accepta, sunt sigură, şi va fi aşa o uşurare să ştim că e cineva care să aibă grijă de ea. Vă mulţumesc mult!

Meg vorbea deschis şi uitase complet de propria persoană, până când ceva din ochii lui căprui aţintiţi asupra ei îi aminti de ceaiul care se răcise şi fugi în salon, s-o cheme pe mama ei.

Totul era aranjat până la întoarcerea lui Laurie cu un bilet de la mătuşa March, care conţinea suma dorită şi câteva rânduri ce repetau ceea ce spunea ea adesea, că era absurd ca March să plece în armată, prevăzând că nu se va alege nimic bun din asta şi sperând ca altă dată să îi asculte sfatul. Doamna March arse biletul, puse banii în geantă şi continuă pregătirile, cu buzele strânse, într-un fel pe care Jo l-ar fi înţeles dacă ar fi fost acolo.

După-amiaza se scurse. Toate comisioanele fură făcute, iar Meg şi mama sa erau ocupate să coase ceva, în timp ce Beth şi Amy pregăteau ceaiul. Hannah termina de călcat, dar Jo încă nu apăruse. Începură să se îngrijoreze, iar Laurie plecă s-o caute, pentru că nimeni nu ştia ce prostie mai avea Jo în cap. Totuşi, el nu o găsi, iar ea se întoarse cu o figură foarte ciudată, în care se amestecau bucuria şi frica, satisfacţia şi regretul, lucru care-i uimi familia, ca şi bancnotele pe care le puse în faţa mamei ei, spunând cu voce uşor gâtuită:

— Asta e contribuţia mea la vindecarea tatei şi la aducerea lui acasă!

— Draga mea, de unde i-ai luat? Douăzeci şi cinci de dolari! Jo, sper că n-ai făcut vreo prostie!

— Nu, sunt ai mei. N-am cerşit, n-am împrumutat şi nu am furat. I-am câştigat şi nu cred că mă vei învinui pentru că am vândut ceva ce era al meu.

În timp ce vorbea, Jo îşi scoase boneta şi se stârni un murmur general, pentru că părul ei bogat fusese tuns scurt.

— Părul tău! Părul tău frumos! Oh, Jo, cum ai putut? Singura ta frumuseţe. Draga mea, nu era nevoie să faci asta. Nu mai arată ca Jo a mea, dar o iubesc pentru asta!

Pe când toate vorbeau, iar Beth o îmbrăţişa, Jo îşi luă un aer nepăsător, care nu păcăli pe nimeni, şi zise, trecându-şi mâinile prin păr şi încercând să pară că-i făcea plăcere:

— Nu pune în pericol soarta naţiunii, aşa că nu mai plânge Beth. Îi va prinde bine mândriei mele, devenisem prea încrezută cu părul ăsta. Creierul meu se va simţi bine fără claia aia, capul meu e uşor, iar frizerul mi-a spus că în curând o să am o freză băieţească, uşor de întreţinut. Sunt mulţumită. Aşa că vă rog să luaţi banii şi haideţi să mâncăm.

— Povesteşte-mi totul, Jo. Nu sunt prea mulţumită, dar nu te pot învinui, pentru că ştiu că ţi-ai sacrificat vanitatea de bunăvoie, din dragoste. Dar, draga mea, nu era nevoie şi mă tem că o să regreţi în curând, zise doamna March.

— Nu voi regreta! răspunse Jo, înţepată, dar uşurată că fapta ei nu fusese prea aspru condamnată.

— Ce te-a determinat s-o faci? întrebă Amy, care mai curând şi-ar fi tăiat capul, decât să renunţe la părul ei frumos.

— Păi, vreau neapărat să fac ceva pentru tata, răspunse Jo, pe când se adunară în jurul mesei, pentru că tinerii au poftă de mâncare, chiar şi când au necazuri. Mie nu-mi place să mă împrumut şi ştiam că mătuşa March o să bombăne, aşa face mereu, oricât de puţin i-ai cere. Meg şi-a dat tot salariul ei pe chirie, iar eu îmi cumpărasem nişte haine din al meu, aşa că m-am simţit prost şi voiam să obţin nişte bani, drept care am făcut pe dracu-n patru pentru asta.

— Nu trebuia să te simţi prost, copila mea, nu aveai haine de iarnă şi oricum le-ai cumpărat pe cele mai modeste din puţinii tăi bani, zise doamna March, cu o privire care îi încălzi inima lui Jo.

— Capul meu e uşor, iar frizerul mi-a spus că în curând

o să am o freză băieţească.

— La început nici nu mi-a trecut prin cap să-mi vând părul, dar pe drum mă gândeam ce să fac şi simţeam că aş vrea să intru într-un magazin luxos şi să mă servesc. În vitrina unui frizer am văzut cozi de păr cu preţurile pe ele, şi o coadă neagră, mai subţire decât a mea, era patruzeci de dolari. Atunci mi-a venit ideea că aveam din ce să scot bani şi, fără să mai ezit, am intrat, am întrebat dacă vor să cumpere păr şi cât ar plăti pentru al meu.

— Nu înţeleg cum ai avut curajul să faci asta, zise Beth, uimită.

— Ei, era un omuleţ care arăta de parcă ar fi trăit doar ca să-şi ungă părul cu ulei. S-a cam holbat la mine la început, ca şi cum n-ar fi fost obişnuit cu fete care să dea buzna în prăvălia lui, rugându-l să le cumpere părul. A spus că nu-l vrea pe al meu, că nu are culoarea care e la modă şi că oricum nu mi-ar fi dat mult pe el, munca investită era scumpă, şi tot aşa. Se făcea târziu şi mie îmi era teamă că dacă n-o fac atunci n-o s-o mai fac deloc, şi ştiţi că eu când mă apuc de un lucru îl duc până la capăt, aşa că l-am implorat să-l cumpere şi i-am spus de ce mă grăbeam atât de mult. A fost o prostie, zic eu, dar s-a răzgândit, pentru că eu mă emoţionasem şi-i spusesem lucruri amestecate, iar soţia lui a auzit şi i-a spus cu blândeţe: „Ia-l, Thomas, şi fă-i plăcere domnişoarei. Şi eu aş face asta pentru Jimmy oricând, dacă aş avea un păr frumos de vânzare”.

— Cine era Jimmy? întrebă Amy, căreia îi plăcea ca lucrurile să-i fie explicate pe parcurs.

— Fiul ei, răspunse Jo, care e în armată. Cât de mult îi apropie lucrurile astea pe străini, nu? M-a făcut să mă simt bine.

— Nu te-ai simţit oribil când o tăiat prima şuviţă? întrebă Meg, înfiorată.

— Mi-am privit părul pentru ultima oară, când omul îşi pregătea instrumentele, şi asta a fost tot. Eu nu ţin cont de asemenea fleacuri. Mărturisesc totuşi că m-am simţit ciudat când mi-am văzut părul întins pe masă, iar eu mai aveam pe cap

doar fire foarte scurte. Era ca şi cum mi-aş fi tăiat o mână sau un picior. Femeia m-a văzut privindu-l şi mi-a dat o şuviţă lungă pe care s-o păstrez. Ţi-o dau ţie, mămico, să-ţi amintească de vremurile bune, pentru că mă simt atât de bine cu părul scurt, că nu cred că o să-l mai las lung.

Doamna March strânse şuviţa castanie şi o puse lângă una mai scurtă, căruntă, în biroul ei. Spuse doar „Mulţumesc, draga mea”, dar ceva din privirea ei le făcu pe fete să schimbe subiectul şi să vorbească foarte vesele despre amabilitatea domnului Brooke, despre vremea bună de a doua zi şi despre cât de bine va fi când tata va veni acasă ca să fie îngrijit.

Nimeni nu voia să meargă la culcare când, la ora zece, doamna March aranjase totul şi le spuse: „Haideţi, fetelor”. Beth se duse la pian şi cântă melodia preferată a tatălui lor, toate începură în forţă, dar renunţară între timp, lăsând-o doar pe Beth, care cântă din toată inima, pentru că muzica era marea ei alinare.

— Mergeţi la culcare şi nu mai sporovăiţi, pentru că trebuie să ne trezim devreme şi avem nevoie de cât mai mult somn. Noapte bună, dragele mele, zise doamna March, când se termină cântecul, iar ele nu mai începură altul.

O sărutară tăcute şi merseră la culcare atât de liniştite, ca şi cum bolnavul ar fi fost în camera alăturată. Beth şi Amy adormiră curând, în ciuda marelui necaz, dar Meg stătea trează, având cele mai serioase gânduri din scurta ei viaţă de până atunci. Jo stătea nemişcată şi sora ei credea că doarme, până când un suspin o făcu să exclame, în timp ce atingea un obraz ud:

— Jo, draga mea, ce e? Plângi pentru tata?

— Nu, acum nu.

— Atunci ce e?

— Părul, părul meu! izbucni biata Jo, încercând zadarnic să-şi înnăbuşe plânsul în pernă.

Lui Meg nu i se păru deloc amuzant, aşa că o sărută şi o mângâie cât putu ea mai tandru pe eroina rănită.

— Nu-mi pare rău, protestă Jo, înecându-se. Aş face-o din nou dacă aş putea. Doar partea egoistă din mine se lamentează în felul ăsta stupid. Să nu spui

nimănui, mi-a trecut. Credeam că dormi, aşa că am plâns puţin pentru frumuseţea mea pierdută. Tu cum de te-ai trezit?

— Nu pot să dorm, îmi fac griji, spuse Meg.

— Gândeşte-te la ceva frumos şi o să adormi imediat.

— Am încercat, dar m-am simţit mai trează ca oricând.

— La ce te-ai gândit?

— La figuri frumoase, mai ales la ochi, răspunse Meg, zâmbindu-şi pe întuneric.

— Ce culoare îţi place cel mai mult?

— Căprui, câteodată. Dar şi albaştri sunt frumoşi.

Jo râse, iar Meg îi spuse să nu mai vorbească, apoi îi promise prieteneşte că-i va ondula părul şi adormi visându-se în castelul ei închipuit.

Ceasul bătu miezul nopţii şi în camere era linişte, în timp ce o siluetă se strecura neauzită de la un pat la altul, întinzând o cuvertură aici, îndreptând o pernă acolo şi oprindu-se să privească lung şi tandru la fiecare figură adormită, să le sărute pe fiecare, binecuvântându-le şi să rostească acele rugăciuni pe care le fac numai mamele. În timp ce ridică draperia pentru a privi în noaptea întunecată, luna apăru brusc dintre nori şi străluci deasupra ei, ca şi cum ar fi şoptit: „Nu plânge, suflet drag! Mereu există o lumină în spatele norilor”.

Capitolul XVI

SCRISORI

În zorii acelei zile întunecoase, surorile aprinseră lampa şi îşi citiră cărţile cu o sinceritate pe care nu o mai simţiseră până atunci, pentru că acum erau ameninţate de un necaz real, iar cărţile lor le aduceau ajutor şi alinare. Iar în timp ce se îmbrăcau, hotărâră să-şi ia rămas-bun vesele şi pline de speranţă şi să nu trimită pe mama lor în acea călătorie grea întristată de lacrimile sau nemulţumirile lor. Totul părea foarte ciudat când au coborât, atât de rece şi nemişcat afară, atât de cald şi de viu înăuntru. Era ciudat să ia micul dejun la acea oră, şi până şi faţa lui Hannah părea nenaturală în timp ce robotea prin bucătărie, cu boneta pe cap. Cufărul cel mare stătea pregătit în hol, pelerina şi boneta mamei erau pe canapea, iar ea încerca să mănânce, dar părea atât de palidă şi de obosită, nedormită şi îngrijorată, încât fetelor le fu foarte greu să-şi respecte hotărârea. Meg lăcrimă fără să vrea, Jo trebui să-şi ascunsă faţa în şervet de mai multe ori, iar fetiţele aveau figuri grave, preocupate, ca şi cum durerea ar fi fost o experienţă nouă pentru ele.

Nici una nu vorbea prea mult, dar apropiindu-se clipa, în aşteptarea trăsurii, doamna March le spuse fetelor, care se înghesuiau în jurul ei, una aranjându-i şalul, alta îndreptându-i boneta, o treia punându-i galoşii şi a patra încheindu-i nasturii:

— Copii, vă las în grija lui Hannah şi sub protecţia domnului Laurence. Hannah e loialitatea întruchipată, iar bunul nostru vecin vă va păzi ca pe copiii lui. Nu mă tem pentru voi, dar vreau să trageţi învăţămintele cuvenite din această nenorocire. Şi nu plângeţi când voi fi plecată, sau să vă gândiţi că dacă leneviţi o să uitaţi totul. Continuaţi-vă munca la fel ca până acum, pentru că munca e un leac bun. Speraţi şi munciţi şi, orice s-ar întâmpla, amintiţi-vă că nu veţi rămâne niciodată fără tată.

— Da, mamă.

— Meg, draga mea, fii prudentă, ai grijă de surorile tale, sfătuieşte-te cu Hannah şi, dacă e ceva deosebit, du-te la domnul Laurence. Jo, fii răbdătoare şi să nu faci lucruri necugetate, scrie-mi des şi fii curajoasă, fii gata să le ajuţi şi să ne înveseleşti pe toate. Beth, consolează-te cu muzica ta şi fă-ţi micile tale treburi

gospodăreşti, iar tu, Amy, ajută-le cât poţi, fii ascultătoare şi stai cuminte acasă.

— Aşa vom face, mamă!

Sunetul unei trăsuri care se apropia le făcu pe toate să se ridice şi să asculte. Acum era clipa cea grea, dar fetele se comportară bine. Nici una nu plânse, nici una nu fugi şi nu se lamentă, deşi aveau inimile grele, trimiţându-i mesaje de dragoste tatălui lor şi amintindu-şi, în timp ce vorbeau, că poate era prea târziu pentru asta. Îşi sărutară repede mama, o îmbrăţişară tandru şi încercară să-i facă voioase cu mâna, în vreme ce se îndepărta.

Laurie şi bunicul lui veniseră s-o conducă, iar domnul Brooke părea atât de puternic, înţelept şi bun, că fetele îl botezară imediat „domnul cu inima de aur”.

— La revedere, dragele mele! Dumnezeu să ne ajute şi să ne binecuvânteze pe toţi! şopti doamna March, în timp ce le sărută una după alta şi se urcă în trăsură.

Pe când se îndepărta, răsări soarele şi, uitându-se înapoi, îl văzu strălucind în jurul grupului de la poartă, ca un semn bun. Văzură şi ei, zâmbiră şi-i făcură cu mâna, şi ultimul lucru pe care-l mai zări, înainte de prima cotitură, fură patru feţe strălucitoare şi, în spatele lor, de pază, bătrânul domn Laurence, credincioasa Hannah şi devotatul Laurie.

— Ce buni sunt toţi cu noi! zise ea, întorcându-se şi găsind aceleaşi urme de respect şi compasiune pe figura tânărului.

— Dar e normal să fie aşa, răspunse domnul Brooke, cu un râs o făcu pe doamna March să zâmbească.

Şi aşa, lunga călătorie începu sub semnul soarelui, al zâmbetelor şi al cuvintelor vesele.

— Mă simt ca şi cum ar fi fost un cutremur, zise Jo, pe când vecinii lor plecau acasă la micul dejun, lăsân-du-le să se odihnească şi să-şi revină.

— E ca şi cum ar fi dispărut jumătate de casă, zise Meg, nefericită.

Beth deschise gura să spună ceva, dar nu putu decât să arate înspre grămada de lenjerie cârpită care stătea pe masa mamei, sugerându-le că până în ultima clipă şi gândise, şi muncise pentru ele. Nu era mare lucru, dar le merse drept la inimă

şi, în ciuda hotărârii lor curajoase, toate izbucniră într-un plâns amar.

Hannah le lăsă să-şi reverse sentimentele şi când se iviră semne că furtuna s-a încheiat, le veni în ajutor cu un ibric de cafea.

— Acum, dragele mele domnişoare, amintiţi-vă ce v-a spus mama voastră şi nu vă agitaţi. Haideţi să beţi o ceaşcă de cafea, şi apoi să ne apucăm de treabă, să nu facem familia de râs.

Cafeaua era delicioasă, şi Hannah avusese tact s-o pregătească în acea dimineaţă. Nimeni nu-i putu rezista, nici ei, nici aromei îmbietoare care venea din ibric. Se apropiară de masă, îşi schimbară batistele cu şervete şi în zece minute îşi reveniră.

— „Speraţi şi munciţi tot timpul”, acesta e motto-ul nostru, aşa că hai să vedem cine şi-l va aminti cel mai bine. Eu voi merge la mătuşa March, ca de obicei. Oh, sper totuşi să nu-mi ţină predici! zise Jo, în timp ce, mai veselă, sorbea cafeaua.

— Eu voi merge la familia King, deşi aş prefera să stau acasă şi să am grijă de treburi pe aici, zise Meg, regretând că îşi înroşise ochii.

— Nu e nevoie, eu şi Beth ne vom descurca perfect cu treburile casei, interveni Amy, cu un aer important.

— Hannah ne va spune ce avem de făcut şi vom aranja totul până veniţi voi acasă, zise Beth, scoţând fără întârziere mătura şi căldarea.

— Cred că teama e foarte interesantă, observă Amy, mâncând, gânditoare, zahăr.

Fetele nu se putură abţine să nu râdă şi se simţiră mai bine, deşi Meg scutură din cap în direcţia fetei care îşi găsea alinarea în vasul cu zahăr.

La vederea plăcintelor, Jo redeveni serioasă, şi când cele două fete plecară la treburile lor obişnuite, se uitară triste înapoi spre fereastra prin care erau obişnuite să zărească chipul mamei lor. Ea nu era, dar Beth nu uitase de micul ritual şi stătea acolo, făcându-le semn, ca un mandarin îmbujorat.

— Scumpa mea Beth! zise Jo, răspunzându-i cu pălăria, cu o figură graţioasă. La revedere, Meggy, sper să nu te supere copiii azi. Nu-ţi face griji pentru tata, draga mea, adăugă ea la despărţire.

— Şi eu sper ca mătuşa March să nu bombăne. Părul îţi stă bine, aşa băieţos cum e, răspunse Meg, încercând să nu râdă de părul cârlionţat şi de capul surorii ei care era caraghios de mic pentru înălţimea ei.

— Asta e unica mea consolare! zise Jo şi, atingân-du-şi pălăria precum Laurie, plecă, simţindu-se ca o oaie tunsă într-o zi de iarnă.

Veştile de la tatăl lor le liniştiră mult pe fete. Deşi era foarte bolnav, prezenţa celei mai bune şi mai drăgăstoase asistente îl făcuse să se simtă deja mai bine. Domnul Brooke le trimitea ştiri în fiecare zi, şi, fiind capul familiei, Meg insista să citească depeşele, care deveneau tot mai vesele o dată cu trecerea timpului. La început, toate erau nerăbdătoare să scrie, şi plicurile umflate erau puse pe rând la poştă de surori, care se simţeau importante datorită corespondenţei lor cu Washington-ul. Scrisorile fiind caracteristice pentru tinere, vom desface câteva şi le vom citi:

„Draga mea mamă, nu pot să-ţi spun ce fericite ne-a făcut ultima ta scrisoare, căci veştile erau atât de bune, încât am râs şi am plâns de bucurie. Ce bun e domnul Brooke şi ce bine că treburile domnului Laurence îl ţin atât timp lângă tine, din moment ce ne ajută atât de mult pe tine şi pe tata. Fetele sunt foarte cuminţi. Jo mă ajută la cusut şi insistă să facă tot felul de munci grele. Mă tem să nu exagereze, dar ştiu că aceste «crize de eroism» nu vor dura mult. Beth e foarte atentă la treburile ei, ca de obicei, şi nu uită niciodată ce i-ai spus. Plânge după tata şi e foarte serioasă, mai puţin când cântă la pian. Amy mă ascultă şi am mare grijă de ea. Se piaptănă singură şi o învăţ să facă butoniere şi să-şi repare ciorapii. Se străduieşte din greu şi ştiu că vei fi mulţumită de progresele ei când te vei întoarce. Domnul Laurence veghează asupra noastră ca o cloşcă, după cum spune Jo, iar Laurie e un vecin foarte bun şi amabil. El şi Jo ne înveselesc, pentru că uneori suntem foarte triste şi ne simţim orfane, cu voi atât de departe. Hannah e o sfântă, nu ne ceartă deloc şi îmi spune doar «domnişoara Margaret». Ceea ce e foarte frumos, şi mă tratează cu mult respect. Suntem bine şi ocupate, dar tânjim zi şi noapte să vă întoarceţi. Transmite-i dragostea mea lui tata, rămân mereu fiica ta,

Meg.”

Această scrisoare, pe hârtie parfumată, contrasta puternic cu următoarea care era mâzgălită pe o bucată mare de hârtie subţire, străină, ornamentată cu pete de cerneală şi tot felul de înfloriturі la litere:

„Draga mea mămică de trei ori «Ura!» pentru tata. Brooke a făcut bine că ne-a telegrafiat imediat ce şi-a revenit. M-am repezit în mansardă când a venit telegrama şi am vrut să-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru bunătatea Lui, dar n-am putut decât să plâng şi să spun: «Mă bucur! Mă bucur!». Nu seamănă asta cu o rugăciune adevărată, pentru că eram foarte emoţionată. Ne simţim foarte bine şi acum mă pot bucura de asta, pentru că toată lumea e aşa bună, e ca şi cum am locui într-un cuib de turturele. Ai râde s-o vezi pe Meg stând în capul mesei şi făcând pe mama. Devine tot mai frumoasă şi o iubesc. Copiii sunt ca nişte îngeri, iar eu, păi, eu sunt Jo şi nu pot fi altceva. Vai, trebuie să-ţi spun că aproape m-am certat cu Laurie. Eu i-am spus o prostie şi el s-a supărat. Eu aveam dreptate, dar nu mă exprimasem bine şi el a plecat acasă, spunând că nu se va mai întoarce până nu-i cer iertare. I-am spus că nu am de gând şi s-a înfuriat. A ţinut-o aşa toată ziua. Laurie şi cu mine suntem foarte mândri, ne e greu să ne cerem scuze, dar am crezut că o va face el, pentru că dreptatea era de partea mea. Nu a făcut-o şi seara mi-am amintit ce mi-ai spus când a căzut Amy în râu. Am citit din cartea mea, m-am simţit mai bine, am hotărât să nu las supărarea să-mi întunece sufletul şi am fugit la Laurie să-i spun că-mi pare rău. L-am întâlnit la poartă, venea să-mi spună acelaşi lucru. Am râs amândoi, ne-am cerut scuze unul altuia şi ne-am simţit iar bine.

Ieri, când o ajutam pe Hannah la spălat, am compus o poezie şi, pentru că ştiu că tatei îi plac prostioarele mele, i-o trimit să se amuze. Oferă-i cea mai caldă îmbrăţişare şi sărută-te şi pe tine de zeci de ori din partea zăpăcitei de Jo!

UN CÂNTEC DIN SUD

Regina copăii mele, cânt vesel

În timp ce spuma se ridică

Şi spăl, şi frec, şi storc,

Şi pun hainele la uscat.

Acum atârnă în aerul curat,

La soare.

Aş vrea să putem spăla din sufletele noastre

Petele săptămânii trecute

Şi să lăsăm ca apa şi aerul să ne facă

La fel de puri ca ele prin magia lor.

Atunci pe întreg pământul s-ar sărbători

Glorioasa zi a spălatului!

Pe cărarea unei vieţi folositoare

Va înflori voinţa inimii;

Mintea nu are timp să cugete

La necazuri, griji sau dureri,

Şi gândurile negre trebuie izgonite,

Ca şi cum am da cu mătura.

Mă bucur că am primit o sarcină,

Să muncesc zi de zi,

Pentru că îmi dă sănătate, putere şi speranţă

Şi am învăţat să spun cu veselie:

«Minte, poţi gândi! Inimă, poţi simţi!

Dar tu, mână, trebuie să munceşti!»

Jo.”

„Dragă mamă, eu am loc doar să-ţi trimit dragostea mea şi câteva panseluţe presate, pe care le-am ţinut în casă pentru tata. Citesc în fiecare dimineaţă, încerc să fiu mereu cuminte şi adorm cântând melodia tatei. Acum nu pot cânta «Patria celor credincioşi» pentru că mă face să plâng. Toţi se poartă frumos şi ne descurcăm cum putem fără tine. Amy vrea ea restul paginii, aşa că trebuie să închei. Întorc ceasul şi aerisesc camerele zilnic.

Sărută-l pe tata pe obrazul care zice că e al meu. Întoarce-te repede la Micuţa Beth.”

„Ma chere mamman, suntem foarte bine, îmi fac lecţiile şi nu le coroborez pe fete, Meg zice că se spune «contrazic», aşa că am pus amândouă cuvintele ca să alegi tu pe cel mai bun. Meg e foarte bună cu mine şi îmi dă jeleu în fiecare seară la ceai şi e bine pentru mine pentru că Jo zice că mă îndulceşte. Laurie nu e aşa de respectuos cum ar trebui să fie, acum că sunt aproape adolescentă, îmi spune Chick şi vorbeşte franţuzeşte foarte repede când spun Merci sau Bonjur, cum face Natalie King. Mânecile de la rochia mea albastră s-au uzat de tot şi Meg mi-a pus altele, dar sunt mai închise la culoare decât rochia. Mi-a părut rău dar nu mă plâng de necazurile mele, şi aş vrea ca Hannah să-mi apreteze mai mult şorţurile şi să facă prăjituri în fiecare zi. Nu s-ar putea? Nu-i aşa că am făcut un semn al întrebării frumos? Meg spune că punctuaţia şi ortografia mea sunt îngrozitoare, şi eu sunt speriată, dar biata de mine am atâtea de făcut şi nu mă pot opri. Adio, îi trimit tatei toată dragostea. Fiica ta iubitoare,

Amy Curtis March.”

„Dragă doamnă March, vă scriu câteva rânduri ca să vă zic că suntem bine. Fetele e cuminţi şi harnice. Dom’şoara Meg o să fie o gospodină fainã, pentru că-i place şi învaţă repede. Jo le întrece pe toate dar nu se gândeşte înainte să facă ceva, şi nu ştii niciodată ce pune la cale. A spălat o copaie de haine luni, dar le-a apretat înainte să le stoarcă şi a albăstrit o rochie roz, de-am crezut că o să mor de râs. Beth e cea mai cuminte şi mă ajută mult, pot să mă bazez pe ea. Încearcă să înveţe tot şi merge singură la cumpărături şi ţine socoteala banilor cu ajutorul meu. Ne-au ajuns până acum, le dau cafea doar o dată pe săptămână, cum aţi vrut, şi le dau mâncăruri simple. Amy e sclifosită, îşi poartă numai hainele bune şi mănâncă multe dulciuri. Domnul Laurie întoarce casa cu susul în jos, dar le înveseleşte pe fete, aşa că îl las în pace. Bătrânul domn ne trimite multe lucruri şi e cam obositor, dar e bine intenţionat şi nu e treaba mea să zic ceva. S-a dospit pâinea, aşa că gata acum. Salutări domnului March şi să sperăm că i s-a vindecat «pneumonia».

Cu respect,

Hannah Muelet.”

„Soră şefă a salonului doi, totul e bine la Rappahannock, trupele sunt în regulă, comisariatul este bine condus, casa e mereu păzită de Colonelul Teddy. Comandantul general Laurence trece trupele în revistă zilnic. Sergentul Muelet păstrează ordinea în cazarmă, iar Maiorul Leu face de planton noaptea. La primirea veştilor bune de la Washington s-au tras douăzeci şi patru de salve de tun şi a avut loc o paradă. Comandorul şef vă salută, alăturându-i-se şi

Colonelul Teddy.”

„Dragă doamnă, fetiţele sunt toate bine. Beth şi băiatul îmi dau raportul în fiecare zi. Hannah e o servitoare model şi o păzeşte pe frumoasa Meg ca un balaur. Mă bucur că e vremea bună. Folosiţi-vă de ajutorul lui Brooke şi cereţi-mi bani dacă apar cheltuieli neaşteptate. Să nu-i lipsească nimic soţului dumneavoastră. Slavă Domnului că se vindecă. Prietenul şi servitorul dumneavoastră,

James Laurence.”

Capitolul XVII

MICUŢA SFÂNTĂ

Timp de o săptămână, virtuţile locatarelor vechii case ar fi ajuns pentru tot cartierul. Era uimitor, pentru că toată lumea părea bine dispusă şi altruismul era la modă. Scăpate de primele griji pentru tatăl lor, fetele îşi mai slăbiră puţin eforturile şi reveniră la vechile lor obiceiuri. Nu-şi uitară motto-ul, dar acum totul li se părea mai uşor şi după asemenea eforturi chinuitoare simţiră că aveau nevoie de o vacanţă, aşa că îşi luară una.

Jo răci destul de rău pentru că nu-şi acoperea suficient capul tuns, şi i se spuse să stea acasă până se va vindeca, pentru că mătuşii March nu-i plăcea să îi citească oameni răciţi. Lui Jo îi conveni şi, după ce făcu naveta din mansardă în pivniţă, se întinse pe canapea să-şi îngrijească răceala cu medicamente şi cărţi. Amy văzu că gospodăria şi arta nu mergeau bine împreună, şi se întoarse la statuetele ei. Meg mergea în fiecare zi la elevii ei şi cosea, sau cel puţin aşa credea ea, dar îşi petrecea mult timp scriindu-i scrisori lungi mamei sale sau citindu-le pe ale acesteia de la Washington, de mai multe ori.

Beth îşi văzu de treabă, cu pauze scurte pentru odihnă sau plâns. Îşi făcea zilnic toate treburile şi de multe ori şi pe cele ale surorilor ei, pentru că acestea uitau, şi casa părea un ceas fără limbi. Când inima i se umplea de dorul mamei şi de grija tatălui, se închidea într-un anumit dulap, îşi ascundea faţa într-o anumită rochie dragă şi plângea şi se ruga acolo în linişte. Nimeni nu ştia ce o înveselea după o criză de plâns, dar toţi simţeau cât de dulce şi de bună e Beth şi îşi făcuseră obiceiul să meargă la ea să-i ceară sfaturi în toate micile lor probleme.

Nu-şi dădeau seama că această experienţă era un adevărat test pentru caracterul lor şi, când trecură primele emoţii, simţiră că s-au descurcat merituos şi că sunt demne de laude. Aşa şi era, dar greşeala lor era că uitaseră cum să facă bine, o lecţie primită după multe nelinişti şi regrete.

— Meg, aş vrea să te duci pe la familia Hummel, ştii că mama ne-a spus să nu-i uităm, spuse Beth, la zece zile după plecarea doamnei March.

— Sunt prea obosită ca să merg în după-amiaza asta, răspunse Meg, legănându-se cu scaunul, în timp ce cosea.

— Nu poţi tu să mergi, Jo? întrebă Beth.

— E prea frig pentru mine, cu răceala mea.

— Credeam că te simţi mai bine.

— Mă simt destul de bine ca să ies cu Laurie, nu ca să merg la familia Hummel, zise Jo, râzând, dar părând puţin ruşinată de neseriozitatea ei.

— De ce nu te duci chiar tu? întrebă Meg.

— Eu m-am dus în fiecare zi, dar bebeluşul e bolnav şi nu ştiu cum să-l ajut. Doamna Hummel pleacă la muncă şi Lottchen are grijă de el, dar îi e din ce în ce mai rău şi cred că voi sau Hannah ar trebui să mergeţi.

Beth vorbea din inimă, şi Meg promise să meargă a doua zi.

— Cere-i lui Hannah ceva de mâncare şi du-te tu, Beth, aerul îţi va face bine, zise Jo, adăugând ca o scuză: Aş merge eu, dar vreau să termin de scris.

— Mă doare capul şi sunt obosită, aşa că m-am gândit că poate o să meargă una dintre voi, zise Beth.

— Amy va sosi curând şi se va duce ea, sugeră Meg.

— Păi, o să mă odihnesc puţin şi o s-o aştept.

Aşa că Beth se lungi pe canapea, celelalte se întoarseră la treburile lor şi uitară de familia Hummel. Trecu o oră, şi Amy nu veni. Meg se duse la ea în cameră să probeze o rochie nouă, Jo era adâncită în povestea ei, iar Hannah dormea liniştită în faţa focului din bucătărie, când Beth îşi puse pelerina, îşi umplu coşul cu mâncare pentru copii şi ieşi în aerul rece, cu o durere puternică de cap şi o privire îndurerată în ochii ei răbdători. Se întoarse târziu şi nimeni nu o văzu strecurându-se sus şi închizându-se în camera mamei sale. O jumătate de oră mai târziu, Jo merse să caute ceva în „dulapul mamei” şi o găsi acolo pe Beth, cu o privire foarte gravă, cu ochii roşii şi cu o sticlă în mână.

— Cristofor Columb! Ce-ai păţit? strigă Jo, în timp ce Beth întindea mâinile ca şi cum ar fi vrut s-o prevină şi întrebă repede:

— Ai avut scarlatină, nu-i aşa?

— Acum câţiva ani, când a avut şi Meg. De ce?

— Atunci îţi spun. Of, Jo, copilul a murit!

— Care copil?

— Al doamnei Hummel, a murit în poala mea înainte să se întoarcă ea, strigă Beth, suspinând.

— Draga mea, ce groaznic pentru tine! Ar fi trebuit să mă duc eu, zise Jo, luându-şi sora în braţe şi stând pe fotoliul mamei, cu o figură plină de remuşcare.

— Nu a fost groaznic, Jo, doar foarte trist! Eu am văzut că îi era mai rău, dar Lottchen a spus că mama ei s-a dus după doctor, aşa că am luat copilul şi am lăsat-o pe Lotty să se odihnească. Părea că doarme, dar la un moment dat a ţipat şi a tremurat şi apoi a rămas nemişcat. Am încercat să-i încălzesc picioarele şi Lotty i-a dat lapte, dar nu s-a mişcat şi am ştiut că a murit.

— Nu plânge, draga mea! Şi ce-ai făcut?

— Am stat şi l-am ţinut în braţe până a venit doamna Hummel cu doctorul. El a spus că e mort şi s-a uitat la Heinrich şi la Minna, care aveau roşu în gât. „Scarlatină, doamnă. Trebuia să mă chemaţi mai demult”, a spus el supărat. Doamna Hummel i-a spus că e săracă şi a încercat ea să vindece copilul, dar era prea târziu şi îl rugă să-i trateze pe ceilalţi şi ea va apela la ajutor ca să-l plătească. Atunci el a zâmbit şi s-a îmbunat, dar era foarte trist şi eu am plâns cu ei până când el s-a întors, brusc, şi mi-a spus să merg acasă şi să beau imediat beladonă, sau mă îmbolnăvesc şi eu.

— Nu, n-o să te îmbolnăveşti, strigă Jo, îmbrăţişând-o strâns, cu o privire speriată. Beth, dacă te îmbolnăveşti n-o să mi-o pot ierta. Ce ne facem?

— Nu te speria, nu cred că e grav. M-am uitat în cartea mamei şi am văzut că începe cu durere de cap, gât iritat şi senzaţii ciudate ca ale mele, aşa că am luat beladonă şi mă simt mai bine, zise Beth, punându-şi mâinile arzânde pe fruntea fierbinte şi încercând să arate bine.

— De-ar fi mama acasă! exclamă Jo, luând cartea şi simţind că Washington-ul

era foarte departe. Citi o pagină, se uită la Beth, îi pipăi capul, i se uită în gât şi apoi spuse grav: Ai stat cu copilul mai mult de o săptămână, şi cu alţii care au luat boala, aşa că mă tem că te vei îmbolnăvi şi tu, Beth. O chem pe Hannah, ea se pricepe la boli.

— Nu o lăsa pe Amy să intre; ea n-a avut boala şi ar lua-o de la mine. Tu şi Meg puteţi s-o mai faceţi o dată? întrebă Beth, speriată.

— Cred că nu, şi nu-mi pasă, aşa-mi trebuie, monstru egoist ce sunt, să te las pe tine să te duci şi eu să stau să scriu prostii, mormăi Jo, plecând s-o consulte pe Hannah.

Femeia se trezi imediat şi preluă de îndată conducerea, asigurând-o pe Jo că nu avea de ce să se îngrijoreze, toată lumea face scarlatină şi, dacă se tratează, nimeni nu moare, ceea ce Jo crezu şi se simţi mult mai liniştită când se duseră s-o cheme pe Meg.

— Să-ţi spun ce-o să facem, zise Hannah, după ce-o consultase pe Beth. Îl vom chema pe doctorul Bongs să se uite la tine, draga mea, şi să ne spună cum să te tratăm. Apoi o vom trimite pe Amy la mătuşa March ca să scape din calea răului şi una dintre voi va sta acasă cu Beth o zi, două.

— O să stau eu, bineînţeles, pentru că sunt cea mai mare, începu Meg, speriată şi supărată pe ea însăşi.

— Ba eu, pentru că din vina mea s-a îmbolnăvit. I-am spus mamei că-i voi face comisioanele şi n-am făcut-o, zise Jo, hotărâtă.

— Cu care vrei să rămâi, Beth? E de-ajuns doar una din fete, zise Hannah.

— Cu Jo, te rog! zise Beth, rezemându-şi mulţumită capul de sora ei, ceea ce puse capăt controversei.

— Eu merg să-i spun lui Amy, zise Meg, puţin rănită, totuşi uşurată, pentru că nu-i plăcea să îngrijească bolnavii cum îi plăcea lui Jo.

Amy se opuse imediat şi declară înflăcărată că mai bine face scarlatină decât să plece la mătuşa March. Meg îi explică, o rugă, îi comandă, degeaba. Amy spuse că nu vrea să meargă, şi Meg o lăsă cu desperarea ei ca s-o întrebe pe Hannah ce e de făcut. Înainte să se întoarcă, Laurie intră în salon şi o găsi pe Amy

plângând, cu capul în perne. Îi povesti tot, aşteptându-se să fie consolată. Dar Laurie îşi puse mâinile în buzunare şi începu să se plimbe prin cameră, fluierând încet, cu sprâncenele unite de concentrare. Apoi se aşeză lângă ea şi îi spuse cât putu de convingător:

— Fii o domnişoară cuminte şi fă cum îţi spun ele. Nu plânge, ascultă ce plan bun am făcut. Tu te duci la mătuşa March, iar eu voi veni în fiecare zi să te iau la plimbare şi ne vom distra de minune. Nu e mai bine decât să stai aici plângând?

— Nu vreau să mă gonească de parcă le-aş încurca, începu Amy, cu o voce rănită.

— Copilă, e pentru binele tău. Nu vrei să fii bolnavă, nu-i aşa?

— Sigur că nu, dar oricum o să mă îmbolnăvesc, pentru că am stat mult cu Beth.

— De aia trebuie să pleci imediat, ca să nu te îmbolnăveşti. Schimbarea de aer şi îngrijirea îţi vor face bine, sau dacă nu, vei avea o formă mai uşoară a bolii. Te sfătuiesc să pleci cât de repede poţi, pentru că nu e de glumit cu scarlatina, domnişoară.

— Dar mă plictisesc la mătuşa March, şi ea e aşa de rea, zise Amy, înspăimântată.

— Nu te vei plictisi dacă voi veni eu în fiecare zi să-ţi spun cum se simte Beth şi să te iau la plimbare. Bătrâna mă place şi mă voi purta frumos cu ea, ca să ne lase în linişte, orice am face.

— O să mă duci la plimbare cu trăsura?

— Pe cuvântul meu de gentleman.

— Şi o să vii în fiecare zi?

— Chiar aşa.

— Şi o să mă aduci înapoi cum se face Beth bine?

— Chiar atunci.

— Şi vom merge la muzeu?

— Şi la o mie de muzee, dacă putem.

— Păi, atunci cred că o să mă duc, zise Amy, încet.

— Bravo! Cheam-o pe Meg şi spune-i că te-ai răzgândit, zise Laurie, mângâind-o aprobator, lucru care o enervă pe Amy mai mult decât partea cu „răzgânditul”.

Meg şi Jo veniră într-un suflet să vadă minunea, iar Amy, simţind că se sacrifică destul, promise să plece, dacă doctorul va spune că Beth e bolnavă.

— Cum se simte micuţa? întrebă Laurie, căci Beth era foarte speriată pentru el şi era mai îngrijorată pentru ea decât voia să recunoască.

— Stă la mama în pat şi se simte mai bine. Moartea copilului a tulburat-o, dar cred că e doar răcită. Hannah aşa crede, dar pare îngrijorată, şi asta mă sperie, răspunse Meg.

— Ce grea e viaţa! zise Jo, ciufulindu-şi părul cu spaimă. Nu scăpăm de un necaz, că imediat vine altul. Parcă nici nu mai am de ce să mă agăţ când mama nu e acasă, şi m-am pierdut.

— Ei, nu mai face pe victima, nu-ţi stă bine. Aranjează-ţi părul, Jo, şi spune-mi dacă să-i telegrafiez mamei tale, sau să fac altceva? întrebă Laurie, care nu se împăcase cu pierderea podoabei capilare a prietenei sale.

— Asta mă nelinişteşte, zise Meg. Cred că trebuie să-i spunem dacă Beth e bolnavă, dar Hannah nu e de acord, pentru că mama nu-l poate părăsi pe tata şi îşi va face griji. Beth nu va fi bolnavă mult timp, şi Hannah ştie ce să facă, şi mama a spus s-o ascultăm, aşa că presupun că trebuie, deşi nu mi se pare chiar bine.

— Păi, nu ştiu ce să spun; să-l întrebăm şi pe bunicul, după ce vine doctorul.

— Aşa vom face. Jo, du-te şi cheamă-l imediat pe doctorul Bongs, zise Meg. Nu putem hotărî nimic până nu vine el.

— Stai acolo, Jo. Eu fac comisioanele în casa asta, zise Laurie, punându-şi pălăria.

— Mă tem că eşti ocupat, începu Meg.

— Nu, mi-am făcut lecţiile pentru azi.

— Înveţi în vacanţă? întrebă Jo.

— Urmez exemplul bun al vecinelor mele, răspunse Laurie, părăsind camera.

— Îmi pun speranţa în el, zise Jo, urmărindu-l cum se îndepărta, cu un zâmbet de aprobare.

— Se descurcă foarte bine, pentru un băiat, fu răspunsul cam răutăcios al lui Meg, pentru că nu o interesa acest subiect.

Doctorul Bongs veni, spuse că Beth are simptomele bolii, dar într-o formă uşoară, deşi era îngrijorat de povestea familiei Hummel. Amy plecă imediat, pentru a evita pericolul, fiind însoţită de Jo şi de Laurie.

Mătuşa March îi primi cu ospitalitatea ei obişnuită.

— Ce mai vreţi acum? zise ea, uitându-se peste ochelari, iar papagalul de pe spătarul scaunului strigă:

— Pleacă! Băieţii n-au ce căuta aici!

Laurie se retrase la fereastră şi Jo îşi spuse povestea.

— Mă aşteptam la aşa ceva, dacă vă amestecaţi cu sărăntocii. Amy poate să rămână şi să se facă folositoare, dacă nu e bolnavă, deşi sigur se va îmbolnăvi, se vede de pe acum. Nu plânge, copilă, nu-mi place să aud oamenii smiorcăindu-se.

Amy era gata să plângă, dar Laurie trase papagalul de coadă, iar Polly exclamă: „Linge-mi cizmele”, atât de comic, încât ea începu să râdă.

— Ce se mai aude de la mama voastră? întrebă bătrâna.

— Tata e mult mai bine, răspunse Jo, încercând să-şi păstreze calmul.

— Da? Ei, cred că asta nu va dura mult. March n-a fost niciodată puternic, veni răspunsul vesel.

— Ha, ha! Nu vorbi de funie în casa spânzuratului! exclamă Polly, aşezându-se pe boneta doamnei, în timp ce Laurie îl ciupea de spate.

— Ţine-ţi gura, pasăre prost crescută! Jo, pleacă repede. Nu e bine să te prindă seara cu un asemenea…

— Ţine-ţi gura, pasăre prost crescută! strigă Polly, zburând de pe scaun şi prinzând să-l ciugulească pe băiat care râdea cu lacrimi la această replică.

„Nu cred că o să pot suporta, dar voi încerca”, se gândi Amy când rămase singură cu mătuşa March.

— Treci încoace, urâto! strigă Polly, şi Amy nu-şi putu reţine un zâmbet la aceste cuvinte deloc încântătoare.

Capitolul XVIII

ZILE SUMBRE

Beth făcu scarlatină şi se îmbolnăvi mai rău decât bănuiseră Hannah şi doctorul. Fetele nu ştiau nimic despre boli, şi domnului Laurence nu îi era permis să o vadă, aşa că Hannah se descurcă cum putu, iar ocupatul doctor Bongs se străduia şi el, lăsând totuşi cea mai mare parte pe umerii acestei asistente excelente. Meg rămase acasă, pentru a nu-i contamina pe cei din familia King, şi avu grijă de gospodărie, simţindu-se speriată şi puţin vinovată de câte ori scria o scrisoare în care nu pomenea de boala lui Beth. Nu credea că e bine s-o înşele pe mama ei, dar i se spusese s-o asculte pe Hannah, iar Hannah nici nu voia să audă de una ca asta, „să i se spună doamnei March şi s-o îngrijoreze pentru un fleac”. Jo i se devotase lui Beth zi şi noapte. Nu era o sarcină grea, pentru că Beth era foarte răbdătoare şi suporta durerea fără să se plângă, atât cât putea să se controleze. Dar veni o vreme când, în timpul acceselor de febră, începu să vorbească fără şir, să se joace pe cuvertură, ca şi cum ar fi fost claviatura pianului, şi să încerce să cânte cu gâtul ei umflat, că numai muzică nu se putea numi. Apoi veni o vreme când nu mai recunoscu figurile familiei din jur şi li se adresa pe alte nume şi plângea după mama ei. Atunci Jo se sperie, Meg imploră să i se permită să scrie adevărul, şi chiar şi Hannah zise că „se gândise şi ea la asta deşi nu era nici un pericol încă”. O scrisoare de la Washington se adăugă necazurilor lor: starea domnului March se înrăutăţise şi nu putea veni acasă decât peste mult timp.

Jo i se devotase lui Beth zi şi noapte.

Cât de întunecate păreau acum zilele, casa era tristă şi goală, şi cât de grele erau inimile surorilor în timp ce munceau şi aşteptau, iar umbra morţii plana pe deasupra căminului ce fusese odată fericit. Atunci înţelese Margaret, pe când stătea singură, cu lacrimile curgându-i pe lucrul de mână, cât de bogată fusese în lucruri mult mai preţioase decât luxul şi banii — dragoste, protecţie, pace şi sănătate, adevăratele binecuvântări ale vieţii. Atunci şi Jo, stând în camera întunecoasă, având-o mereu sub ochii pe surioara ei suferindă şi auzind vocea aceea patetică, învăţă să vadă frumuseţea şi dulceaţa caracterului lui Beth, să înţeleagă ce loc important ocupa în inimile tuturor şi să recunoască valoarea ambiţiei altruiste a acesteia de a trăi pentru alţii şi de a avea un cămin fericit, folosindu-şi acele virtuţi pe care toţi le-ar putea avea şi pe care toţi ar trebui să le iubească şi să le preţuiască mai mult decât bogăţia sau frumuseţea. Iar Amy, în exilul ei, tânjea din tot sufletul să se întoarcă acasă, ca să poată face ceva pentru Beth, simţind acum că nimic nu ar fi prea greu sau prea obositor şi amintin-du-şi, cu durere şi regret, câte sarcini neglijate de ea făcuseră acele mâini binevoitoare în locul ei. Laurie bântuia prin casă ca o fantomă neliniştită, iar domnul Laurence încuiase pianul cel mare, fiindcă nu suporta să i se reamintească de mica vecină care făcea amurgul atât de plăcut pentru el. Toţi îi duceau dorul lui Beth. Lăptarul, brutarul, băcanul şi măcelarul întrebau cum se simte. Biata doamnă Hummel veni să-şi ceară iertare pentru neglijenţa ei şi să ia un giulgiu pentru Minna. Vecinii trimiteau urările lor de bine, şi chiar şi cei care o cunoşteau cel mai bine fură uimiţi câţi prieteni îşi făcuse timida Beth.

Între timp ea zăcea în pat cu Joanna alături, pentru că nici în rătăcirile ei nu o uita pe mica-i protejată. Îi era dor de pisicuţe, dar nu îi erau aduse ca să nu se îmbolnăvească, şi avea momente de linişte când îşi făcea griji pentru Jo. Îi trimitea mesaje de dragoste lui Amy, le ruga să-i spună mamei că îi va scrie în curând şi de multe ori cerea stilou şi hârtie spre a trimite o epistolă tatălui, să nu creadă că îl neglija. Dar curând, chiar şi aceste perioade de luciditate încetară, şi ea zăcea ore în şir zvârcolindu-se, spunând cuvinte incoerente sau cufundându-se într-un somn care nu o înzdrăvenea. Doctorul Bongs venea de două ori pe zi, Hannah o veghea noaptea, Meg ţinea pe birou o telegramă gata a fi trimisă oricând, iar Jo nu pleca niciodată de lângă Beth.

Ziua de întâi decembrie fu una sumbră, pentru că bătea un vânt fioros, zăpada cădea abundentă şi anul părea gata să moară. Când veni doctorul Bongs în acea dimineaţă, o privi lung pe Beth, îi ţinu mâna fierbinte într-ale lui un moment, apoi o puse blând jos, spunând încet, către Hannah:

— Dacă doamna March îl poate părăsi pe soţul ei, ar fi bine să trimiteţi după ea.

Hannah îl aprobă tăcută, muşcându-şi nervoasă buzele. Meg se prăbuşi pe un scaun, ca şi cum ar fi părăsit-o puterile la auzul acestor cuvinte. Iar Jo, după ce un moment stătu împietrită şi palidă, se repezi în salon, înhăţă telegrama şi, îmbrăcându-se, se grăbi să se strecoare prin furtuna de afară. Se întoarse repede şi, în timp ce îşi scotea pelerina, Laurie aduse o telegramă care spunea că domnul March se simte mai bine. Jo o citi recunoscătoare, dar nu i se ridica piatra de pe inimă, iar figura ei era atât de nefericită, că Laurie o întrebă repede:

— Ce e? Beth se simte mai rău?

— Am chemat-o pe mama, zise Jo, privindu-şi cizmele de cauciuc cu o expresie tragică.

— Foarte bine, Jo! Ai făcut-o din proprie iniţiativă? întrebă Laurie, aşezând-o în fotoliul cel mare şi ajutând-o să-şi scoată cizmele neascultătoare, pentru că îi tremurau mâinile.

— Nu, doctorul ne-a spus să facem asta.

— Vai, Jo, nu poate fi atât de grav! strigă Laurie, stupefiat.

— Ba da, nu ne mai recunoaşte, nu mai vorbeşte despre stolurile de porumbei verzi, cum numeşte ea frunzele de pe tapet. Nu mai seamănă cu Beth a mea, şi nu e nimeni care să ne ajute să trecem prin asta. Mama şi tata sunt amândoi plecaţi, iar Dumnezeu pare atât de departe încât nu-L pot găsi.

Cu lacrimile curgându-i şiroaie pe pomeţi, Jo întinse mâna ca un copil neajutorat care bâjbâie în întuneric, şi Laurie i-o luă într-a lui, şoptind cum putu, cu un nod în gât:

— Sunt aici. Sprijină-te de mine, dragă Jo!

Ea nu putea să vorbească, dar „se sprijini” şi strângerea caldă a mâinii unui

prieten îi alină inima rănită şi păru s-o călăuzească spre braţul divin care o putea susţine în acele momente grele. Laurie voia să-i spună ceva tandru şi liniştitor, dar nu-i venea nici un cuvânt potrivit, aşa că tăcu, mângâind-o blând pe păr, cum făcea mama ei. Era cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face, mult mai blând decât orice cuvânt, pentru că Jo îi simţi compasiunea nerostită şi, în tăcere, învăţă ce leac bun pentru durere este afecţiunea. În curând îşi şterse lacrimile care o uşuraseră şi îl privi cu o expresie recunoscătoare.

— Îţi mulţumesc, Teddy, acum mă simt mai bine, nu mă mai simt părăsită şi voi încerca să îndur orice mă aşteptă.

— Speră în ce e mai bun, asta te va ajuta, Jo. În curând mama ta va fi aici, şi atunci totul va fi bine.

— Mă bucur atât de mult că tata e mai bine, acum nu îi va părea atât de rău să-l lase singur. Of, toate necazurile au venit dintr-o dată şi eu am cea mai parte a lor pe umeri, oftă Jo, întinzându-şi batista udă pe genunchi să se usuce.

— Meg nu te ajută şi ea? întrebă Laurie, indignat.

— Ba da, încearcă, dar ea nu o poate iubi pe Beth ca mine şi ei nu îi va lipsi precum mie. Beth e conştiinţa mea şi nu pot s-o las! Nu pot! Nu pot!

Jo îşi ascunse iar faţa în batista udă şi plânse cu desperare, pentru că până atunci fusese curajoasă şi nu plânsese deloc. Laurie îşi puse mâna la ochi, dar nu putu vorbi până nu scăpă de nodul din gât şi de tremurul buzelor. Poate că nu era ceva bărbătesc, dar nu se putea abţine, deşi se străduia. În cele din urmă, plânsul lui Jo se linişti, şi el zise cu speranţă:

— Nu cred că va muri, e aşa de bună, iar noi o iubim atât de mult, încât nu cred că Dumnezeu o va lua deocamdată.

— Oamenii buni şi dragi mor repede, gemu Jo, dar se opri din plâns, pentru că vorbele prietenului ei o alinaseră, în ciuda îndoielilor şi temerilor ei.

— Biata de tine, eşti epuizată. Nu e stilul tău să fii supărată. Stai puţin, te voi înveseli eu imediat.

Laurie urcă două trepte de-o dată, iar Jo îşi puse capul ei obosit pe mica bonetă maron a lui Beth, pe care nimeni nu se gândise s-o ia de pe masa unde o lăsase

ea. Boneta avea ceva magic, pentru că spiritul supus al stăpânei ei păru să o cuprindă pe Jo, şi când Laurie se întoarse cu un pahar de vin, ea îl luă zâmbind şi spunând curajoasă:

— Beau în sănătatea lui Beth! Eşti un doctor bun, Teddy, şi un prieten minunat, acum pot să te răsplătesc, adăugă ea.

Cuvintele lui blânde îi reîmprospătaseră mintea obosită.

— O să-ţi trimit nota de plată, iar în seara asta o să-ţi dau ceva care o să-ţi încălzească inima mai mult decât orice vin, zise Laurie, privind-o cu o figură pe care se chinuia să-şi ascundă satisfacţia.

— Despre ce e vorba? strigă Jo, uimită, uitându-şi durerea pentru moment.

— I-am telegrafiat mamei tale ieri, şi Brooke mi-a răspuns că va veni imediat, va fi aici în seara asta şi totul va fi bine. Nu te bucuri că am făcut asta?

Laurie vorbea foarte repede şi se îmbujorase tot, pentru că îşi ţinuse planul secret, de teamă să nu le dezamăgească pe fete sau să-i facă rău lui Beth. Jo se albi la faţă, se ridică de pe scaun, şi cum băiatul tăcea, se aruncă în braţele lui, strigând bucuroasă:

— Vai, Laurie! Mama! Ce mă bucur!

Nu mai plângea, ci râdea isteric, şi tremura, şi se agăţa de prietenul ei ca şi cum ar fi fost uimită de vestea neaşteptată.

Laurie, deşi foarte amuzat, se purtă cu multă prezenţă de spirit. O bătu prieteneşte pe spate şi, văzând că îşi revine, o sărută timid o dată sau de două ori, lucru care o făcu pe Jo să se adune imediat. Sprijinindu-se de balustradă, îl îndepărtă cu blândeţe, spunându-i, cu răsuflarea tăiată:

— Nu face asta! N-am vrut să se întâmple aşa, m-am purtat îngrozitor, dar tu ai fost aşa de drăguţ când ai trecut peste cuvântul lui Hannah, şi nu m-am putut abţine să nu te îmbrăţişez. Povesteşte-mi tot şi nu-mi mai da vin, mă face să mă port prosteşte.

— Eu nu mă supăr, râse Laurie, aranjându-şi cravata. Păi, ai văzut că mă speriasem, ca şi bunicul. Am considerat că Hannah îşi depăşea atribuţiile şi că

mama ta trebuie să ştie. Nu ne-ar fi iertat niciodată dacă Beth ar… ei, dacă s-ar întâmpla ceva cu ea. Aşa că am aşteptat să spună bunicul că e momentul să facem ceva şi ieri m-am dus la poştă, pentru că doctorul era pesimist şi Hannah s-a supărat foarte rău când i-am propus să trimit o telegramă. Nu suport să mi se comande, aşa că m-am hotărât şi am făcut-o. Mama ta va veni, ştiu eu, şi trenul ajunge la două noaptea. Voi merge eu s-o iau, iar tu trebuie să te calmezi şi s-o ţii pe Beth liniştită, până când va ajunge aici minunata doamnă.

— Laurie, eşti un înger! Cum să-ţi mulţumesc?

— Mai ia-mă în braţe, îmi place, zise Laurie, cu o privire şireată, lucru rar la el.

— Nu, mulţumesc. O voi face din nou când va veni bunicul tău. Nu mă mai tachina, du-te acasă şi odihneşte-te, pentru că nu vei dormi prea mult la noapte. Fii binecuvântat, Teddy, fii binecuvântat!

Jo se retrăsese într-un colţ şi, după ce termină de vorbit, dispăru grăbită în bucătărie, unde se aşeză pe un dulap şi le spuse pisicilor adunate acolo că era „foarte, foarte fericită”, în timp ce Laurie plecă, mulţumit de ceea ce făcuse.

— E cel mai ciudat băiat pe care l-am văzut, dar îl iert şi sper că doamna March va veni repede, zise Hannah, uşurată, când Jo îi spuse vestea cea bună.

Meg se bucură în linişte, apoi reciti o scrisoare, în timp ce Jo făcea ordine în camera bolnavei, iar Hannah cocea nişte plăcinte „în caz că ar pica nişte musafiri nepoftiţi”. Părea că prin casă sufla o adiere de speranţă, şi ceva mai strălucitor decât soarele înveselea camerele tăcute. Schimbarea aceea plăcută se reflecta în toate. Pasărea lui Beth începu să ciripească din nou, şi un trandafir pe jumătate înflorit fu descoperit printre florile lui Amy de pe pervaz, iar focul părea să ardă cu multă veselie. De fiecare dată când fetele se întâlneau, figurile lor palide zâmbeau, în timp ce se îmbrăţişau, şoptindu-şi încurajator:

— Vine mama, draga mea! Vine mama!

Toţi se bucurau, în afară de Beth, ea zăcea în acea stare confuză, fără să fie conştientă de speranţă şi bucurie, îndoială sau mânie. Era o privelişte demnă de milă, fata altădată îmbujorată era acum palidă şi inexpresivă, mâinile harnice erau obosite şi slăbite, buzele zâmbitoare erau nemişcate, iar părul frumos şi îngrijit era acum răvăşit pe pernă şi încurcat. Stătea aşa toată ziua, se ridica doar din când în când ca să murmure: „Apă!” cu buzele atât de strânse, încât abia o

înţelegeau. Toată ziua Jo şi Meg erau pe lângă ea, veghind, aşteptând, sperând şi având încredere în Dumnezeu şi în mama. Zăpada cădea în continuare, vântul bătea cu asprime şi orele se târau încet. Dar, în cele din urmă, veni noaptea, şi de câte ori bătea ceasul, surorile, stând de cele două părţi ale patului, se priveau cu ochii strălucitori, pentru că ajutorul se apropia cu fiecare oră. Doctorul le spusese că se va produce o schimbare, în bine sau în rău, pe la miezul nopţii, când va mai trece pe acolo.

Hannah, foarte obosită, stătea pe canapea la capul patului şi adormise. Domnul Laurence se plimba prin salon, simţind că mai bine ar înfrunta o armată inamică decât privirea doamnei March când avea să intre. Laurie stătea pe covor, chipurile odihnindu-se, şi se uita la foc cu o figură gânditoare, care făcea ca ochii lui să fie minunat de frumoşi.

Fetele nu au uitat niciodată acea noapte, pentru că somnul nu venea deloc, în timp ce vegheau cu acel sentiment de neajutorare care ne cuprinde în asemenea momente.

— Dacă Dumnezeu o va cruţa pe Beth, nu mă voi mai plânge niciodată, şopti Meg, cu sinceritate.

— Dacă Dumnezeu o va salva pe Beth, voi încerca să-L iubesc şi să-L slujesc toată viaţa, răspunse şi Jo, la fel de înflăcărată.

— Mai bine nu aveam inimă, doare atât de tare, oftă Meg, după o pauză.

— Dacă viaţa va fi mereu aşa grea, nu ştiu cum vom trece prin ea, îi răspunse sora ei, descurajată.

Atunci bătu ceasul douăsprezece, şi uitară de ele urmărind-o pe Beth, pentru că li se părea că se schimbase ceva pe figura ei. Casa era tot îngheţată şi tăcută, şi doar vântul se auzea. Hannah continua să doarmă şi numai surorile văzură umbra palidă ce trecu pe deasupra patului. Se scurse o oră, şi nu se mai întâmplă nimic în afară de plecarea lui Laurie la gară. Încă o oră, şi nu veni nimeni, iar fetele erau speriate de ideea unui accident pe drum sau a unei nenorociri la Washington.

Era trecut de două, când Jo, care stătea la geam gândindu-se cât de tristă părea lumea sub zăpadă, auzi o mişcare lângă pat şi, întorcându-se repede, o văzu pe Meg îngenunchind în faţa fotoliului mamei sale cu faţa ascunsă. Teama o

cuprinse pe Jo, gândindu-se: „Beth a murit şi Meg se teme să-mi spună”.

Se întoarse imediat la locul ei şi i se păru că se produsese o schimbare importantă. Febra şi durerea păreau să fi dispărut, iar fetişoara iubită era atât de palidă şi de liniştită odihnindu-se, că Jo nu mai simţi nevoia să plângă şi să se lamenteze. Aplecându-se asupra celei mai iubite surori a ei, îi sărută fruntea umedă şi-i şopti din inimă:

— Rămas-bun, Beth, rămas-bun!

Trezită de aceste mişcări, Hannah veni repede lângă pat, o privi pe Beth, îi pipăi mâinile, îi ascultă respiraţia şi, apoi, trecându-şi şorţul peste cap, începu să se legene şi să spună:

— Febra a cedat. Acum doarme normal, pielea îi e umedă şi respiră uşor. Slavă Domnului!

Înainte ca fetele să creadă această veste minunată, doctorul veni şi o confirmă. Era un om bun şi faţa lui li se păru dumnezeiască atunci când zâmbi şi le spuse cu o privire părintească:

— Da, dragele mele, cred că fetiţa se va face bine. Păstraţi linişte şi lăsaţi-o să doarmă. Când se trezeşte, daţi-i…

Nu mai auziră ce trebuia să-i dea, pentru că amândouă ieşiră în hol şi se îmbrăţişară, prea fericite să mai poată vorbi. Când se întoarseră ca să fie mângâiate şi sărutate de credincioasa Hannah, o găsiră pe Beth stând ca mai înainte, cu obrazul în palmă, respirând uşor, ca şi cum tocmai ar fi adormit.

— De-ar veni mama acum! zise Jo, când noaptea de iarnă începu să se destrame.

— Uite, zise Meg, apărând cu un trandafir alb pe jumătate deschis, m-am gândit că era bine să i-l punem în mână lui Beth mâine, dacă ne-ar fi părăsit. Dar a înflorit noaptea şi acum vreau să-l pun aici în vază, ca primele imagini pe care le va vedea atunci când se va trezi draga noastră să fie trandafirul şi mama.

Niciodată soarele nu răsărise mai frumos şi lumea nu mai păruse atât de frumoasă, cum le păru lui Jo şi Meg când priviră afară dimineaţă, trista şi lunga veghe încheindu-se.

— Arată ca o lume de basm, zise Meg, zâmbind în sinea ei, în spatele perdelei, şi privind lumina trandafirie.

— Hei! strigă Jo, ridicându-se.

Da, jos la uşă, suna cineva! Hannah strigă şi apoi se auzi vocea lui Laurie spunând vesel:

— Fetelor, a venit! A venit!

Capitolul XIX

DORINŢELE LUI AMY

Pe când acasă se întâmplau aceste lucruri, Amy trăia vremuri grele la mătuşa March. Era foarte afectată de exilul ei şi, pentru prima oară în viaţă, înţelese cât era de iubită şi de răsfăţată la ea. Mătuşa March nu mângâia niciodată pe nimeni, nu era de acord cu acest lucru, dar voia să fie bună, pentru că îi plăcea foarte mult fetiţa bine crescută şi avea un loc în inimă pentru copiii nepotului ei, deşi nu recunoştea acest lucru. Chiar se străduia s-o facă pe Amy fericită, dar comitea atâtea greşeli! Unii oameni îşi păstrează sufletul tânăr, în ciuda ridurilor şi părului alb, ştiu să înţeleagă micile griji şi bucurii ale copiilor, îi fac să se simtă bine veniţi şi deghizează lecţiile de viaţă în lucruri plăcute, dând şi primind dovezi de prietenie în cel mai plăcut mod. Dar mătuşa March nu avea acest dar şi o speria pe Amy cu regulile şi ordinele ei, cu felul de-a fi înţepat şi cu vorbăria ei afectată. Găsind-o pe copilă mult mai docilă şi mai amabilă decât sora ei, bătrâna doamnă crezu că are datoria să neutralizeze educaţia blândă primită de aceasta acasă. O luă pe Amy şi o învăţă cum fusese şi ea învăţată cu şaizeci de ani în urmă, lucru care o umplu de deznădejde pe Amy şi o făcu să se simtă ca o insectă în plasa unui păianjen sever.

Trebuia să spele cănile în fiecare dimineaţă şi să lustruiască lingurile demodate şi ceainicul de argint până străluceau. Apoi trebuia să şteargă praful prin cameră, şi cât de greu era! Mătuşa March nu scăpa din ochi nici o pată, şi mobilele aveau picioare sculptate şi multe înflorituri care nu puteau fi bine şterse. Apoi trebuia să-l hrănească pe Polly, să perie căţelul şi să se fâţâie pe scări în sus şi în jos, ca să aducă lucruri sau să transmită ordine, pentru că bătrâna doamnă se mişca greu şi rar îşi părăsea fotoliul. După aceste munci obositoare, trebuia să-şi facă lecţiile, lucru care îi punea la încercare răbdarea. Apoi i se dădea voie să se joace o oră, de care profita din plin. Laurie venea în fiecare zi şi o plimba pe mătuşa March cu căruciorul, până când i se dădea voie lui Amy să meargă cu el, şi se plimbau, călăreau şi se distrau foarte bine. După prânz, trebuia să stea cuminte şi să citească până adormea bătrâna doamnă, timp de cam o oră, după ce trecea de prima pagină. Apoi trebuia să cârpească rufe şi Amy cosea nefericită şi revoltată până în amurg, când avea voie să facă orice voia până la ceai. Serile erau cele mai rele, pentru că mătuşa March începea să spună poveşti lungi din tinereţea ei, care erau atât de plictisitoare, încât Amy abia aştepta să meargă la culcare ca să-şi plângă soarta-i crudă, dar de obicei adormea înainte să apuce să verse una sau

două lacrimi.

Dacă n-ar fi fost Laurie şi bătrâna Esther, menajera, simţea că nu ar fi putut depăşi acele momente îngrozitoare. Papagalul singur era de-ajuns ca s-o enerveze, pentru că înţelesese că ei nu-i plăcea de el şi se răzbuna purtându-se cât putea de urât. O trăgea de păr de câte ori se apropia de el, risipea pâinea şi laptele ca s-o supere de câte ori îi făcea curat în colivie, îl întărâta pe Mop să latre când doamna dormea, o insulta în faţa musafirilor şi se purta tot timpul ca o pasăre bătrână şi rea. Şi nici pe câine nu-l putea suferi, o fiară grasă şi rea, căci lătra la ea când îi făcea toaleta şi stătea pe spate cu picioarele în aer şi cu o expresie stupidă pe faţă când voia de mâncare, cam de vreo zece ori pe zi. Bucătarul era supărăcios, birjarul surd, iar Esther era singura care o băga în seamă pe tânăra domnişoară.

Esther era franţuzoaică, trăise cu Madame, cum îi spunea ea stăpânei sale, mulţi ani şi o cam tiraniza pe bătrâna doamnă care nu se putea descurca fără ea. Numele ei adevărat era Estelle, dar mătuşa March îi poruncise să şi-l schimbe şi ea se supusese, cu condiţia să nu-şi schimbe religia. Îi plăcea de madmoiselle şi o amuza foarte mult cu poveşti despre viaţa ei în Franţa, când Amy stătea cu ea, pregătind dantelele doamnei. O urma prin casa cea mare şi cerceta lucrurile ciudate şi frumoase ascunse în dulapuri mari şi cufere străvechi, pentru că mătuşa March nu arunca niciodată nimic. Cel mai tare îi plăcea lui Amy un birou indian, plin de sertare bizare şi ascunzători secrete, în care erau păstrate tot felul de ornamente, unele scumpe, altele doar curioase, toate mai mult sau mai puţin vechi. Amy se desfăta aranjând şi studiind aceste lucruri, mai ales cutiile cu bijuterii, în care, pe perniţe de catifea, se odihneau podoabele unei frumuseţi de acum patruzeci de ani. Era setul de safire pe care mătuşa March îl purta când ieşea, perlele primite de la tatăl ei în ziua căsătoriei, diamantele de la iubitul ei, inele şi ace de păr, medalioane cu chipurile prietenilor, brăţările purtate de fetiţa ei, ceasul unchiului March, cu sigiliul roşu cu care se jucaseră atâţia copii şi, într-o cutie, singur, inelul de logodnă al doamnei March, acum prea mic pentru degetele ei, dar păstrat cu grijă, fiind cea mai preţioasă bijuterie.

— Pe care l-ar alege madmoiselle dacă ar putea? întrebă Esther, care mereu stătea cu ea s-o păzească şi să încuie în urma ei.

— Cel mai mult îmi plac diamantele, dar nu e nici un colier, şi mie îmi plac colierele foarte frumoase. Asta aş alege dacă aş putea, răspunse Amy, privind cu admiraţie un lanţ de aur, cu mărgele de abanos, de care atârna o cruce de acelaşi

fel.

— Da, şi eu, dar nu pe post de colier. Pentru mine e un rozariu şi l-aş folosi ca o bună catolică, zise Esther, privind bijuteria cu regret.

— ÎI foloseşti ca să-i numeri mărgelele? întrebă Amy.

— Da, ca să te rogi. Sfinţii ar fi mulţumiţi dacă ai folosi un asemenea rozariu, în loc să-l porţi ca pe o bijuterie nefolositoare. Ar fi bine dacă domnişoara ar medita şi s-ar ruga în fiecare zi, cum făcea stăpâna mea de dinainte de Madame. Avea o capelă mică, în care găsea alinare pentru multe necazuri.

— Ar fi bine dacă aş face şi eu la fel? întrebă Amy care, în singurătatea ei, simţea nevoia unui ajutor de orice fel, şi văzu că putea uita de cărticica ei, căci nu mai era Beth să-i amintească de ea.

— Ar fi minunat şi fermecător şi îţi voi aranja o cameră pentru asta. Nu-i spune nimic lui Madame, ci du-te înăuntru când doarme ea şi roagă-L pe Domnul să aibă grijă de sora ta.

Esther era foarte pioasă şi sinceră cu sfatul ei, pentru că avea o inimă bună şi era alături de fete în necazul lor. Lui Amy îi plăcu ideea şi o lăsă să aranjeze cămăruţa de lângă dormitorul ei, sperând să-i facă bine.

— Aş vrea să ştiu ce se va întâmpla cu toate aceste lucruri frumoase când mătuşa March va muri, zise ea, punând la loc rozariul strălucitor şi închizând casetele de bijuterii una câte una.

— Le veţi primi tu şi surorile tale. Ştiu asta, pentru că Madame mi-a mărturisit, sunt martora testamentului ei, şi aşa va fi, şopti Esther, zâmbind.

— Ce drăguţ, dar mai bine mi le-ar da acum. Nu e bine să amâni lucrurile, observă Amy, aruncând o ultimă privire diamantelor.

— E prea devreme pentru nişte domnişoare să le poarte. Prima care se va logodi va primi perlele, aşa a spus Madame, şi cred că micul inel cu piatră turcoaz îl vei primi tu la plecare, pentru că lui Madame îi plac purtarea şi manierele tale elegante.

— Aşa crezi? Vai, voi fi ca un mieluşel, ca să pot primi acel inel minunat! E

mult mai frumos decât cel al lui Kitty Bryout. Până la urmă, îmi place de mătuşa March! zise Amy, încercând inelul încântată şi hotărâtă să-l câştige.

Din acea zi fu un model de cuminţenie, şi bătrâna doamnă se bucură de succesul învăţăturilor ei. Esther duse în cameră o măsuţă, puse un scăunel pentru picioare în faţa ei şi deasupra un tablou dintr-una din camerele închise. Nu credea că are o valoare prea mare, dar, fiind potrivit, îl împrumută, ştiind că Madame nu va afla şi oricum nu-i va păsa. Totuşi, era o copie după unul dintre cele mai valoroase tablouri din lume, iar ochii iubitori de frumos ai lui Amy nu se săturau să privească faţa dulce a mamei divine, în timp ce inima îi era plină de sentimente calde. Pe masa pe care îşi pusese Biblia şi cartea cu imnuri, ţinea o vază plină mereu cu cele mai frumoase flori aduse de Laurie şi venea în fiecare zi să mediteze şi să-L roage pe Domnul s-o ocrotească pe sora ei. Esther îi dăduse un rozariu cu mărgele negre şi o cruce de argint, dar Amy îl atârnă pe perete fără să-l folosească, nefiind sigură că se potrivea cu religia protestantă.

Fetiţa era foarte sinceră pentru că, nemaifiind în cuibul ei de acasă, simţea atât de puternic nevoia unei mâini de ajutor, încât se întorsese instinctiv către puternicul şi blândul său Prieten, a cărui dragoste cerească îi înconjoară pe copiii Săi. Îi lipsea ajutorul mamei sale şi înţelegerea ei, dar, fiind învăţată unde să caute, se străduia să-şi găsească drumul şi să meargă pe el cu încredere. Însă Amy era doar o mică pelerină şi acum povara i se părea foarte grea. Încerca să uite de sine, să fie veselă şi să fie mulţumită a face bine, deşi nimeni nu o vedea şi nu o lăuda pentru asta. Primul ei efort de a fi cuminte şi bună fu acela de a-şi scrie testamentul, cum făcuse şi mătuşa March pentru că, dacă ar fi murit, lucrurile ei să fie just împărţite. O duru inima să se gândească doar că ar putea să renunţe la comorile ei, care i se păreau la fel de preţioase ca şi bijuteriile mătuşii.

În timpul uneia dintre orele ei de joacă, scrise documentul important cât putu ea mai bine, cu ceva ajutor de la Esther pentru unii termeni juridici şi, când buna franţuzoaică se semnă, Amy se simţi uşurată şi îl păstră să i-l arate lui Laurie, pe care-l dorea ca al doilea martor. Pentru că era o zi ploioasă, merse sus să se amuze într-una din camerele mari şi îl luă pe Polly să-i ţină companie. În această cameră era un dulap plin cu costumaţii vechi, cu care Esther o lăsa să se joace, şi îi plăcea foarte mult să se drapeze în brocart şi să se plimbe de colo-colo prin faţa oglinzii, făcând reverenţe şi mişcându-şi trena cu un foşnet care îi încânta auzul. În acea zi era atât de ocupată, că nu-l auzi pe Laurie sunând şi nici nu-l văzu uitându-se la ea, cum se plimba serioasă, dând din evantai şi mişcându-şi capul pe care purta un turban roz, care contrasta cu rochia albastră şi vesta

galbenă. Trebuia să păşească cu atenţie pentru că purta pantofi cu toc şi, după cum avea să îi spună Laurie lui Jo, era foarte amuzant s-o vezi fâţâindu-se aşa, cu Polly pe umăr, imitând-o cât putea de bine şi oprindu-se ca să exclame din când în când: „Nu-i aşa că ne stă bine? Pleacă de aici, urâto! Tacă-ţi fleanca! Sărută-mă, dragă! Ha-ha!”.

Reţinându-şi cu greu râsul ca să n-o supere pe maiestatea sa, Laurie bătu la uşă şi fu primit cu graţie.

— Stai jos şi odihneşte-te până pun lucrurile astea la loc, apoi vreau să te consult într-o problemă foarte serioasă, zise Amy, în toate splendoarea ei, gonindu-l pe Polly într-un colţ. Pasărea asta e blestemul vieţii mele, continuă ea, scoţându-şi turbanul roz de pe cap, în timp ce Laurie se aşeza pe un scaun. Ieri, când mătuşa dormea, şi eu încercam să nu mă mişc, Polly a început să se agite în colivie, aşa că m-am dus să-i dau drumul şi am găsit un păianjen mare înăuntru. L-am gonit afară şi s-a ascuns după bibliotecă. Polly s-a repezit după el, s-a aplecat să se uite sub bibliotecă, spunând, în felul lui amuzant: „Hai la plimbare, iubito”. Nu m-am putut abţine să nu râd, Polly a început să înjure, iar mătuşa s-a trezit şi ne-a certat pe amândoi.

Pentru că era o zi ploioasă, merse sus să se amuze într-una

din camerele mari şi îl luă pe Polly să-i ţină companie.

— Păianjenul a acceptat invitaţia lui? întrebă Laurie, căscând.

— Da, a ieşit şi a fugit, cu Polly după el, mort de spaimă, iar Polly s-a urcat pe scaunul mătuşii strigând: „Prinde-o! Prinde-o! Prinde-o!” în timp ce eu urmăream păianjenul.

— Minte! exclamă papagalul, ciugulindu-i degetele lui Laurie.

— Ţi-aş suci gâtul dacă ai fi al meu, pacoste bătrână, zise Laurie, ameninţându-l cu pumnul pe papagalul care îşi dădu capul pe spate, spunând: „Aleluia! Să trăieşti, dragă!”

— Acum sunt gata, zise Amy, închizând dulapul şi scoţând o hârtie din buzunar. Vreau să citeşti asta, te rog, şi să-mi spui dacă e legal şi corect. Am considerat că trebuie să-l fac pentru că viaţa e nesigură şi nu vreau să se certe cineva la moartea mea.

Laurie îşi muşcă buzele, şi, întorcându-se puţin cu spatele la vorbitoare, citi următorul document, cu multă gravitate, având grijă la punctuaţie:

„Testamentul şi ultimele mele dorinţe.

Eu, Amy Curtis, fiind sănătoasă la minte, împart toate bunurie mele pământeşti astfel:

Tatălui meu, cele mai bune schiţe, hărţi şi opere de artă, inclusiv ramele. Şi 100 $ cu care să facă ce vrea.

Mamei mele, toate hainele mele, mai puţin şorţul albastru cu buzunare, şi medalia mea, cu multă dragoste.

Dragei mele surori, Margaret, îi las inelul cu piatră turcoaz (dacă îl voi primi),

cutia mea verde cu porumbei pentru ea, dantela mea de pus la gât şi portretul ei făcut de mine, ca amintire de la «fetiţa ei».

Lui Jo îi las broşa mea, cea lipită cu ceară, şi călimara mea de bronz – căreia i-am pierdut capacul – şi iepurele meu de plastic, pentru care îmi pare rău că i-am ars povestea.

Lui Beth (dacă îmi va supravieţui) îi dau păpuşile mele, biroul, evantaiul, gulerele de bumbac şi noii mei papuci dacă i se vor potrivi când se va însănătoşi şi va fi mai slabă. Şi îi spun cu această ocazie că îmi pare rău că am râs de Joanna.

Prietenului şi vecinului meu Theodore Laurence îi las mapa mea, statuia de lut a unui cal, deşi el a spus că nu are gât. Ca răsplată pentru marea lui bunătate în vremuri de restrişte, îi las orice operă a mea ar dori, Notre Dame e cea mai bună.

Venerabilului nostru binefăcător, domnului Laurence, îi las cutia mea mov cu oglindă pe capac, în care îşi va putea ţine creioanele şi îi va reaminti de fetiţa dispărută care îi mulţumeşte pentru ajutorul dat familiei ei, mai ales lui Beth.

Vreau ca prietena mea cea mai bună, Kitty Bryout, să primească şorţul meu de mătase albastră şi inelul de aur, cu un sărut.

Lui Hannah îi las cutia pe care şi-o dorea şi lucrul meu de mână, care sper să-i amintească de mine când îl va vedea.

Acum, că mi-am împărţit averea, sper că toţi vor fi mulţumiţi şi nu vor da vina pe mort. Îi iert pe toţi şi sper să ne întâlnim la sfârşitul veacurilor. Amin.

Semnez şi sigilez acest testament, azi 20 noiembrie, Anno Domini 1861,

Amy Curtis March.

Martori:

Estelle Volnar

Theodore Laurence.”

Ultimul nume era scris cu creionul, iar Amy îi explică faptul că el trebuia să-l scrie cu cerneală şi să-l sigileze.

— De unde ţi-a venit ideea asta? Ţi-a spus cineva că Beth îşi împarte lucrurile? întrebă Laurie sobru, în timp ce Amy îi punea înainte o fundă roşie şi un sigiliu cu ceară.

Ea îi explică, apoi întrebă nerăbdătoare:

— Ce e cu Beth?

— Îmi pare rău că am început, dar acum am să-ţi spun. Într-o zi i-a fost atât de rău, încât a vrut să-i dea pianul lui Meg, ţie pisicile şi păpuşa cea veche lui Jo, care ar iubi-o de dragul ei. Îi părea rău că avea atât de puţin de lăsat, iar la ceilalţi ne-a lăsat şuviţa de păr, şi toată dragostea ei bunicului. Ea nu s-a gândit deloc la un testament.

Laurie semnă şi sigilă în timp ce vorbea şi nu privi în sus până nu-i căzu o lacrimă mare pe hârtie. Faţa lui Amy era foarte tulburată, dar spuse doar:

— Oamenii nu fac post-scriptum la testament, uneori?

— Ba da, se numesc „codiciluri”.

— Atunci pune unul şi la mine, în care să spun că vreau să-mi taie toţi cârlionţii şi să-i dea prietenilor mei. Am uitat, dar vreau să faceţi asta, deşi nu voi mai fi frumoasă.

Laurie îl adăugă, zâmbind de acest ultim şi suprem sacrificiu al lui Amy. Apoi o distră timp de o oră şi fu foarte interesat de necazurile ei. Dar când să plece, Amy îl reţinu şoptindu-i, cu buzele tremurânde:

— Beth e cu adevărat în pericol?

— Mă tem că da, dar trebuie să sperăm în continuare, aşa că nu mai plânge, draga mea!

Şi Laurie o îmbrăţişă frăţeşte, lucru care o alină mult.

După ce plecă, ea merse în camera ei şi, în lumina amurgului, se rugă pentru Beth, plângând şi cu durerea în suflet, simţind că un milion de inele cu piatră turcoaz nu ar consola-o pentru pierderea blândei sale surioare.

Capitolul XX

CEVA CONFIDENŢIAL

Nu cred că există cuvinte cu care să povestesc întâlnirea mamei cu fiicele ei. Asemenea clipe e minunat să fie trăite, dar sunt foarte greu de descris, aşa că voi lăsa acest lucru la îndemâna imaginaţiei cititorilor mei, spunându-le doar că toată casa era plină de bucurie şi că speranţa lui Meg se realiză, pentru că atunci când Beth se trezi din acel somn lung, vindecător, primele lucruri pe care le văzu fură trandafirul şi figura mamei sale. Prea slabă ca să se mai mire de ceva, zâmbi doar şi se cuibări strâns în braţele iubitoare ale mamei, simţind că dorinţa ei mistuitoare fusese în sfârşit satisfăcută. Apoi adormi din nou, iar fetele se îngrijiră de mama lor, aceasta neputându-se desprinde de mânuţa care se agăţa de ea chiar şi în somn.

Hannah pregătise un mic dejun consistent pentru călătoare, fiindu-i imposibil să se manifeste emoţia în alt mod. Meg şi Jo îşi hrăniră mama ca nişte berze grijulii, în timp ce ascultau veşti şoptite despre starea tatălui lor, promisiunea domnului Brooke de a rămâne şi a-l îngriji, întârzierile pe care furtuna i le prilejuise pe drumul spre casă şi consolarea pe care i-a oferit-o chipul lui Laurie, plin de speranţă, când sosise, epuizată de oboseală, frig şi îngrijorare.

Ce zi ciudată, dar totuşi plăcută, a fost! Atât de strălucitoare şi veselă afară, unde toată lumea ieşise să întâmpine prima zăpadă, atât de tăcută şi odihnitoare înăuntru pentru că toţi se odihneau sau vegheau; o tăcere sălbatică învăluia casa, în timp ce Hannah stătea de pază la uşă. Cu sentimentul minunat al unei pietre ridicate de pe inimă, Meg şi Jo închiseseră ochii obosiţi şi se odihneau, ca nişte bărci scăpate de furtună, ancorate în siguranţă într-un port liniştit. Doamna March nu voia s-o părăsească pe Beth şi se odihnea în fotoliul ei, trezindu-se des pentru a o privi şi a o atinge pe fiică aşa cum îşi cercetează avarul comoara.

Laurie, între timp, se dusese s-o consoleze pe Amy şi îşi spuse povestea atât de bine, încât mătuşa March boci puţin ea însăşi, fără să mai exclame: „V-am spus eu”. Amy se comportă atât de bine în această situaţie, încât cred că rugăciunile ei din capelă începeau să-şi arate roadele. Îşi şterse repede lacrimile, îşi reţinu nerăbdarea de a-şi vedea mama şi nici nu se gândi la inelul cu piatră turcoaz, iar bătrâna doamnă căzu de acord cu Laurie că se purtase ca „o micuţă doamnă pe cinste”. Până şi Polly păru impresionant, pentru că îi spuse „fată bună” şi o invită

„să vină cu el la o plimbare, dragă!” pe cel mai prietenos ton. Ea ar fi ieşit încântată să se bucure de vremea frumoasă de iarnă, dar, văzând că Laurie pica de somn, în ciuda eforturilor lui pline de bărbăţie de a ascunde acest lucru, îl convinse să se întindă pe canapea, în timp ce ea îi scria un bileţel mamei sale. Acest lucru îi luă mult timp şi când se întoarse, el era întins cu mâinile sub cap şi dormea tun, în vreme ce mătuşa March trăsese draperiile, fiind într-o stare de neobişnuită bunăvoinţă.

După un timp, crezură că nu se va mai trezi până seara, şi nu sunt sigură că ar fi făcut-o, dacă n-ar fi fost pur şi simplu sculat de strigătul de bucurie al lui Amy la vederea mamei sale. Probabil că în acea zi erau multe fetiţe fericite în oraş, dar cred eu că Amy era cea mai fericită dintre ele, stând în poala mamei şi povestindu-şi necazurile, primind înţelegere şi aprobare sub forma zâmbetelor şi a mângâierilor pline de dragoste. Erau singure în cămăruţa la al cărei aranjament mama sa nu obiectă, când îi fu explicat.

— Dimpotrivă, îmi place foarte mult, draga mea! spuse ea, privind de la scăunel la cărticica uzată şi la încântătorul tablou. E minunat să avem un loc unde să ne retragem, când suntem supărate. Viaţa are multe momente grele, dar le putem depăşi, dacă ştim să cerem ajutor de unde trebuie. Să cred că fetiţa mea a învăţat acest lucru?

— Da, mamă, şi când merg acasă vreau să am un colţ al meu, unde să-mi ţin cărţile şi copia după tabloul acela pe care am încercat s-o fac. Figura femeii nu a prea reuşit — e prea frumoasă ca s-o desenez eu —, dar copilul mi-a ieşit mai bine şi îl îndrăgesc foarte mult. Îmi place să cred că şi El a avut odată un copilaş, pentru că atunci nu mai pare atât de departe şi asta mă ajută.

Când Amy îi arată zâmbind pe micul copil Iisus pe genunchii mamei sale, doamna March văzu pe mâna ei ceva care o făcu să zâmbească. Nu spuse nimic, dar Amy îi înţelese privirea şi, după o pauză, spuse grav:

— Am venit să-ţi vorbesc despre asta, dar am uitat. Mătuşa mi-a dat inelul azi. M-a chemat la ea, m-a sărutat, mi l-a pus pe deget şi mi-a spus că îi place de mine şi că vrea să mă păstreze mereu. Pot să port inelul, mamă?

— E foarte frumos, dar cred că eşti prea tânără pentru asemenea bijuterii, Amy, zise doamna March, privind mâna mică, împodobită cu pietricele albăstrui şi inelul fin de aur, format din două mânuţe de aur împreunate.

— Voi încerca să nu fiu vanitoasă, zise Amy. Cred că nu-mi place doar pentru că e frumos, şi vreau să-l port ca fetiţele din povestea cu brăţările, ca să-mi aducă aminte de ceva.

— Adică de mătuşa March? întrebă mama ei, râzând.

— Nu, să-mi amintească să nu fiu egoistă. Amy părea atât de sinceră, că mama ei se opri din râs şi asculta respectuoasă micul plan: M-am gândit mult la „prostioarele" mele şi cea mai mare din ele e egoismul, aşa că voi încerca să mă vindec, dacă pot. Beth nu e egoistă şi de aceea o iubeşte toată lumea şi nu se poate nimeni împăca la gândul pierderii ei. Oamenilor nu le-ar părea atât de rău de mine dacă m-aş îmbolnăvi, şi nici nu merit asta, dar aş vrea să fiu iubită şi să-mi ducă dorul mulţi prieteni, aşa că mă voi strădui să semăn cu Beth. Eu mereu uit hotărârile, dar dacă aş avea mereu ceva să-mi amintească de ele, cred că m-aş descurca mai bine. Pot să încerc aşa?

— Da, dar am mai multă încredere în colţişorul tău pentru rugăciune. Poartă inelul, draga mea, şi străduieşte-te. Cred că vei reuşi, pentru că hotărârea de a fi bună te ajută să câştigi bătălia pe jumătate. Acum trebuie să mă întorc la Beth. Fii curajoasă, micuţa mea, şi curând te vei întoarce acasă.

În acea seară, când Meg îi scria tatălui ei ca să-i spună de sosirea mamei în siguranţă, Jo se strecură sus în camera lui Beth şi, găsind-o pe mama la locul ei obişnuit, stătu un moment pocnindu-şi degetele, cu gesturi înduioşate şi o privire nehotărâtă.

— Vreau să-ţi spun ceva, mamă.

— Despre Meg?

— Ce repede ai ghicit! Da, e ceva despre ea şi, deşi nu e mare lucru, mă nelinişteşte.

— Beth doarme. Vorbeşte încet şi spune-mi tot. Moffat nu a fost pe aici, sper! zise doamna March, cam tăios.

— Nu, că dacă ar fi venit i-aş fi trântit uşa în nas, zise Jo, aşezându-se pe podea la picioarele mamei sale. Vara trecută Meg a lăsat o pereche de mănuşi la familia Laurence şi a primit înapoi doar una. Am uitat de asta, până când Teddy mi-a spus că perechea ei e la domnul Brooke. O ţinea în buzunarul tunicii şi odată i-a

căzut, şi Teddy a râs de el, iar domnul Brooke a recunoscut că îi place de Meg, dar nu îndrăznea s-o spună, ea fiind atât de tânără şi el atât de sărac. Ei, nu-i aşa că e îngrozitor?

— Crezi că Meg ţine la el? întrebă doamna March, nerăbdătoare.

— Vai, eu nu ştiu nimic despre iubire şi asemenea prostii! strigă Jo, cu un amestec amuzant de interes şi dispreţ. În romane, fetele îşi arată iubirea roşind, leşinând, slăbind şi purtându-se prosteşte. Meg nu face asemenea lucruri. Mănâncă, bea şi doarme, ca o creatură normală. Mă priveşte drept în ochi când vorbesc despre el şi doar roşeşte puţin când Teddy glumeşte despre îndrăgostiţi. Eu i-am interzis să facă asta, dar el nu mă ascultă.

— Atunci crezi că Meg nu e interesată de John?

— Cine? întrebă Jo, uitându-se lung.

— Domnul Brooke. Acum îi spun John, am început să facem asta la spital şi lui îi place.

— Vai, dragă, ştiam eu că ai să-i ţii partea! A fost aşa bun cu tata, că n-o să-l îndepărtezi, ba o s-o laşi pe Meg să se mărite cu el dacă vrea. Ce viclean, să se dea bine pe lângă tata şi să te ajute pe tine ca să vă facă să-l placeţi! zise Jo şi se trase de păr deznădăjduită.

— Draga mea, nu te supăra, o să-ţi spun cum s-a întâmplat. John a venit cu mine la cererea domnului Laurence şi i-a fost atât de devotat tatălui tău, încât ne-am ataşat de el. S-a purtat foarte amabil apropo de Meg, pentru că ne-a spus că o iubeşte, dar va aştepta să-şi facă un rost al lui, înainte de a o cere de soţie. Voia doar aprobarea noastră ca s-o iubească şi să muncească pentru ea şi dreptul de a o face să-l iubească dacă ar fi reuşit. E un tânăr extraordinar şi nu am putut refuza să-l ascultăm. Dar nu sunt de acord ca Meg să se logodească atât de tânără.

— Sigur că nu, ar fi o prostie! Ştiam eu că se pune ceva la cale, am simţit, şi e mai rău decât credeam. Aş vrea să mă pot mărita eu cu Meg, ca s-o păstrăm în familie.

Acest aranjament ciudat o făcu pe doamna March să zâmbească, dar spuse grav:

— Jo, am încredere în tine că n-o să-i spui nimic lui Meg. Când se întoarce şi îi voi vedea împreună, voi putea judeca mai bine sentimentele ei pentru el.

— Se va uita în ochii aceia frumoşi despre care vorbeşte şi atunci se va termina cu ea. Are o inimă bună, care se topeşte ca untul la soare dacă se uită cineva sentimental la ea. A citit scrisorile lui mai mult decât pe ale tale şi m-a ciupit când am adus vorba despre asta. Îi plac ochii căprui şi nu crede că John e un nume urât, şi se va îndrăgosti, şi aşa se va termina distracţia şi viaţa noastră împreună. Parcă văd! Se vor giugiuli prin casă şi noi ne vom face că nu-i vedem. Meg va fi absorbită şi nu va mai fi bună cu mine. Brooke se va îmbogăţi cumva, o va lua şi va lăsa un gol în familie, eu îmi voi frânge inima şi totul va fi oribil de neplăcut. Vai, de ce nu suntem noi toate băieţi, că nu ne-ar mai deranja nimeni.

Jo îşi sprijini capul pe genunchi neconsolată şi ameninţându-l pe John cu pumnul. Doamna March oftă şi Jo o privi uşurată.

— Nu-ţi place, mamă? Mă bucur. Hai să-l trimitem undeva cu afaceri şi să nu-i spunem nimic lui Meg şi să fim fericiţi ca şi până acum.

— Am făcut rău că am oftat, Jo. E normal şi bine să plecaţi toate pe la casele voastre, cu timpul, dar eu vreau să-mi păstrez fetele cât pot de mult. Îmi pare rău că asta s-a întâmplat aşa curând, pentru că Meg are doar şaptesprezece ani şi va mai dura câţiva ani până când John îi va putea oferi un cămin. Eu şi tatăl tău am hotărât să nu se logodească şi să nu se mărite înainte de douăzeci de ani. Dacă ea şi John se iubesc, pot aştepta, punându-şi astfel iubirea la încercare. Ea e înţeleaptă şi nu mă tem că se va purta urât cu el. Fata mea frumoasă şi bună! Sper să fie fericită.

— N-ai fi vrut mai degrabă să se mărite cu un bărbat bogat? întrebă Jo, pe când vocea mamei ei rostea stins ultimele cuvinte.

— Banii sunt un lucru bun şi folositor, Jo, şi sper ca fetele mele să nu le ducă prea mult lipsa şi nici să fie tentate de ei. Aş vrea ca John să aibă o ocupaţie sigură care să-i permită să nu aibă datorii şi să-i ofere lui Meg tot ce-i trebuie. Nu vreau o avere mare, o poziţie înaltă în societate sau nume mari pentru fetele mele. Dacă rangul şi banii sunt însoţite de iubire şi virtute, le-aş accepta fără ezitare şi m-aş bucura de norocul vostru. Dar ştiu, din experienţă, cât de fericit poţi fi într-un cămin simplu, unde îţi câştigi pâinea zilnic, iar privaţiunile fac ca

plăcerile să fie şi mai dulci. Sunt mulţumită s-o văd pe Meg începând de jos, pentru că, dacă nu mă înşel, bogăţia ei va fi inima unui om bun, lucru mai de dorit decât orice avere.

— Înţeleg, mamă, şi sunt de acord. Dar sunt dezamăgită pentru că plănuisem ca Meg să se mărite cu Teddy şi să ducă o viaţă luxoasă. N-ar fi frumos? întrebă Jo, privind-o cu faţa luminată.

— El e mai tânăr decât ea, ştii… începu doamna March, dar Jo o întrerupse:

— Doar cu puţin. E matur pentru vârsta lui şi înalt şi se poate purta ca un adult dacă vrea. Apoi, e generos, bogat, bun, ne iubeşte pe toate, şi e păcat că planul meu a fost stricat.

— Mă tem că Laurie nu e destul de matur pentru Meg şi deocamdată nu se poate baza pe el. Nu face planuri, Jo, timpul şi sentimentele lui îţi vor face prietenii fericiţi. Nu ne putem amesteca în asemenea lucruri şi nu e bine să lăsăm „prostiile romantice”, cum le spui tu, să ne strice prietenia.

— Păi, n-o să fac asta, dar nu-mi place să văd cum se complică lucrurile, când s-ar putea descurca atât de simplu dacă am prieteni puţini. Aş vrea să nu ne mai facem mari. Dar bobocii devin trandafiri şi pisicuţele pisici, din păcate!

— Ce-i cu bobocii şi pisicile? întrebă Meg, strecurându-se în cameră, cu scrisoarea terminată în mână.

— Ei, o prostie de-a mea. Meg, la culcare! Hai, Peggy, zise Jo, ridicându-se.

— E bine şi e frumos scrisă. Te rog, adaugă că îi trimit toată dragostea lui John, zise doamna March, după ce citi scrisoarea şi i-o înapoie.

— Îi spui John? întrebă Meg, zâmbind, privind-o inocent pe mama ei.

— Da, a fost ca un fiu pentru noi şi ţinem foarte mult la el, răspunse doamna March, întorcându-i privirea.

— Mă bucur, e atât de singur. Noapte bună, dragă mamă. E aşa de bine să fii aici, răspunse Meg, liniştită.

Mama ei o sărută foarte tandru şi când Meg plecă, doamna March spuse cu un

amestec de satisfacţie şi regret:

— Încă nu-l iubeşte pe John, dar în curând va învăţa să o facă.

Capitolul XXI

LAURIE GREŞEŞTE

ŞI JO RESTABILEŞTE PACEA

Jo arăta foarte ciudat a doua zi, pentru că secretul o apăsa şi i se părea greu să nu facă pe misterioasa şi pe persoana importantă. Meg observă, dar nu se deranjă să pună întrebări, pentru că învăţase că trebuia să folosească cu Jo psihologia inversă, fiind sigură că i se va spune tot dacă nu va întreba. Se arătă, aşadar, foarte surprinsă când tăcerea persistă, Jo dându-şi aere de superioritate ce o deranjară pe Meg, care îşi luă şi ea un aer rezervat şi i se devotă mamei sale. Aşa că Jo fu lăsată în pace. Doamna March îşi intrase în rolul de asistentă şi o rugă să se distreze şi să se odihnească după acea lungă perioadă de izolare. Cu Amy plecată, Laurie era singurul ei refugiu şi, oricât de mult i-ar fi plăcut compania lui, ştia că e un şmecher şi i-ar putea smulge secretul.

Avea dreptate, pentru că băiatul simţi că exista un mister pe care se străduia să-l afle, punând-o pe Jo la încercare. O mitui, o ridiculiză, o ameninţă, o certă, se prefăcu indiferent, ca să-i poată smulge adevărul, îi spuse că ştie tot, apoi că nu-i pasă şi, în cele din urmă, se consolă cu faptul că intuise că era ceva legat de Meg şi domnul Brooke. Indignat că profesorul lui nu-i făcea confidenţe, se apucă să pună la cale un plan de acţiune.

Între timp, Meg părea să fi uitat totul şi era ocupată cu pregătirile pentru venirea tatălui ei. Dar, deodată, o schimbare se petrecu cu ea şi vreo două zile se purtă foarte ciudat. Îşi ferea privirea când i se vorbea, se îmbujora când era privită, era foarte tăcută si cosea mereu, cu o expresie timidă şi neliniştită. La întrebările mamei, răspundea că se simte bine, iar pe Jo o făcu să tacă spunându-i s-o lase în pace.

— O simte în aer, iubirea adică, şi cedează foarte uşor. Are cam toate simptomele — e agitată, nu mănâncă, stă trează şi boceşte prin colţuri. Am auzit-o cântând cântecul acela pe care i l-a dat el, şi odată i-a spus John, ca tine, apoi s-a înroşit ca un mac. Ce ne facem? zise Jo, pregătită pentru orice fel de măsuri, oricât de violente.

— Nimic altceva decât să aşteptăm. Las-o în pace, fii bună şi răbdătoare, şi

venirea tatălui vostru va rezolva tot, răspunse mama ei.

— E un bilet sigilat pentru tine la poştă, Meg! Ce ciudat! Teddy nu le sigilează niciodată pe ale mele, zise Jo, a doua zi, distribuind conţinutul corespondenţei.

Doamna March şi Jo erau adâncite în treburile lor, când o exclamaţie a lui Meg le făcu să o privească şi s-o vadă uitându-se lung la scrisoare, foarte înspăimântată.

— Ce e, copila mea? striga mama ei, fugind la ea, în timp ce Jo încerca să-i ia hârtia care o tulburase.

— E o greşeală, n-a trimis-o el. Jo, cum ai putut? zise Meg, ascunzându-şi faţa în mâini şi plângând ca şi cum ar fi avut inima frântă.

— Eu? N-am făcut nimic! Despre ce vorbeşti? întrebă Jo, stupefiată.

Ochii lui Meg se aprinseră de mânie. Scoase din buzunar un bilet mototolit şi i-l aruncă lui Jo cu reproş:

— Tu l-ai scris şi băiatul acela rău te-a ajutat. Cum ai putut să fii atât de rea şi de nepoliticoasă cu noi doi?

Jo de-abia o auzea, pentru că ea şi mama ei citeau biletul, scris de o mână cunoscută:

„Scumpa mea Margaret, nu-mi mai pot ascunde pasiunea şi trebuie să-mi cunosc soarta înainte să mă întorc. Încă nu am îndrăznit să le spun părinţilor tăi, dar cred că ar consimţi dacă ar şti că ne adorăm. Domnul Laurence îmi va oferi o poziţie bună şi apoi, draga mea, mă vei face fericit. Te implor să nu spui încă nimic familiei tale, ci doar să-i trimiţi o speranţă, prin Laurie, devotatului tău,

John”.

— Oh, ticălosul! Aşa s-a răzbunat pe mine pentru că mi-am ţinut cuvântul faţă de mama. O să-l cert rău şi îl voi aduce aici să-şi ceară iertare, zise Jo, pornită să facă dreptate imediat.

Dar mama ei o opri, spunând cu o figură ciudată:

— Stai, Jo, întâi trebuie să-ţi revii tu. Ai făcut atâtea farse, că mă tem că te-ai obişnuit prea mult cu ele şi ai ceva de-a face cu asta.

— Pe cuvântul meu că nu, mamă! Nu am mai văzut acest bilet şi nu ştiu nimic despre el, jur pe viaţa mea! zise Jo atât de sinceră, că o crezură. Dacă aş fi avut un amestec în asta, aş fi făcut-o mai bine şi aş fi scris un bilet înţelept. M-aş fi gândit că vă veţi da seama că domnul Brooke nu ar scrie aşa ceva, adăugă ea, mototolind hârtia cu dispreţ.

— Seamănă cu scrisul lui, zise Meg, tulburată, comparând-o cu altă scrisoare.

— Oh, Meg, doar nu i-ai răspuns?! strigă doamna March, repede.

— Ba da! zise Meg şi îşi ascunse faţa din nou, plină de ruşine.

— Vai! lasă-mă să-l aduc aici pe băiatul ăsta viclean ca să se explice şi să-l certăm. Nu voi avea pace până nu voi pune mâna pe el! spuse Jo, repezindu-se iar la uşă.

— Taci şi lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, pentru că e mai grav decât am crezut. Margaret, spune-mi toată povestea, îi ceru doamna March, aşezându-se lângă Meg, ţinând-o şi pe Jo, ca să nu fugă.

— Întâi am primit o scrisoare de la Laurie, din care reieşea că nu ştie nimic, începu Meg, privind în jos. La început m-am îngrijorat şi am vrut să vă spun. Apoi mi-am amintit cât de mult vă place de domnul Brooke şi m-am gândit că nu vă veţi supăra dacă păstrez secretul câteva zile. Sunt aşa de prostuţă să cred că nimeni nu ştia nimic şi, în timp ce mă hotăram să spun, mă simţeam ca o fată din cărţi, în aceeaşi situaţie. Iartă-mă, mamă, acum plătesc pentru prostia mea. Nu-l voi mai putea privi niciodată în faţă.

— Ce i-ai spus? întrebă doamna March.

— I-am spus doar că sunt prea tânără ca să fac ceva în privinţa asta, că nu vreau

să am secrete faţă de voi şi să vorbească cu tata. Am fost recunoscătoare pentru amabilitatea lui şi îi voi fi prietenă, dar nimic mai mult, o perioadă lungă de acum încolo.

Doamna March zâmbi mulţumită, şi Jo pocni din palme, exclamând cu un zâmbet:

— Parcă ai fi Caroline Percy, care era întruchiparea prudenţei. Spune-ne, Meg, ce a răspuns la asta?

— Mi-a scris într-un mod cu totul diferit, spunându-mi că el nu mi-a trimis nici o scrisoare de dragoste şi că îi pare rău că sora mea Jo şi-a permis să se folosească astfel de numele noastre. A fost foarte bun şi respectuos, dar gândiţi-vă în ce situaţie îngrozitoare mă aflu eu.

Meg se rezema de mama ei ca într-o imagine a disperării şi Jo sărea prin cameră, insultându-l pe Laurie. Deodată se opri, luă cele două bilete şi, după ce le privi atent, spuse hotărâtă:

— Nu cred că Brooke a văzut vreuna din aceste scrisori. Teddy le-a scris pe amândouă şi o ţine pe a ta ca să mă supere pe mine, pentru că nu i-am spus secretul.

— Să nu ai secrete, Jo, spune-i totul mamei ca să nu dai de necaz, aşa cum ar fi trebuit să fac şi eu, zise Meg, avertizând-o.

— Să fii tu sănătoasă, copilo! Mama mi-a spus mie.

— Ajunge, Jo. Eu o voi consola pe Meg, în timp ce tu îl aduci pe Laurie. Voi da eu de capătul poveştii ăsteia şi voi termina odată pentru totdeauna cu aceste farse.

Jo fugi, şi doamna March îi descrise lui Meg adevăratele sentimente ale domnului Brooke.

— Acum, draga mea, tu ce simţi? Îl iubeşti suficient de mult încât să aştepţi până îţi va putea oferi un cămin, sau vei rămâne liberă?

— Am fost atât de speriată şi de îngrijorată, că nu mai vreau să am de-a face cu iubirea mult timp, poate niciodată, răspunse Meg. Dacă John nu ştie nimic

despre prostia asta, nu-i spune, şi fă-i pe Jo şi pe Laurie să-şi ţină gura. Nu accept să se distreze pe seama mea şi să mă facă de râs!

Văzând că Meg era supărată şi că mândria ei fusese rănită de acea glumă proastă, doamna March o alină, promiţându-i să nu spună nimic şi să fie foarte discretă în viitor. Cum auzi paşii lui Laurie în hol, Meg fugi în birou şi doamna March îl primi pe învinuit singură. Jo nu-i spusese de ce l-a chemat, dar el înţelese de cum văzu figura doamnei March şi stătea jucându-se cu pălăria, având un aer vinovat care-l condamnă imediat. Lui Jo i se spuse să plece, dar ea începu să se plimbe prin hol ca o santinelă, temându-se ca prizonierul să nu evadeze. Tonul vocilor din salon sui şi coborî o jumătate de oră, dar fetele nu aflară niciodată ce s-a discutat.

Când fură chemate înăuntru, Laurie stătea lângă mama lor cu o faţa atât de tristă, că Jo îl iertă pe loc, dar nu i se păru înţelept să lase să se vadă acest lucru. Meg primi scuzele lui umile şi fu foarte uşurată că Brooke nu ştiuse nimic de acea glumă.

— Nu-i voi spune până la moarte, n-o să scoată nimic de la mine, aşa că te rog, Meg, iartă-mă, şi voi face orice să-ţi arăt ce rău îmi pare, adăugă el, foarte ruşinat de sine însuşi.

— Voi încerca, dar n-a fost deloc frumos ce ai făcut. Nu credeam că poţi fi atât de prefăcut, Laurie, răspunse Meg.

— A fost ceva îngrozitor şi nu merit să mai vorbiţi cu mine o lună, dar sper că veţi vorbi totuşi, nu?

Şi Laurie îşi împreună mâinile într-un gest implorator, vorbind pe tonul lui convingător şi irezistibil care te oprea să te încrunţi la el, în ciuda purtării lui scandaloase. Meg îl iertă şi faţa serioasă a doamnei March se destinse, în ciuda eforturilor ei de-a părea gravă, când îl auzi că va plăti pentru păcatele sale.

Jo stătea deoparte, încercând să se înverşuneze împotriva lui şi reuşind doar să-şi compună o expresie de dezaprobare. Laurie o privi o dată sau de două ori, dar, cum ea nu dădea semne de îmbunare, se simţi rănit şi îi întoarse spatele până când celelalte terminară cu el, apoi se înclină şi plecă fără un cuvânt.

Imediat ce plecă, ea îşi dori să fi fost mai iertătoare şi când Meg şi mama ei urcară, se simţi singură. Tânjea după Teddy! După ce rezistă un timp, cedă

impulsului şi, înarmată cu o carte împrumutată, se duse la el acasă.

— Domnul Laurence este acasă? o întrebă Jo pe o servitoare care cobora scara.

— Da, domnişoară, dar nu cred că-l puteţi vedea acum.

— De ce nu? E bolnav?

— Nu, domnişoară, dar s-a certat cu domnul Laurie, care e foarte supărat de ceva, lucru care îl enervează pe bătrânul domn într-atât, că nici nu îndrăznesc să mă apropii de el.

— Unde e Laurie?

— E închis la el în cameră şi nu răspunde, deşi am bătut la uşă. Nu ştiu ce s-o alege cu cina, pentru că e gata şi nu are cine s-o mănânce.

— Mă duc eu să văd cum stă treaba. Eu nu mă tem de ei.

Jo urcă şi ciocăni uşor la uşa lui Laurie.

— Termină odată, sau deschid uşa şi te fac eu să încetezi! strigă tânărul domn, ameninţător.

Jo ciocăni iar, uşa se deschise şi ea se repezi înăuntru, înainte ca Laurie să-şi revină din surprindere. Văzând că era cu adevărat supărat, Jo, care ştia cum să se poarte cu el, îşi luă o figură blândă şi îngenunchind artistic, spuse cu şiretenie:

— Te rog, iartă-mă că am fost aşa supărată. Am venit să ne împăcăm şi nu plec până atunci.

— E-n regulă. Ridică-te şi nu te mai prosti, Jo, fu răspunsul cavaleresc la cererea ei.

— Mulţumesc, aşa o să fac. Pot să te întreb ce s-a întâmplat? Nu pari prea fericit.

— Am fost foarte supărat şi nu suport asta! zise Laurie, indignat.

— Cine te-a supărat? întrebă Jo.

— Bunicul, dacă ar fi fost altcineva aş fi… şi băiatul jignit termină propoziţia cu

un gest energic cu mâna dreaptă.

— Asta nu-i nimic, şi eu te mai cert şi nu te superi, zise Jo ca să-l consoleze.

— Ei, tu eşti fată şi e amuzant, dar nu-i permit unui bărbat să mă certe.

— Nu cred că ar încerca vreunul dacă te-ar vedea acum. De ce te-a certat?

— Pentru că nu i-am spus de ce m-a chemat mama ta. Am promis să nu spun şi nu voiam să-mi încalc cuvântul.

— N-ai putut să-l mulţumeşti altfel pe bunicul tău?

— Nu, el voia adevărul, tot adevărul şi numai adevărul. Aş fi povestit despre prostia mea, dacă aş fi putut face asta fără s-o implic pe Margaret. Pentru că nu puteam, mi-am ţinut gura şi am suportat până când m-am supărat şi am fugit, ca să nu fac apoi ceva greşit.

— N-a fost frumos, dar ştiu că regretă, aşa că du-te să te împaci cu el. O să te ajut.

— Nici nu mă gândesc! Nu suport să-mi facă nimeni morală pentru o prostie. Mi-a părut rău pentru Meg şi mi-am cerut scuze ca un bărbat, dar nu o mai fac o dată, fără să fiu vinovat.

— El nu ştie asta.

— Ar trebui să aibă încredere în mine şi să nu mă trateze ca pe un copil. Nu merge aşa, Jo. Trebuie să înveţe că pot să-mi port singur de grijă şi nu am nevoie să mă ţin de fustele nimănui.

— Ce încăpăţânaţi sunteţi! oftă Jo. Cum vrei să rezolvi problema asta?

— Păi, el trebuie să-şi ceară scuze şi să mă creadă atunci când îi spun că nu-i pot dezvălui despre ce e vorba.

— Să fii tu sănătos! N-o să facă asta.

— Nu cobor până n-o face.

— Hai, Teddy, fii înţelegător. Las-o baltă, şi îi voi explica eu cât pot. Nu poţi

rămâne aici, deci ce rost are să fii melodramatic?

— Oricum nu vreau să stau aici mult timp. O să fug şi o să plec undeva într-o călătorie şi, când i se va face dor de mine, va reveni la sentimente mai bune.

— Probabil, dar nu e bine să-l superi.

— Nu-mi ţine predici. Voi merge la Washington să-l văd pe Brooke. O să mă distrez bine acolo, după atâtea necazuri.

— Ce mai distracţie! Aş vrea să pot fugi şi eu, zise Jo, uitându-şi rolul ei de mentor şi visând la capitală.

— Atunci, vino! De ce nu? Fă-i o surpriză tatălui tău, iar eu voi sta la Brooke. Ar fi o glumă bună, hai s-o facem, Jo! Lăsăm o scrisoare în care spunem că suntem bine şi plecăm imediat. Am destui bani, îţi va face bine, şi nu va fi nici o problemă, pentru că vei merge la tatăl tău.

Un moment Jo arătă ca şi cum ar fi fost de acord, pentru că acel plan nebunesc i se potrivea perfect. Era sătulă de griji şi izolare, tânjea după o schimbare şi gândurile despre tatăl ei i se amestecau în cap cu imagini romantice ale câmpurilor de bătălie şi ale spitalelor, ale libertăţii şi distracţiei. Ochii îi străluceau, când se întorcea gânditoare spre fereastră, dar îi căzură pe casa veche de peste drum. Şi dădu din cap cu părere de rău.

— Dacă eram băiat, am fi fugit amândoi şi ne-am fi distrat de minune, dar cum sunt doar o fată neajutorată, trebuie să fiu cuminte şi să stau acasă. Nu mă ispiti, Teddy, e un plan nebunesc.

— Tocmai asta e frumuseţea! insistă Laurie, care era stăpânit de dorinţa de a face ceva ieşit din comun.

— Ţine-ţi gura! strigă Jo, acoperindu-şi urechile. Ar fi cazul să pricep care mi-e soarta. Am venit aici să-ţi fac morală, nu să fiu ispitită.

— Ştiam că Meg ar respinge categoric o asemenea propunere, dar credeam că tu eşti mai curajoasă, începu Laurie, insinuant.

— Taci, băiat rău ce eşti! Stai jos şi gândeşte-te la păcatele tale, nu mă face pe mine să comit altele. Dacă îl conving pe bunicul tău să-şi ceară scuze pentru că

te-a certat, renunţi la fugă? întrebă Jo, serioasă.

— Da, dar n-o să reuşeşti, răspunse Laurie, care voia să se îndrepte, dar mândria nu-i permitea acest lucru.

— Dacă mă descurc cu cel tânăr, o să reuşesc şi cu cel bătrân, mormăi Jo, îndepărtându-se şi lăsându-l pe Laurie aplecat deasupra unei hărţi feroviare, cu capul în mâini.

— Intră!

Vocea tăioasă a domnului Laurence sună şi mai tăios când Jo bătu la uşă.

— Sunt eu, domnule, am venit să vă înapoiez o carte, zise ea, când intră.

— Vrei alta? întrebă bătrânul domn, foarte supărat, dar chinuindu-se să n-o arate.

— Da, vă rog. Mi-a plăcut atât de mult de bătrânul Sam, încât vreau să citesc şi volumul al doilea, răspunse Jo, gândindu-se să-l mai îmbuneze acceptând încă o doză din cartea „Johnson” a lui Boswell, pe care el o recomandase ca fiind o operă extraordinară.

Sprâncenele i se mai destinseră puţin în timp ce se îndreptă spre raftul unde se afla cartea. Jo se apropie şi se prefăcu şi ea a o căuta, dar în realitate se întreba cum să abordeze periculosul scop al vizitei ei. Până să observe că în căpşorul ei se întâmplă ceva, după ce se învârtise de câteva ori prin cameră, domnul Laurence se aşeză în faţa ei, vorbind atât de aspru, că un volum din „Rosselos” se prăbuşi pe podea:

— Ce mai pune la cale băiatul ăla? Nu încerca să ascunzi. Ştiu că a făcut o prostie din felul cum se purta când a ajuns acasă. Nu scot nimic de la el, şi când am vrut să-l „scutur” puţin ca să-mi spună adevărul, a fugit şi s-a încuiat la el în cameră.

— A greşit, dar noi l-am iertat, şi am promis toţi să nu spunem nimănui nimic, zise Jo, cu reţinere.

— Asta nu mă mulţumeşte. Nu se poate ascunde în spatele unor promisiuni făcute unor fete cu inimă bună ca voi. Dacă a făcut vreo prostie, va mărturisi, îşi va cere iertare şi va fi pedepsit. Hai, Jo, spune-mi! Chestia asta nu poate rămâne

ascunsă.

Domnul Laurence era atât de îngrijorat şi vorbea atât de aspru, că Jo ar fi fugit bucuroasă, dacă ar fi putut, dar era suită pe nişte trepte, iar el stătea chiar jos, ca un leu la pândă, aşa că trebuia să rămână şi să-şi înfrunte soarta.

— Domnule, chiar că nu pot să vă spun, mama mi-a interzis. Laurie a mărturisit, şi-a cerut iertare şi a fost pedepsit destul. Nu tăcem ca să-l apărăm pe el, ci pe altcineva, şi dacă vă amestecaţi, ne veţi face şi mai multe necazuri. Vă rog nu faceţi asta, a fost şi vina mea, dar acum s-a rezolvat, aşa că hai să uităm totul şi să vorbim despre cărţi sau ceva plăcut.

— Să le ia naiba de cărţi! Coboară şi dă-mi cuvântul tău că băiatul ăsta împrăştiat al meu n-a făcut ceva jignitor sau impertinent. Şi dacă da, la cât de bune aţi fost voi cu el, o să-i rup spinarea cu mâna mea.

Ameninţarea suna îngrozitor, dar n-o alarma pe Jo, pentru că ştia că domnul acela irascibil nu ridica un deget la nepotul lui, orice ar fi spus el. Se supuse şi coborî, dar minimaliză şotia, fără să pomenească de Meg sau să uite adevărul.

— Hm, păi, dacă băiatul şi-a ţinut gura pentru că promisese, şi nu din încăpăţânare, îl iert. E foarte căpos şi e greu să te descurci cu el, zise domnul Laurence, frecându-şi părul până arătă ca şi cum ar fi ieşit în furtună şi atenuându-şi încruntarea cu un aer de uşurare.

— Şi eu sunt la fel, dar e mult mai uşor să te înţelegi cu mine cu vorba bună decât cu forţa, zise Jo, încercând să pună un sprijin pentru prietenul ei, care părea că scapă dintr-un necaz doar ca să dea peste altul.

— Crezi că nu mă port frumos cu el? fu răspunsul răstit.

— Nu, domnule, câteodată sunteţi chiar prea bun, deşi cam aspru când vă pune răbdarea la încercare. Nu credeţi?

Jo era hotărâtă să reuşească acum şi încerca să pară calmă, deşi tremura puţin după discursul ei îndrăzneţ. Spre marea ei uşurare şi surpriză, bătrânul domn doar îşi aruncă ochelarii pe masă şi spuse sincer:

— Ai dreptate, fetiţo, chiar sunt! Îl iubesc pe băiat, dar uneori îmi pune răbdarea la încercare mai mult decât pot suporta şi nu ştiu cum se va termina, dacă o

ţinem tot aşa.

— Vă spun eu, va fugi.

Lui Jo îi păru rău de aceste cuvinte imediat ce le rosti. Voia să-l avertizeze că Laurie nu va suporta să fie ţinut din scurt şi spera să fie mai iertător cu băiatul.

Figura domnului Laurence se posomorî imediat şi se aşeză, privind îngrijorat la portretul unui bărbat arătos care atârna în faţa biroului. Era tatăl lui Laurie, care fugise în tinereţe şi se însurase împotriva voinţei necruţătoare a bătrânului. Jo îşi închipui că îşi reamintea şi regreta trecutul, şi ar fi vrut să-şi fi ţinut gura.

— N-o va face decât dacă va fi foarte îngrijorat şi ameninţă aşa când se satură de învăţat. Cred că şi mie mi-ar plăcea, mai ales de când mi-am tăiat părul, aşa că, dacă vă va fi dor de noi, puteţi da un anunţ despre doi băieţi şi să cercetaţi toate navele spre India.

Râdea în timp ce vorbea şi domnul Laurence părea mai uşurat, luând totul ca pe o glumă.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa, vicleano? Unde îţi este respectul pentru mine şi buna creştere? Voi, băieţii şi fetele, câte necazuri ne faceţi şi totuşi nu putem trăi fără voi, zise el, ciupind-o vesel de obraz. Du-te şi cheamă-l pe băiatul ăla jos la masă, spune-i că totul e-n regulă şi sfătuieşte-l să nu-şi dea aere cu bunicul lui, că nu suport asta.

— Nu vrea să vină, domnule, îi pare rău că nu l-aţi crezut când v-a spus că nu poate să vorbească. Cred că l-aţi jignit foarte mult.

Jo încercă să fie patetică, dar probabil că dădu greş, pentru că domnul Laurence începu să râdă şi ea ştiu că a câştigat.

— Îmi pare rău pentru asta şi ar trebui să-i mulţumesc lui că nu a ţipat la mine, cred. Dar la ce se aşteaptă? zise bătrânul domn, părând puţin ruşinat de el însuşi.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, i-aş scrie şi i-aş cere scuze. Spune că nu coboară până nu faceţi asta, şi vorbeşte despre Washington, şi spune numai prostii. Scuzele dumneavoastră oficiale l-ar face să-şi dea seama ce prostuţ e şi l-ar calma puţin. Încercaţi, e mai bine decât să vorbiţi. Îi duc eu biletul şi-l voi învăţa să se poarte.

Domnul Laurence o privi cu asprime şi îşi puse ochelarii, spunând încet:

— Eşti o pisicuţă şmecheră, dar nu mă deranjează să fiu manipulat de tine şi de Beth. Hai, dă-mi o bucăţică de hârtie şi să terminăm odată cu prostia asta.

Biletul fu scris în cuvintele pe care bătrânul domn le-ar fi folosit cu cineva pe care îl jignise adânc. Jo îl pupă pe domnul Laurence în vârful cheliei şi fugi să strecoare biletul pe sub uşa lui Laurie, sfătuindu-l, prin gaura cheii, să fie cuminte şi supus, şi alte câteva nimicuri imposibile. Găsind uşa din nou închisă, lăsă biletul să-şi facă efectul şi voi să plece, când tânărul domn îşi dădu drumul pe balustradă şi o aşteptă în capătul scării, spunând cu cea mai blândă voce:

— Ce băiat bun eşti tu, Jo! V-aţi certat rău? adăugă, râzând.

— Nu, a fost destul de calm.

— Oh, eu am greşit, chiar şi tu m-ai certat şi m-am simţit groaznic, începu el să-şi ceară scuze.

— Nu vorbi aşa, întoarce pagina şi ia-o de la capăt, Teddy fiule.

— Tot întorc paginile şi le stric pe toate, cum îmi stricam şi caietele. Şi am luat-o de la capăt de atâtea ori, că nu ştiu dacă o să termin vreodată, zise el.

— Du-te la masă, te vei simţi mai bine după aceea. Bărbaţii mereu comentează când le e foame! mai zise Jo şi se repezi la uşă.

— Îmi „etichetezi secta”, zise el, cu cuvintele lui Amy, în timp ce mergea să mănânce cu bunicul său, care era destul de liniştit şi fu foarte atent cu el toată ziua.

Toată lumea crezu că treaba se rezolvase şi că norul dispăruse. Dar răul fusese făcut şi, deşi alţii uitaseră, Meg ţinea minte. Nu vorbea niciodată despre un anumit bărbat, dar se gândea mult la el, visa mai mult ca de obicei, şi, odată, scotocind Jo prin biroul ei după nişte timbre, găsi o hârtie pe care erau scrise cuvintele „Doamna John Brooke”. Atunci gemu de durere şi aruncă hârtia în foc, simţind că farsa lui Laurie făcuse să se apropie ziua cea blestemată.

Capitolul XXII

PAJIŞTI ÎNMIRESMATE

Săptămânile liniştite care urmară fură ca soarele după furtună. Starea bolnavilor se îmbunătăţea rapid, iar domnul March începu să vorbească de întoarcerea sa la începutul noului an. Beth putu în curând să stea pe canapea toată ziua, distrându-se la început cu pisicile ei iubite, apoi cu cusutul hainelor pentru păpuşi, lucru la care rămăsese mult în urmă. Membrele ei erau atât de rigide şi de slăbite, că Jo o scotea la plimbare în fiecare zi ţinând-o în braţe. Meg se ardea bucuroasă la mâini ca să-i pregătească masa micuţei, iar Amy, slujitoare supusă a inelului, îşi sărbători întoarcerea dându-le surorilor ei toate comorile pe care acestea le acceptară.

Jo încercă să fie patetică, dar probabil că dădu greş, pentru

că domnul Laurence începu să râdă şi ea ştiu că a câştigat.

Pentru că se apropia Crăciunul, misterele obişnuite umplură casa, iar Jo îşi tulbura frecvent familia, propunând ceremonii imposibile sau magnific de absurde, în onoarea acestui Crăciun foarte fericit. Laurie era la fel de nepractic, visa la focuri de artificii şi ruguri de flăcări, dacă ar fi fost după el. După multe ciondăneli, perechea cea ambiţioasă fu redusă la tăcere, şi plecară cu feţe nefericite, care se convulsionară de râs când cei doi se întâlniră.

Mai multe zile cu vreme frumoasă precedară Crăciunul, Hannah simţea „în toate oasele" că va fi o zi frumoasă şi profeţia ei se adeveri, pentru că toţi şi totul anunţau o zi foarte reuşită. Pentru început, domnul March le spuse că se va întoarce curând. Apoi Beth se simţi atât de bine în acea dimineaţă, încât, îmbrăcată în cadoul mamei sale, o rochie cărămizie de lână, fu purtată în triumf la geam să vadă spectacolul lui Jo şi Laurie. Aceştia munciseră noaptea ca nişte spiriduşi şi puseseră la cale o surpriză comică. În grădină era o fată din zăpadă, cu un coş cu fructe şi flori într-o mână, o partitură în cealaltă, un şal pe umeri şi o Colindă de Crăciun ieşindu-i din gură, scrisă pe o panglică roz:

FATA CĂTRE BETH

Domnul să te binecuvânteze, Regină Beth!

Să nu te supere nimic,

Ci să ai parte de pace şi fericire

În ziua de Crăciun.

Am fructe pentru albinuţa noastră harnică

Şi flori să le miroase,

Muzica pentru pianul ei

Şi un şal pe umeri.

Vezi, e un portret al Joannei

Făcut de un al doilea Rafael

Care a muncit din greu

Să-l facă frumos.

Te rog, primeşte o fundă roşie

Pentru coada Doamnei Torcătoare

Şi îngheţată făcută de iubitoarea Peg,

Un Mont Blanc în miniatură.

Cu toată dragostea, de la cei ce m-au făcut

În pieptul meu de zăpadă,

Accept-o împreună cu fata din munţi,

De la Laurie şi Jo.

Ce râse Beth când văzu, cum mai alerga Laurie cu cadourile şi ce discursuri penibile ţinu Jo când le împărţi!

— Sunt aşa de fericită, încât, dacă ar fi şi tata aici, n-aş mai avea nevoie de altceva, zise Beth, oftând mulţumită, când Jo o ducea în cameră să se odihnească după atâta agitaţie şi să mănânce câţiva struguri.

— Şi eu, adăugă Jo, mângâind buzunarul în care se afla cartea pe care şi-o luase demult.

— Da, şi eu sunt fericită, zise Amy ca un ecou, privind la tabloul cu Madona şi Pruncul, frumos înrămat, pe care i-l dăruise mama ei.

— Şi eu sunt, strigă Meg, mângâind faldurile argintii ale primei ei rochii de mătase pe care domnul Laurence insistase să i-o dăruiască.

— Cum aş putea fi altfel? zise doamna March, recunoscătoare, pe când îşi plimbă privirea de la scrisoarea soţului ei, la figura zâmbitoare a lui Beth, şi mângâia cu mâna broşa făcută din şuviţe de păr cânepiu, blond, castaniu şi negru pe care fetele i-o prinseseră în piept.

Uneori, în lumea aceasta zbuciumată, lucrurile se întâmplă ca în cărţile cu poveşti, şi ce bine e! La o jumătate de oră după ce spuseseră toate cât sunt de fericite şi că le-ar mai lipsi un singur lucru, acel lucru se întâmplă. Laurie deschise uşa de la intrare şi băgă capul cu grijă. Figura lui exprima o emoţie reţinută şi vocea lui era atât de veselă, că toată lumea sări în sus, deşi el doar spusese, pe un ton jos:

— Uite şi un alt cadou de Crăciun pentru familia March.

Înainte să termine ce avea de spus, se dădu puţin la o parte şi în locul lui apăru un bărbat înalt, înfofolit până la ochi, sprijinit de braţul altui bărbat înalt, care încerca să spună ceva şi nu putea. Bineînţeles că se repeziră toate şi, pentru câteva minute, toţi păreau că îşi pierduseră minţile, pentru că făceau lucruri ciudate şi nimeni nu spunea nimic. Doamna March dispăru în îmbrăţişarea a patru perechi de braţe iubitoare, Jo se făcu de râs pentru că aproape leşină şi Laurie trebui să aibă grijă de ea, domnul Brooke o sărută pe Meg, din greşeală, cum se chinui apoi să explice, Amy cea mândră se împiedică de un scaun şi, fără să se mai ridice, îmbrăţişă şi plânse pe cizmele tatălui într-un mod foarte emoţionant. Doamna March îşi reveni prima şi le atrase atenţia:

— Mai încet! Gândiţi-vă la Beth!

Dar era prea târziu, uşa se deschise, rochia roşie apăru în prag — bucuria îi dădea putere — şi Beth fugi direct în braţele tatălui ei. Nu mai contează ce se întâmplă după aceea, inimile pline se revărsară, spălând amărăciunea trecutului şi lăsând doar dulceaţa prezentului.

Nu era prea romantic, dar un râset puternic îi făcu pe toţi să-şi revină, pentru că Hannah fu descoperită în spatele uşii, plângând pe curcanul cel gras pe care uitase să-l lase jos, când se repezise să iasă din bucătărie. Pe când toţi râdeau, doamna March începu să-i mulţumească domnului Brooke pentru grija purtată soţului său, iar domnul Brooke îşi aminti atunci că domnul March avea nevoie de odihnă şi, luându-l pe Laurie, se retraseră. Apoi celor doi bolnavi li se spuse să se odihnească, ceea ce şi făcură, stând într-un fotoliu mare şi vorbind.

Domnul March povesti cum se pregătise să le facă o surpriză şi cum, când venise vremea bună, doctorul îi lăsase să profite de ea, cât de devotat îi fusese Brooke şi că era un tânăr minunat. De ce domnul March făcu o pauză atunci şi, după o privire aruncată lui Meg, care răscolea focul cu vătraiul, se uită la soţia lui întrebător, ridicând din sprâncene, vă las pe voi să vă imaginaţi; de asemenea, şi de ce doamna March dădu din cap şi întrebă brusc dacă nu vrea ceva de mâncare. Jo văzu, înţelese privirea şi plecă să aducă ceai, murmurând pentru sine, pe când trântea uşa:

— Urăsc tinerii minunaţi cu ochi căprui frumoşi!

Nu mai văzuseră un asemenea Crăciun. Curcanul cel gras arăta minunat când îl aduse Hannah, umplut, prăjit şi decorat. La fel era şi plăcinta cu prune, care se topea în gură, şi jeleurile, la care Amy se repezi ca o muscă la borcanul cu miere. Totul ieşi bine, iar Hannah zise:

— Eram aşa agitată, doamnă, că e o minune că n-am ars plăcinta şi n-am umplut curcanul cu stafide.

Domnul Laurence şi nepotul lui luară masa cu ei, ca şi domnul Brooke, la care Jo se uită urât, spre amuzamentul lui Laurie. În capul mesei erau două scaune pe care stăteau Beth şi tatăl ei, ciugulind nişte pui cu legume. Ţinură toasturi, povestiră, cântară, „rememorară”, cum spun bătrânii, şi se simţiră foarte bine. Puseră la cale o plimbare cu sania, dar fetele nu voiau să-l părăsească pe tatăl lor, aşa că oaspeţii plecară devreme şi, la amurg, familia se reuni fericită în jurul focului.

— Acum un an ne plângeam de Crăciunul urât pe care urma să-l avem. Vă mai amintiţi? întrebă Jo, după o pauză ce urmase unei lungi conversaţii.

— A fost totuşi un an frumos, zise Meg, zâmbind în faţa focului şi bucurându-se că îl tratase pe domnul Brooke cu demnitate.

— Eu cred că a fost unul greu, zise Amy, privind gânditoare strălucirea pietrelor inelului ei.

— Mă bucur că s-a terminat, pentru că te-ai întors, şopti Beth, care stătea pe genunchii tatălui ei.

— A fost un drum cam greu pentru voi, pelerinii mei, mai ales ultima parte a lui. Dar aţi fost curajoase şi cred că în curând veţi scăpa de poveri, zise domnul March, privind cu satisfacţie paternă cele patru fete tinere adunate în jurul lui.

— De unde ştii? Ţi-a spus mama? întrebă Jo.

— Nu prea multe. Am dedus singur şi azi am mai făcut nişte descoperiri.

— Hai, spune-ne care sunt! îi ceru Meg care stătea lângă el.

— Uite una dintre ele! zise el şi, luând mâna care se odihnea pe braţul fotoliului său, arătă degetul cu bătături şi cele câteva arsuri. Îmi aduc aminte când această mână era albă şi fină, şi prima ta grijă era s-o păstrezi aşa. Era foarte frumoasă atunci, dar pentru mine e mult mai frumoasă acum pentru că aceste mici răni îmi spun o poveste. Ai dăruit ofrande vanităţii, această mână a câştigat mai mult decât nişte băşici şi sunt sigur că lucrurile cusute de ea vor ţine mult timp, pentru că le-ai făcut cu multă bunăvoinţă. Meg, draga mea, admir valoarea deprinderilor femeieşti care ţin o casă mai fericită decât mâinile albe şi talentele la modă. Mă bucur să strâng această mână bună şi harnică şi sper să nu-mi fie cerută prea curând.

Dacă Meg ar fi vrut o răsplată pentru orele de muncă răbdătoare, a primit-o de la tatăl ei, prin zâmbetul aprobator pe care el i l-a adresat.

— Dar Jo? Te rog spune ceva frumos, pentru că s-a străduit mult şi a fost foarte bună cu mine, zise Beth, la urechea tatălui ei.

El râse şi o privi pe fata înaltă din faţa lui, cu o expresie blândă pe faţa lui măslinie.

— În ciuda părului scurt, nu-l văd pe „fiul meu Jo”, pe care l-am lăsat acum un an. Văd o domnişoară cu gulerul drept, care îşi leagă frumos şireturile şi nu fluieră, nu vorbeşte urât şi nu se tolăneşte pe canapea cum făcea ea. Acum e palidă şi slăbită, din cauza veghei şi a grijilor, dar îmi place s-o privesc, pentru

că e mai blândă şi vorbeşte mai calm. Nu mai sare, ci se mişcă încet şi are grijă de o anumită micuţă într-un mod matern care mă încântă. Mi-e cam dor de fata mea cea sălbatică, dar dacă în locul ei am o femeie puternică şi tandră, sunt foarte mulţumit. Nu ştiu dacă tunsul a îmblânzit-o pe oaia noastră neagră, dar ştiu că-n tot Washington-ul n-am găsit ceva mai frumos de cumpărat cu cei douăzeci şi cinci de dolari pe care mi i-a trimis.

Jo îşi micşoră un moment ochii şi faţa ei slabă se îmbujoră la lumina focului, primind laudele tatălui ei, simţind că le merită, în parte.

— Acum Beth, zise Amy, abia aşteptându-şi rândul, dar având totuşi răbdare.

— E aşa micuţă, că mi-e teamă să spun multe, ca să nu se destrame de tot, deşi nu mai e aşa timidă cum era, începu tatăl ei, vesel. Dar amintindu-şi cât de aproape fusese s-o piardă, spuse blând, cu obrazul lipit de al ei: Eşti în siguranţă lângă mine, Beth, şi aşa vei rămâne, Doamne ajută!

După un moment de linişte, privi în jos la Amy, care stătea la picioarele lui şi spuse, mângâindu-i părul strălucitor:

— Am observat că Amy a pus masa, a făcut comisioane pentru mama ei toată după-amiaza, i-a cedat lui Meg locul ei şi i-a servit pe toţi cu răbdare şi bunăvoinţă. Observ şi că nu se mai fandoseşte în oglindă şi nu a spus nimic despre inelul frumos pe care îl poartă. Aşa că presupun că a învăţat să se gândească mai puţin la ea şi mai mult la alţii şi s-a hotărât să se îndrepte, la fel cum îşi modelează statuetele. Mă bucur, pentru că deşi sunt mândru de statuetele făcute de ea, voi fi şi mai mândru de o fiică iubitoare, care are talentul de a înfrumuseţa viaţa ei şi a altora.

— La ce te gândeşti, Beth? întrebă Jo, după ce Amy îi mulţumi tatălui ei şi-i povesti despre inel.

— Am citit azi, în cartea despre pelerini, cum, după multe necazuri, au ajuns la o pajişte înmiresmată unde florile înfloreau tot anul şi s-au odihnit acolo fericiţi, cum facem noi acum, înainte să plece mai departe, răspunse Beth. Apoi adăugă, dându-se jos din braţele tatălui ei şi ducându-se încet la pian: E vremea să cântăm acum şi vreau să fiu la locul meu. Voi încerca să cânt cântecelul păstorului pe care l-au auzit pelerinii. Am compus muzica pentru tata, pentru că îi plac versurile.

Aşa că stând la micul ei pian, Beth atinse uşor clapele şi, cu vocea ei dulce pe care nu credeau că o vor mai auzi vreodată, cântă imnul, acompaniindu-se singură:

Cel ce e la pământ nu trebuie să se teamă de cădere,

Cel ce e jos nu trebuie să fie mândru,

Cel umil îl va avea mereu

Pe Dumnezeu drept călăuză.

Sunt mulţumit cu ceea ce am,

Fie că e puţin, sau mult;

Şi Doamne! tânjesc după fericire,

Pe care o găsesc doar în Tine.

E grea povara

Celor ce pleacă în pelerinaj,

Aici primesc puţin, dar fericirea după moarte

Creşte de la generaţie la generaţie!

Capitolul XXIII

MĂTUŞA MARCH REZOLVĂ PROBLEMA

Ca albinele ce roiesc în jurul mătcii, a doua zi, mama şi fetele tăbărâră asupra domnului March, neglijând totul, pentru a-l privi, a-l servi şi a-l asculta pe noul bolnav, copleşit de bunătatea lor. Cum stătea pe un fotoliu lângă canapeaua lui Beth, cu celelalte trei aproape şi Hannah băgând capul pe uşă din când în când „să-l mai vadă pe scumpul de el”, nimic nu mai lipsea fericirii lor. Totuşi, ceva lipsea, şi cei mai mari o simţeau, deşi nici unul nu mărturisea acest lucru. Domnul şi doamna March se priveau nelinişţiţi, urmărind-o cu privirea pe Meg. Jo avea crize de seriozitate şi ameninţa cu pumnul umbrela pe care domnul Brooke o lăsase în hol. Meg era absentă, timidă şi tăcută şi se agita când suna clopoţelul, roşind când era pomenit numele lui John. Amy avea să spună:

— Toţi păreau că aşteaptă ceva şi nu se mai linişteau, ceea ce era ciudat, pentru că tata era în siguranţă, iar Beth se întreba inocentă de ce nu-i mai vizitau vecinii ca de obicei.

Laurie trecu pe acolo după-amiază şi, văzând-o pe Meg la fereastră, luă o poziţie melodramatică, aşezându-se în zăpadă într-un genunchi, dându-şi cu pumnul în piept, rupându-şi părul şi împreunându-şi mâinile implorator, iar când Meg îi spuse să se potolească şi să plece, îşi şterse lacrimi imaginare cu batista şi se târî desperat după colţ.

— Ce-o vrea să spună caraghiosul ăsta? zise Meg, râzând şi încercând să pară nepăsătoare.

— Îţi arată cum se comportă John al tău. Emoţionant, nu? răspunse Jo, dispreţuitoare.

— Nu mai spune John „al meu”, nu e nici potrivit, nici adevărat, spuse Meg zăbovind asupra cuvintelor, ca şi cum i-ar fi făcut plăcere. Te rog, nu mă supăra, Jo. Ţi-am spus că nu-mi pasă prea mult de el, şi nu e nimic de zis, ci trebuie să fim toţi prietenoşi şi să ne purtăm ca şi până acum.

— Nu putem, pentru că unele lucruri au fost spuse, şi prostia lui Laurie a stricat tot. Eu văd asta, la fel şi mama. Nu te mai comporţi deloc în felul tău obişnuit şi

pari foarte departe de mine. Nu doresc să te supăr şi voi îndura totul bărbăteşte, dar aş vrea să fie totul clar. Trebuie să aştept, aşa că, dacă vrei s-o faci vreodată, grăbeşte-te şi termină mai repede, zise Jo, răutăcioasă.

— Eu nu pot să fac sau să spun nimic până nu vorbeşte el, şi el nu o va face pentru că tata a spus că sunt prea tânără, începu Meg, aplecată deasupra lucrului ei, cu un zâmbet ciudat, care sugera că nu prea era de acord cu tatăl ei în această privinţă.

— Dacă el ar vorbi, tu n-ai şti ce să spui, ci ai plânge sau te-ai roşi şi l-ai lăsa să facă ce vrea el, în loc să-i spui un „Nu” hotărât.

— Nu sunt atât de proastă sau slabă cum mă crezi tu. Ştiu exact ce să spun, pentru că am plănuit totul, aşa că nu voi fi luată prin surprindere. Nu se ştie ce se poate întâmpla şi vreau să fiu pregătită.

Jo nu se putu abţine să nu zâmbească de aerul important pe care Meg şi-l luase inconştient şi care i se potrivea la fel de bine ca şi culorile schimbătoare din obraji.

— Poţi să-mi spui şi mie ce i i-ai răspunde? întrebă Jo, cu mai mult respect.

— În nici un caz nu mă deranjează, acum ai şaisprezece ani, eşti destul de mare să-mi fii confidentă, şi experienţa mea îţi va folosi în viitor, când vei fi tu în situaţii asemănătoare.

— Nu voi fi niciodată într-o asemenea situaţie, e amuzant să te uiţi la alţii cum îşi fac griji, dar m-aş simţi ca o proastă dacă aş face şi eu acelaşi lucru, zise Jo, alarmată de acest gând.

— Nu prea cred, dacă ţi-ar plăcea cineva foarte mult, şi lui i-ar plăcea de tine, zise Meg ca pentru sine şi se uită pe alee, unde văzuse multe perechi de îndrăgostiţi plimbându-se în serile de vară.

— Credeam că-mi vei spune discursul tău pentru acel bărbat, zise Jo, scurtând astfel mica reverie a surorii ei.

— Oh, i-aş spune calm şi hotărât: „Vă mulţumesc, domnule Brooke, sunteţi foarte amabil, dar sunt de acord cu tatăl meu că sunt prea tânără să mă logodesc acum, aşa că nu mai spuneţi nimic şi haideţi să fim prieteni ca înainte”.

— Hm! e destul de sobru. Nu cred că vei spune asta, şi ştiu că el nu va fi mulţumit dacă o vei face. Dacă se va purta ca iubiţii respinşi din cărţi, tu vei ceda, decât să-i răneşti sentimentele.

— Nu. Îi voi spune că m-am hotărât şi voi părăsi camera cu demnitate.

Meg se ridică în timp ce vorbea şi tocmai se pregătea să exerseze ieşirea cea demnă, când nişte paşi în hol o făcură să fugă la locul ei şi prinse să coase ca şi cum viaţa ei ar fi depins de acel lucru. Jo râse de această bruscă schimbare şi, când cineva bătu încet, deschise uşa cu un aer sumbru, care numai primitor nu era.

— Bună ziua. Am venit să-mi iau umbrela, adică… să văd cum se simte tatăl vostru azi, spuse domnul Brooke, puţin confuz, în timp ce îşi plimba privirea de la o figură palidă la alta.

— E foarte bine, e pe raft, îl chem şi-i spun că eşti aici!

Şi, după ce-şi amestecase bine tatăl şi umbrela în răspunsul ei, Jo ieşi din cameră ca s-o lase pe Meg să-şi ţină discursul şi să iasă apoi cu demnitate. Dar cum dispăru, Meg se duse spre uşă, murmurând:

— Mama se va bucura să te vadă. Mă duc s-o chem.

— Nu pleca. Te temi de mine, Margaret?

Şi domnul Brooke arătă atât de trist, încât Meg crezu că făcuse ceva foarte nepoliticos. Se înroşi până la rădăcina părului, pentru că nu-i mai spusese niciodată Margaret şi era surprinsă cât de natural şi de dulce i se părea să-l audă spunându-i aşa. Vrând să pară prietenoasă şi în largul ei, îi întinse mâna şi îi spuse recunoscătoare:

— Cum ar putea să-mi fie teamă, când ai fost atât de bun cu tata? Aş vrea doar să-ţi pot mulţumi pentru asta.

— Vrei să-ţi spun eu cum? întrebă domnul Brooke, ţinându-i mâna într-ale sale şi privind-o pe Meg cu atâta dragoste în ochii lui căprui, că inima ei începu să se zbată, dorind şi să plece, dar să şi rămână să asculte.

— Nu, te rog, nu vreau, zise ea, încercând să-şi retragă mâna şi părând speriată,

în ciuda negaţiilor ei.

— Nu te voi deranja, vreau doar să ştiu dacă ţii puţin la mine, Meg. Te iubesc atât de mult, draga mea, adăugă domnul Brooke, cu tandreţe.

Acum era momentul pentru acel discurs calm, dar Meg nu-l rosti, uitase toate cuvintele. Scutură din cap şi răspunse atât de încet „Nu ştiu”, încât John abia o auzi.

Păru să creadă că meritase efortul, pentru că zâmbi mulţumit, îi sărută mâna recunoscător şi zise, pe un ton convingător:

— Vrei să încerci să afli? Eu vreau foarte mult, pentru că nu pot munci fără să ştiu dacă la sfârşit voi fi răsplătit sau nu.

— Sunt prea tânără, îngână Meg, întrebându-se de ce oare era atât de emoţionată şi plăcându-i asta.

— Voi aştepta, şi între timp ai putea învăţa să mă placi. Ar fi o lecţie prea grea, draga mea?

— Nu şi dacă aş alege s-o învăţ, dar…

— Te rog, alege să înveţi, Meg. Mie îmi place să predau, şi asta e mai uşor decât germana, izbucni John, luându-i şi cealaltă mână, aşa că ea nu-şi putea ascunde faţa pe când el o privea.

Tonul lui era rugător, dar, uitându-se timidă la el, Meg văzu că ochii lui erau veseli şi tandri şi că zâmbea cu satisfacţia celui ce nu se îndoieşte de succes. Acest lucru o îndârji, îi veni în minte lecţia de cochetărie a lui Annie Moffat, şi dragostea de putere, care trăieşte în sufletul oricărei micuţe doamne, se trezi brusc şi puse stăpânire pe ea. Se simţea ciudat de emoţionată şi, neştiind ce să facă, îşi urmă impulsul capricios. Retrăgându-şi mâinile, spuse:

— Nu aleg să fac acest lucru. Te rog să pleci şi să mă laşi în pace.

Bietul domn Brooke arăta ca şi cum castelul lui închipuit s-ar fi prăbuşit peste el. Nu o mai văzuse pe Meg în asemenea toane până atunci, şi asta îl uimi.

— Vorbeşti serios? întrebă el nerăbdător, urmărind-o cum se îndepărtează.

— Da. Nu vreau să mă gândesc la asemenea lucruri. Tata spune că nu e cazul. E prea curând şi nu vreau.

— Nu pot spera să te răzgândeşti cândva? Voi aştepta şi nu voi spune nimic până nu vei avea mai mult timp. Nu te juca cu mine, Meg. Nu te ştiam aşa.

— Nu mă ştii deloc. Aş prefera să rămână aşa, zise Meg, fiind satisfăcută să încerce răbdarea iubitului ei şi propria-i putere.

Acum el era serios şi tăcut şi arăta hotărât, ca acei eroi de roman pe care îi admira ea. Dar el nici nu se pocni peste frunte, nici nu se agită prin cameră, cum făceau ei. Stătu doar privind-o atât de trist, de tandru, că inima ei se încălzi fără să vrea. Nu pot spune ce s-ar mai fi întâmplat, dacă mătuşa March nu şi-ar fi făcut apariţia exact în acel moment.

Bătrâna doamnă nu putuse rezista tentaţiei de a-şi vedea nepotul, pentru că se întâlnise cu Laurie când ieşise la plimbare şi, auzind de sosirea domnului March, venise direct la el să-l vadă. Toată familia era în partea din spate a casei, iar ea intrase încet, sperând să-i ia prin surprindere. Îi surprinse, într-adevăr, atât de mult pe cei doi, că Meg sări de parcă ar fi văzut o stafie, iar domnul Brooke dispăru în birou.

— Vai, ce-i asta? strigă bătrâna doamnă, agitându-şi bastonul, mutându-şi privirea de la tânărul îmbujorat la tânăra palidă.

— E prieten cu tata. Sunt atât de surprinsă să vă văd! se bâlbâi Meg, simţind că i se pregăteşte o predică.

— Asta se vede, răspunse mătuşa March, aşezându-se. Dar ce ţi-a spus prietenul tatălui tău de te-a făcut să arăţi în halul ăsta? Se întâmplă ceva, şi insist să ştiu ce, zise ea, lovind cu bastonul.

— Vorbeam doar. Domnul Brooke a venit să-şi ia umbrela, începu Meg, dorindu-şi ca domnul Brooke şi umbrela să fi părăsit casa.

— Brooke? Profesorul băiatului? Ah, acum înţeleg. Ştiu tot. Jo a scris asta într-o scrisoare pentru tatăl ei pe care eu am citit-o şi am făcut-o să-mi spună tot. L-ai acceptat cumva, dragă copilă? întrebă mătuşa March, scandalizată.

— Taci! Te va auzi. N-ar fi mai bine s-o chem pe mama? zise Meg, foarte

tulburată.

— Nu încă. Am ceva să-ţi spun, şi trebuie s-o fac chiar acum. Spune-mi, vrei să te măriţi cu el? Dacă da, nu vei primi nici un ban de la mine. Aminteşte-ţi asta şi fii o fată înţeleaptă, zise bătrâna, pe un ton impresionant.

Mătuşa March stăpânea la perfecţie arta de a trezi sentimente de rezistenţă în inimile celor mai blânzi oameni şi îi plăcea s-o facă. Şi cei mai buni dintre noi avem un grăunte de răutate în noi, mai ales când suntem tineri şi îndrăgostiţi. Dacă mătuşa March ar fi implorat-o pe Meg să-l accepte pe John Brooke, probabil ar fi răspuns că nici nu se gândeşte. Dar pentru că i se ordona să nu-i placă de el, se hotărî imediat să-i placă. Înclinaţia, ca şi mica ei răutate o făcură să ia uşor decizia şi, fiind deja emoţionată, Meg i se opuse mătuşii cu mult patos.

— Mă voi mărita cu cine doresc, mătuşă March, şi poţi să-ţi laşi banii cui vrei, zise ea, dând din cap hotărâtă.

— Măi să fie! Deci aşa îmi asculţi tu sfatul, fato? O să regreţi asta mai târziu, când vei fi gustat iubirea într-o cocioabă şi vei fi eşuat.

— Nu poate fi un eşec mai mare decât cel al bogătaşilor, replică Meg.

Mătuşa March îşi puse ochelarii şi o privi pe fată pentru că nu aşa o ştia ea. Nici Meg nu se mai recunoştea, se simţea atât de curajoasă şi de independentă, atât de bucuroasă să-l apere pe John şi să-şi afirme iubirea pentru el, dacă ar fi vrut! Mătuşa March văzu că începuse cu stângul şi, după o scurtă pauză, o luă de la capăt, spunând cât mai blând posibil:

— Meg, draga mea, fii cuminte şi ascultă-mi sfatul. Ţi l-am dat cu bunăvoinţă şi nu vreau să-ţi distrugi viaţa de la început. Trebuie să te măriţi bine şi să-ţi ajuţi familia. E de datoria ta să faci o partidă bună şi acest lucru trebuia să ţi se fi spus.

— Tata şi mama nu cred asta. Le place de John, deşi e sărac.

— Părinţii tăi dragi nu sunt mai înţelepţi decât doi copii.

— Mă bucur, zise Meg, înţepată.

Mătuşa March nu o băgă în seamă, dar îşi continuă predica:

— Băiatul ăsta e sărac şi nu are deloc rude bogate, nu-i aşa?

— Poate, dar are mulţi prieteni buni.

— Nu poţi trăi din prietenie. Încearcă şi vei muri de foame. Nu are nici o meserie, nu?

— Nu încă, domnul Laurence îl va ajuta.

— Asta nu va dura mult. Jones Laurence e un bătrân cârcotaş, pe care nu te poţi baza. Deci vrei să te măriţi cu un bărbat fără bani, poziţie sau meserie şi să munceşti mai mult decât până acum, când ai putea să mă asculţi pe mine şi să-ţi fie bine toată viaţa? Credeam că eşti mai înţeleaptă, Meg.

— Nu m-aş fi descurcat mai bine, nici dacă aş aştepta jumătate din viaţă! John e bun şi înţelept, e foarte talentat, e dispus să muncească şi în mod sigur se va descurca, e atât de harnic şi de curajos! Toată lumea îl place şi-l respectă, şi sunt mândră să cred că ţine la mine, deşi sunt atât de săracă, şi de tânără, şi de prostuţă, zise Meg, mai frumoasă ca oricând în sinceritatea ei.

— El ştie că tu ai rude bogate, copilă, cred că de asta te place.

— Mătuşă March, cum poţi să spui una ca asta? John nu s-ar coborî la aşa ceva, şi nu te mai ascult nici un minut dacă vorbeşti aşa, strigă Meg, indignată, uitând de orice altceva, mai puţin de nedreptatea suspiciunilor bătrânei. John al meu nu s-ar însura din interes, şi nici eu. Suntem dispuşi să muncim şi vrem să aşteptăm. Nu mă tem să fiu săracă, pentru că am fost fericită până acum şi ştiu că voi fi şi de acum încolo, pentru că el mă iubeşte, iar eu…

Atunci Meg se opri, amintindu-şi că încă nu se hotărâse, că îi spusese lui John „al ei” să plece şi că el ar putea să-i audă remarcele inconsecvente.

Mătuşa March era foarte supărată, pentru că-şi pusese în gând ca nepoata ei să facă o partidă bună şi ceva din figura tânără şi fericită a fetei o făcea pe femeia singură să se simtă tristă şi îndurerată.

— Ei, bine, eu mă spăl pe mâini de toată afacerea. Eşti un copil încăpăţânat şi ai pierdut mai mult decât îţi dai seama cu nebunia asta. Nu, nu mă voi opri aici, m-ai dezamăgit foarte rău şi nu mă mai simt în stare să-l văd pe tatăl tău. Să nu aştepţi nimic de la mine când te măriţi, prietenii domnului tău Brooke să te aibă

în grijă. Eu am terminat cu tine.

Şi, trântindu-i lui Meg uşa în nas, mătuşa March plecă grăbită. Păru a lua cu ea tot curajul fetei, pentru că, rămasă singură, Meg stătu un moment, neştiind dacă să râdă sau să plângă. Înainte să se hotărască, fu surprinsă de domnul Brooke, care îi spuse, dintr-o răsuflare:

— Am auzit totul, Meg. Îţi mulţumesc că m-ai apărat şi îi mulţumesc mătuşii March că a demonstrat că ţii un pic la mine.

— Nici nu ştiam cât, până nu te-a jignit ea, începu Meg.

— Şi nu trebuie să plec, ci pot rămâne şi să fiu fericit, nu-i aşa, draga mea?

Iată o altă şansă pentru a-şi ţine discursul tăios şi a-şi face ieşirea, dar Meg nici nu se gândea la asta, ci scăzu pentru totdeauna în ochii lui Jo, spunând:

— Da, John! după care îşi ascunse faţa în haina lui.

La un sfert de oră după plecarea mătuşii March, Jo coborî încet, se opri un moment la uşa salonului şi, neauzind nici un sunet dinăuntru, zâmbi aprobator, zicându-şi, cu o expresie satisfăcută: „L-a gonit, cum am stabilit, şi totul s-a aranjat. Intru să-mi spună tot şi să râd pe săturate.”

Dar biata Jo nu mai apucă să râdă, pentru că rămase înmărmurită în prag, holbându-se cu o gură aproape la fel de mare ca şi ochii. Intenţia ei fiind să se bucure de căderea duşmanului şi s-o laude pe sora ei înţeleaptă pentru alungarea iubitului dubios, avu un şoc să-l vadă pe sus-pomenitul duşman stând senin pe canapea, cu sora cea înţeleaptă cocoţată pe genunchi, având o figură supusă. Jo scoase un icnet, ca şi cum s-ar fi turnat apă rece peste ea, pentru că o asemenea răsturnare de situaţie chiar că o lăsa fără răsuflare. La acel sunet ciudat, îndrăgostiţii se întoarseră şi o văzură. Meg sări în picioare, mândră şi timidă, dar „bărbatul acela”, cum îi spunea Jo, râse chiar şi spuse degajat, salutând-o pe fata uimită:

— Surioară Jo, felicită-mă!

Această insultă puse capac la toate şi, gesticulând puternic, Jo dispăru fără un cuvânt. Dând buzna sus, îi sperie pe bolnavi, exclamând tragic:

— Cineva să meargă repede jos. John Brooke se poartă oribil şi lui Meg îi place!

Domnul şi doamna March părăsiră repede încăperea şi, aruncându-se pe pat, Jo plânse în timp ce le spunea lui Beth şi Amy vestea îngrozitoare. Totuşi, fetiţele îl considerară un eveniment plăcut şi interesant, aşa că Jo nu fu deloc consolată. Se retrase atunci în refugiul ei din mansardă şi îşi încredinţă păsurile şobolanilor.

Nimeni nu află ce s-a întâmplat în salon în acea după-amiază, dar s-a vorbit foarte mult, iar tăcutul domn Brooke îşi uimi prietenii prin elocvenţa şi înţelepciunea cu care îşi pledă cauza, îşi expuse planurile şi îi convinse să aranjeze totul cum îşi dorea el.

— Am auzit totul, Meg. Îţi mulţumesc că m-ai apărat

şi îi mulţumesc mătuşii March…

Clopoţelul pentru ceai sună înainte ca el să termine de descris paradisul pe care voia să-l construiască pentru Meg, şi o conduse mândru la masă, fiind amândoi atât de fericiţi, că Jo nu mai avu inimă să fie geloasă sau supărată. Amy fu foarte impresionată de devotamentul lui John şi demnitatea lui Meg. Beth îi urmărea de la distanţă, iar domnul şi doamna March priveau tânărul cuplu cu o satisfacţie atât de mare, că mătuşa March avusese dreptate să spună că sunt ca nişte copii. Nimeni nu mâncă mult, toţi erau însă foarte fericiţi şi camera se lumină o dată cu începutul primei poveşti de dragoste din familie.

— Acum nu mai poţi spune că nu se întâmplă nimic plăcut, nu-i aşa, Meg? zise Amy, încercând să se hotărască cum să-i grupeze pe îndrăgostiţi în schiţa pe care voia s-o facă.

— Oh, nu mai pot! Câte s-au întâmplat de când am spus asta! Parcă ar fi trecut un an, răspunse Meg, care era ca într-un vis fericit, undeva mult deasupra unor lucruri precum pâinea cu unt.

— Acum bucuriile copleşesc necazurile şi cred că schimbările au şi început, zise doamna March. În cele mai multe familii, există ani plini de evenimente, aşa a fost şi la noi, dar s-a terminat cu bine.

— Sper ca următorul să se termine mai bine, mormăi Jo, căreia îi venea greu s-o vadă pe Meg absorbită de un străin, chiar în faţa ei, pentru că Jo iubea foarte mult câteva persoane şi nu suporta că iubirea lor pentru ea să se împuţineze în vreun fel.

— Sper că al treilea an de acum încolo să se încheie şi mai bine, adică aşa va fi dacă îmi voi îndeplini planurile, zise domnul Brooke, zâmbindu-i lui Meg, ca şi cum totul ar fi devenit posibil pentru el.

— Nu e prea mult timp? întrebă Amy, care de-abia aştepta nunta.

— Mie mi se pare puţin, pentru că mai am atâtea de învăţat, răspunse Meg, cu o gravitate dulce, pe care n-o mai avusese până atunci.

— Trebuie doar să aştepţi, eu trebuie să muncesc, zise John, începând prin a ridica şervetul lui Meg, cu o expresie care o făcu pe Jo să scuture din cap şi apoi să-şi spună în sinea ei cu un aer de uşurare, pe când uşa de la intrare se deschidea: „Vine Laurie. O să avem parte de o conversaţie inteligentă”.

Dar Jo se înşela, pentru că Laurie intră ca o furtună, cu un buchet ca de nuntă pentru Meg, doamna John Brooke, evident convins că totul fusese pus la cale şi datorită aranjamentului lui.

— Ştiam eu că Brooke va obţine ce vrea, ca întotdeauna, pentru că atunci când îşi propune ceva, reuşeşte, orice ar fi, zise Laurie, prezentându-le omagiile şi felicitările lui.

— Mulţumesc pentru referinţe. Le iau ca un semn bun pentru viitor şi te invit chiar acum la nunta mea, răspunse domnul Brooke, care se simţea împăcat cu toată lumea, chiar şi cu elevul lui cel şiret.

— Voi veni chiar dacă voi fi la capătul lumii, pentru că doar faţa lui Jo, cu o asemenea ocazie, ar merita efortul. Nu pari prea bucuroasă, doamnă, ce este? întrebă Laurie, urmând-o într-un colţ al salonului, unde se adunaseră toţi pentru a-l saluta pe domnul Laurence.

— Nu sunt de acord cu această căsătorie, dar o suport şi nu voi mai spune nimic împotriva ei, zise Jo, solemn. Nu-ţi poţi închipui ce greu e pentru mine să renunţ la Meg, continuă ea cu un tremur al vocii.

— Nu renunţi la ea. Doar la jumătate din ea, zise Laurie, ca s-o consoleze.

— Nu va mai fi la fel. Am pierdut-o pe cea mai dragă prietenă a mea, oftă Jo.

— Oricum, mă ai pe mine. Nu e cine ştie ce, dar eu voi fi lângă tine, Jo, toată viaţa, pe cuvântul meu că da! zise Laurie, serios.

— Ştiu că aşa vei face şi-ţi mulţumesc, mereu ştii să mă consolezi, Teddy, răspunse Jo, scuturându-i mâna cu recunoştinţă.

— Hai, nu fi dezamăgită, e un om bun. Totul e-n regulă. Meg e fericită, Brooke

se va aranja cu timpul, bunicul va avea grijă de el, şi va fi atât de vesel s-o vezi pe Meg în căsuţa ei. Ne vom distra de minune după plecarea ei, pentru că eu voi termina colegiul şi apoi ne vom duce în străinătate, sau în vreo excursie. Nu ţi-ar plăcea?

— Ba cred că da, dar nu se ştie ce se poate întâmpla în trei ani, zise Jo, gânditoare.

— Asta aşa e. N-ai vrea să poţi vedea în viitor? Eu da, răspunse Laurie.

— Nu, pentru că aş putea să văd ceva trist, şi toţi sunt atât de fericiţi acum, că nu cred că le-ar putea fi mai bine! zise Jo, privind prin cameră şi luminându-se la faţă, pentru că priveliştea era foarte plăcută.

Mama şi tata stăteau împreună, retrăind povestea lor de dragoste începută cu douăzeci de ani în urmă, Amy îi desena pe îndrăgostiţi, care păreau într-o lume doar a lor, a cărei lumină le inundase feţele şi pe care mica artistă nu o putea surprinde, Beth stătea pe canapea, vorbind veselă cu vechiul ei prieten, care o ţinea de mânuţă ca şi cum ea ar fi avut puterea să-l conducă şi pe el pe drumul ei, Jo se aşezase pe locul ei, cu acea expresie gravă şi tăcută care i se potrivea cel mai bine, iar Laurie, pe braţul scaunului, cu bărbia lângă părul ei cârlionţat, zâmbea prietenos şi aproba cu capul imaginea lor în oglindă.

Astfel aşezate, cortina cade peste Meg, Jo, Beth şi Amy! Dacă se va ridica din nou, acest lucru depinde de felul cum va fi primită această dramă de familie, numită „Micuţele doamne”!